EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

TAINA CĂLUGĂRULUI NEGRU

CUPRINS:

CUVÂNT ÎNAINTE.6
I La Fossaway bântuie o fantomă…7
II De vorbă la marginea lanului de grâu.12
III Îţi interzic să te amesteci…15
IV Aurul galioanelor şi elixirul vieţii…19
V În zorii zilei, printre ruine…24
VI Pagube, împrumuturi restanţe şi somaţii de plată…28
VII.
Propunerile d-lui Milder şi ale d-rei Wenner…31
VIII Nu poţi pierde ce n-ai avut…36
IX Despre un nou venit şi despre panaceuri…40
X Priviri mistuitoare şi urechi atente…44
XI Om sărac, om sărac…46
XII Despre cursele de cai şi despre intenţiile de viitor ale unui şef de birou…49
XIII Cerere în căsătorie…53
XIV Pescar în ape tulburi…57
XV Undă sunt banii mei?… 60
XVI Fără scandal, Dick!… 63
XVII Lovitura în stil mare…66
XVIII Fantasmagorie?… 69
XIX Al doilea avertisment…72
XX Îngerul morţii dă târcoale.77
XXI Când Dick Alford zăvoreşte uşa…85
XXII Scotland Yard-ul se implică…88
XXIII Dick are dubii…92
XXIV Atentatul…97

XXV… Şi victima…101
XXVI Domnişoara Wenner e vizitată…104
XXVII Se încheie o alianţă…107
XXVIII Surpriza din tainiţă…113
XXIX Prins!… 117
XXX Un oaspete nepoftit…121
XXXI Şi un altul neanunţat…124
XXXII Izvorul dorinţelor…127
XXXIII Faţă în faţă cu adevărul…131
XXXIV.
Există într-adevăr femei minunate…134
XXXV Milder insistă…140
XXXVI Nici douăzeci şi patru de ore…145
XXXVII Aurul şi pietrişul…147
XXXVIII Asasinatul…150
XXXIX Dick îşi va face datoria…155
XL Pumnalul lui Hubert de Redruth…158
XLI Dispariţia…160
XLII Un cec în alb…163
XLIII Spre o viaţă nouă…167
XLIV Călugărul negru ameninţă…172
XLV Doar şoareci şi amintiri?… 177
XLVI Captivul…181
XLVII Neînţelegeri banale sau dispute grave?… 183
XLVIII Lady, Lady…186
XLIX Fantoma cea neagră a Fossaway-ului loveşte iarăşi…
191
L Tras pe sfoară…197
LI Rateul unui detectiv amator…200
LII Primejdie de moarte…205
LIII Am de gând să-mi vând scump pielea…208
LIV Rămâi jos, viperă blestemată!… 211
LV Spovedania unui abate…213
LVI Fântână interioară…218
LVII Strânsoarea nemiloasă…222
LVIII Frânghia tăiată…225

LIX Periplul subteran continuă…228
LX Deus ex machina…231
LXI Hello!… 234
LXII Demolarea…236
LXIII Când legenda se adevereşte…239
LXIV Se anunţă un voiaj şi nu numai…242

CUVÂNT ÎNAINTE.

Harry, cel de-al optsprezecelea conte de Chelford şi fratele său, Richard Alford, stabiliţi la conacul lor de la Fossaway, sunt confruntaţi cu prezenţa insolită a Călugărului Negru, care n-ar fi altcineva decât fantoma defunctului abate de Chelfordsbury, ucis în urmă cu şapte sute de ani: crimă pasională a unuia dintre strămoşii lor!

Aceeaşi legendă mai afirmă că în subteranele ruinelor mănăstirii din apropiere se află nu numai o comoară uriaşă – aurul galioanelor spaniole, dar şi faimosul elixir al vieţii.

Logodnica lui Harry, d-ra Leslie Gines, fratele acesteia, cunoscutul jurist Arthur Gines, unul dintre subalternii săi, ciudatul domn Milder, ex-valetul contelui, d-ra Venner – toţi încearcă să afle taina Călugărului Negru şi sunt prinşi într-un vârtej de evenimente dramatice.

Rând pe rând, cei doi fraţi Alford constituie ţinta unor tentative de asasinat. Asupra sergentului Puttler de La Scotland Yard – chemat pentru a dezlega misterul – sunt trase deasemeni focuri de armă, un fals Călugăr Negru este ucis…

Teroarea stăpâneşte totul, suspiciunile se înteţesc (în definitiv, oricare dintre personajele noastre se poate ascunde sub sutana maleficului abate, nu-i aşa?)

Cine este deci „adevăratul” Călugăr Negru şi care îi sunt mobilurile?

Contele Chelford este răpit, logodnica sa dispare şi ea, şi deznodământul palpitantelor întâmplări are loc în tainiţele

mănăstirii, unde, în licărul palid al aurului vechi, asistăm cu răsuflarea tăiată la un duel extraordinar între Bine şi Rău, între Dragoste şi Ură.

Un roman cum numai pana măiastră a lui Edgar Wallace – regele neîncoronat al policier-ului – putea să-l scrie, un roman inedit pentru cititorul român, un roman pe care editura noastră îl scoate de sub teascuri în versiune integrală, aşa cum îşi propune să procedeze şi cu celelalte scrieri ale aceluiaşi autor, în colecţia care, semnificativ, se cheamă INTEGRALA WALLACE!

EDITURA.

I.

LA FOSSAWAY BÂNTUIE O FANTOMĂ

— THOMAS!

— Mylord!

Lacheul, a cărui faţă comună, puţin atrăgătoare, trăda acum un interes sporit, aştepta, în vreme ce bărbatul cel palid din spatele biroului cel mare sorta pe mărimi un teanc mic de bancnote.

Caseta uzată de metal din care fuseseră extrase, era plină la refuz de un talmeş-balmeş de bilete de bancă şi scrisori de rentă.

— Thomas! Se auzi iar vocea cu un ton care mărturisea că, de fapt, vorbitorul este preocupat de altceva.

— Mylord!

— Vârâ banii ăştia în plicul de colo… Nu acela, prostănacule! Cel cenuşiu. Are pe el adresa.

— Desigur, Mylord. D-lui Lubitz, Leipzig, Frankfurter Strasse 35.

— Lipeşte-l şi expediază-l recomandat. Unde se află d-l Richard? În camera sa de lucru?

— Nu, Mylord. A plecat acum un ceas.

Harry Alford, cel de-al optsprezecelea conte de Chelford, suspină. Trecuse de treizeci de ani, şi avea chipul plăpând şi spălăcit al truditorului intelectual şi părul negru ca pana corbului, care sublinia şi mai mult această paloare.

Biblioteca în care lucra era o încăpere neobişnuit de înaltă, înconjurată din trei părţi de o galerie, la care aveai acces cu ajutorul unei scări spiralate de fier, ce se afla într-un colţ. De la plafon şi până la podea, fiecare centimetru al pereţilor era acoperit cu rafturile ticsite de cărţi, exceptând locul de deasupra uriaşului şemineu deschis, unde atârna portretul în mărime naturală al unei femei splendide. Şi nimeni, care-l vedea pe lord, nu putea tăgădui măcar o clipă că frumuseţea asta cu ochi pasionaţi era maică-sa. Aceleaşi trăsături fine ale chipului, acelaşi păr negru corb şi aceiaşi ochi întunecaţi şi foarte adânci. Cum lady Chelford îşi făcuse o intrare absolut remarcabilă în societate – fusese din acest punct de vedere un fel de „premiantă” a generaţiei sale – sfârşitul ei tragic constitui una din marele senzaţii ale anilor nouăzeci. În rest, nici un alt portret nu împodobea biblioteca.

Privirile lui Harry Alford se opriră asupra imaginii divine. I se păru deodată că bătrânul conac de la Fossaway, în ciuda tuturor frumuseţilor sale şi a întregului său farmec, e doar un cadru sărăcăcios pentru o astfel de bijuterie!

În sobra sa livrea neagră şi cu părul pudrat, lacheul întârzie o clipă lângă uşă.

— Altceva nimic, Mylord?

— Atâta tot, răspunse Luminăţia Sa, dar când omul dădu să plece fără zgomot, se auzi iar:

— Thomas!

— Mylord?

— Am auzit întâmplător câteva cuvinte din ceea ce discutai cu rândaşul de la cai, când treceaţi azi dimineaţă pe sub geamul meu. Hm…

— Filling îmi povestea despre Stareţul Negru.

Pe chipul cel palid un muşchi zvâcni de câteva ori spasmodic. Chiar şi acum, în nămiaza mare, când razele soarelui se revărsau prin vitralii, desenând pe parchet arabescuri roşii, albastre şi de culoarea ametistului, simpla

rostire a acestui nume făcea ca inima lui Harry Alford să bată mai repede.

— Fiecare persoană care va vorbi despre Stareţul Negru, va fi imediat concediată. Te rog să comunici asta întregului personal de serviciu, Thomas. O fantomă? Pentru numele lui Dumnezeu, aţi înnebunit cu toţii?

Faţa lui se înroşise acum, arterele temporale se congestionaseră, şi sub imperiul supărării se părea că ochii cei negri se retrag în fundul capului.

— Nici o vorbă despre asta de acum încolo, ai înţeles? E o minciună, o minciună sfruntată să susţii că la Fossaway bântuie fantomele! Vreun dobitoc şi-a îngăduit o glumă proastă!

Îi făcu semn servitorului să se îndepărteze, şi se consacră iar studiului vechiului tom, care sosise de dimineaţă din Germania.

Dincolo de uşa bibliotecii, faţa netedă a lacheului se schimonosi într-un rânjet răutăcios. În caseta aceea trebuie că se găseau mai bine de o mie de lire sterline, şi pentru o zecime din suma asta Thomas ispăşise cândva o pedeapsă de trei ani. Lucru despre care n-avea habar nici d-l Richard Alford, care de obicei era bine informat.

Servitorul urma să întocmească o scrisoare, fiindcă întreţinea o corespondenţă profitabilă cu o persoană care avea un interes special pentru tot ce însemna Fossaway; mai înainte însă, nu rezistă să nu-i comunice d-lui Glover, majordomul, cele tocmai întâmplate.

— Nu-mi pasă de ce zice Înălţimea Sa… Arătarea există, şi tot felul de oameni au văzut-o!

Venerabilul bătrân îşi clătină capul încărunţit.

— Nici pentru cincizeci de milioane n-aş trece noaptea singur prin aleea de ulmi. Şi să ştii că şi Luminăţia Sa, în taină, crede că arătarea există… Tare-aş vrea ca stăpânul nostru să se însoare… Atunci sigur că ar deveni mai înţelegător în legăturile sale cu oamenii.

— Şi atunci am scăpa şi de afurisitul ăsta de domn Alford, nu, d-le Glover?

Majordomul trase zgomotos aer pe nas.

— Unii ţin la el, alţii nu, sună răspunsul său ambiguu. Mie nu mi-a adresat încă nici o vorbă mai răstită. Thomas, vezi că sună!

Lacheul se grăbi spre sala de la intrare şi deschise uşa cea grea a casei. În portal se afla o tânără. Drăguţă, îndrăzneaţă, foarte frumos îmbrăcată.

Thomas îi dărui un zâmbet aproape familiar.

— Bună dimineaţa, d-ră Wenner. Asta zic şi eu surpriză plăcută!

— Luminăţia Sa e acasă, Thomas?

— Asta da; dar n-am voie să vă anunţ. Nu-s eu de vină, domnişoară. Ordinul domnului Alford.

— Ordinul domnului Alford, repetă ea caustic. Să însemne asta că am făcut degeaba drumul de la Londra până aici?

Dar mâna lacheului nu eliberă clanţa. În sinea lui o simpatiza de fapt pe fosta secretară a Luminăţiei Sale, persoană care nu-şi dăduse niciodată aere – culpa cea mai mare în ochii personalului de serviciu – şi ar fi lăsat-o cu dragă inimă să intre, cu atât mai mult, cu cât presupune că nici stăpânului său nu i-ar fi displăcut vizita. Dar, undeva în fundal, ameninţa Dick Alford, un bărbat care nu ştia multe, nu doar capabil să-i arate uşa, dar şi să-i facă vânt prin ea.

— Îmi pare foarte rău, domnişoară. Dar ordinu-i ordin!

— Va să zică aşa… Dădu ea din cap ameninţător. Sunt deci gonită de pe pragul unei case care putea să devină a mea, Thomas?!

Omul încercă să facă o mutră compătimitoare, ceea ce avu ca rezultat că trăsăturile lui căpătară pecetea neghiobiei. Cu toate acestea fata îi zâmbi prietenos, îl onoră cu o strângere de mână şi se răsuci pentru a pleca.

— Domnişoara Wener, raportă el în camera servitorilor, pe care Alford a dat-o afară; fiindcă mirosise că-i place Luminăţiei Sale. Şi…

Sunetul clopoţelului îl chemă în bibliotecă.

— Cine a fost domnişoara, pe care, privind pe fereastră, am văzut-o îndepărtându-se pe alee?

— Domnişoara Wenner, Mylord.

Un nor umbri trăsăturile lui Harry Alford.

— Ai poftit-o înăuntru?

— Nu, Mylord. D-l Alford a dispus…

— A, desigur. Uitasem. Mulţumesc.

Trăgându-şi mai adânc cozorocul cel verde deasupra ochilor – şi ziua lucra tot la lumină artificială – reluă lectura. Dar gândurile sale nu mai reuşiră să stăruie doar asupra conţinutului volumului. Dintr-odată se ridică şi, încrucişându-şi braţele pe piept şi împingându-şi bărbia în jos, umblă o vreme neliniştit prin încăpere, pentru ca, în cele din urmă, să se oprească în faţa portretului mamei sale. Apoi, cu un oftat, se reîntoarse la masa de lucru. Pe tăblia ei se afla un articol, pe care-l decupase dintr-un ziar londonez şi pe care îl citea acum a treia oară – mulţumit în parte de faptul neobişnuit că este obiectul unor comentarii ale presei, dar şi furios în legătură cu tema abordată.

Chelfordbury, un sat adormit din Sussex, cultivă palpitantul sport al vânătorii de fantome. Stareţul cel Negru de la Fossaway s-a arătat iarăşi după o pauză ceva mai lungă. Legenda afirmă că în urmă cu şapte sute cincizeci de ani, Hubert de Redruth, stareţ de Chelfordbury, a fost ucis la porunca celui de al doilea duce de Chelford. De atunci încoace, spiritul său care nu-şi găseşte, iată, odihna, se tot arată. În anii din urmă, ţinutul a fost mereu bântuit de zvonuri sinistre despre o arătare care se tânguie şi urlă într-o manieră demonică; iată însă că săptămâna trecută zgomotoasa fantomă a fost şi văzută!

În afară de aceste poveşti cu stafii, de Fossaway se mai leagă şi alte legende. Acum cinci sute de ani, undeva pe domeniul respectiv s-a îngropat şi o comoară; atât de bine însă, că locul cu pricina n-a fost niciodată găsit, în ciuda

îndârjitelor străduanii ale conţilor din stirpea Chelford, de a da de ascunzişul tezaurului.

Actualul conte de Chelford, care este logodit cu domnişoara Leslie Gines, unica soră a cunoscutului avocat şi notar, l-a informat însă pe corespondentul nostru că apariţia Stareţului Negru se poate pune pe seama unei farse stupide, ai cărei autori, pare-se, sunt nişte tineri din satul vecin domeniului".

Făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să sfâşie tăietura de ziar, se răzgândi însă şi o aşează sub un prespapier.

Ultimul pasaj al articolului suna liniştitor, şi poate chiar reuşea să-l ajute cumva noaptea, atunci când avea nevoie de îmbărbătare.

Fiindcă oricât ar fi stăruit lordul Chelford în a-şi calma scepticismul – în secret nutrea convingerea nestrămutată că Stareţul Negru există!

Apăsă nervos pe butonul soneriei.

— D-l Richard a revenit?

— Nu, Mylord.

Supărat, lovi uşor de câteva ori tăblia cu palma.

— Unde naiba, Doamne iartă-mă, se tot duce în fiecare dimineaţă? Cârti el.

Dar Thomas – pe fază, ca de obicei – avea aerul că nu înţelesese ultima parte.

II.

DE VORBĂ, LA MARGINEA LANULUI DE GRÂU.

COSAŞII TĂIASERĂ ULTIMELE SPICE aurii, şi snopii, asemenea unor pietre funerare galbene, se înşirau pe terenul acum golaş. Dincolo de lanurile acestea, acolo unde turla bătrână şi cenuşie a bisericii se ivea din catifeaua verde a coroanelor unor pomi înalţi, se afla Chelfordburg; mai departe începeau dunele albe ale Sussex-ului, la picioarele cărora şerpuia rambleul căii ferate.

Dick Alford se cocoţase pe o scândură de brad care, fixată orizontal pe doi bulumaci, constituia un fel de trecere prin împrejmuire şi care-i prilejuia o perspectivă de mai bine de

cincisprezece mile. Era de ajuns o uşoară rotire a capului, şi privirea putea cuprinde clădirea conacului, acele pajişti largi, îngrijitele sale grădini vii din tufe pitice de tisă, precum şi acoperişurile şi cupolele din Fossaway. Dar nici lanurile sau dunele, nici clădirea conacului sau parcul nu-l interesau în clipa de faţă. Ochii săi se pironiseră asupra unei tinere, care urca grăbită poteca şerpuită ce trebuie s-o conducă la locul unde şedea privitorul nostru.

Fata cânta, prilej cu care cravaşa ei – aidoma bastonului cu care tamburul-major conduce fanfara – se agita în sus şi în jos, marcând tactul melodiei. Buzele lui Dick se încreţiră într-un început de surâs. Îndată fata îl va observa! Şi poate se va arăta şi supărată, fiindcă o pândise? Până acum n-o întâlnise pe Leslie Gines decât în împrejurări în care chipul e obligat să poarte o mască politicoasă şi purtarea n-are cum să depăşească amabilitatea convenţională.

Cântecul se întrerupse. Îl zărise, dar nu se opri locului, ci continuă să înainteze în acelaşi tempo, şi ajunse astfel pe colină, având vreme să decapiteze şi o urzică trufaşă.

— Mâţă-blândă! Îi dădu ea bineţe cu un ton din care reproşul nu lipsea.

Cu toate că nu atât de înaltă ca englezoaica standard, părea totuşi, graţie capului zvelt, mai înaltă decât era în realitate. Faţa ei frumos modelată dovedea rasă. Mâini şi picioare mici, capul purtat cum se cuvine, ochi de un fumuriu închis şi o gură roşie, care zâmbea cu plăcere – pe scurt, Leslie Gines ar fi fost frumoasă şi în zdrenţe.

Dick o văzuse călărind. Ştia, aidoma jocheilor, să încleşteze cu genunchii greabănul animalului, devenind astfel un tot cu calul. O observase şi pe parchetul lucios al ringului de dans – graţie mlădioasă în fiecare linie. Şi când dansă cu ea, constată că ţinea în braţe un ceva eteric, dar care avea mult mai multă substanţă şi caracter decât ar fi visat el că poate avea…

Şi acum tânăra se postă în faţa lui, cu pălărioara neagră de călărie puţin într-o parte, cu picioarele în cizme înalte,

cu o mână proptită în şold, în vreme ce cu cealaltă agita cravaşa.

Dick Alford îşi vârî între dinţii albi un fir de pai şi, de pe poziţia sa privilegiată, se uită binevoitor la tânără:

— Şi zici că ai călărit puţin, Leslie?

— Da, spuse ea grav, şi după o secundă adăugă: un cal!

Dick făcu o mutră nevinovată, privind în juru-i.

— Şi unde o fi drăguţul de el?

Fata trase cu coada ochiului la mutra cea arsă de soare, dar pe care nu se clintise nici un muşchi.

— Când am coborât să culeg nişte flori, afurisitul a luat-o la goană… L-ai văzut, nu-i aşa?! Adăugă ea acuzator.

— Mda, ceva care seamănă cu un cal… într-adevăr, am văzut aşa ceva galopând în direcţia Willow House, o informă el calm. Şi eu care crezusem că te-a aruncat din şa!

— Fiindcă ţi-ai permis să gândeşti aşa ceva, n-ai decât să te duci să-l cauţi; îţi aştept aici reîntoarcerea. Şi când el se dădu jos de pe gard oftând, fata continuă: misiunea asta aveam oricum de gând să ţi-o dau. „Acolo e cocoţat un pierde-vară, ce are nevoie de mişcare” – iată ce mi-am zis, de cum te-am zărit. Şi în afară de asta, cred că ştii că viitoarea cumnată se bucură de anume privilegii.

Ultimele ei cuvinte îi provocară interlocutorului o uşoară grimasă. Probabil că tânăra zări această umbră de pe chipul lui, deoarece îl opri imediat cu un semn al mâinii.

— Nu, n-are rost, Dick. Voi pune pe rândaşul meu să-l caute. De fapt calul ăsta e o bestie atât de mâncăcioasă, încât e aproape sigur că a dat buzna în grajdul de la Willow House. Hai, mai bine aşează-te, aş vrea să stăm de vorbă.

Îşi luă avânt şi saltul o aduse pe locul pe care tânărul de abia îl părăsise.

— Richard Alford, mi se pare că dumitale nu-ţi prea convine perspectiva de a mă vedea făcându-mi intrarea la Fossaway ca stăpână a casei?

— O, număr zilele, o asigură el într-o doară.

— Te rog să răspunzi serios.

Dick scoase din buzunar o tabacheră de argint puţin turtită şi îşi aprinse o ţigară.

— Draga mea Leslie…

Fata scutură din cap, dintr-odată foarte gravă.

— Crezi, desigur că îmi voi băga nasul peste tot. În conducerea moşiei – doar ştiu că Harry n-ar fi în stare s-o scoată la cap nici măcar cu o fermă cât de mică – în… Mă rog, în tot felul de chestii. Dar presupunerea dumitale e greşită.

Dick Alford slobozi mai întâi trei rotocoale de fum albăstriu, apoi răspunse:

— Ba dimpotrivă, doresc mult să preiei conducerea! Pentru mine ar fi o binecuvântare. Dacă moşia se va putea bizui pe banii dumitale – iertate fie-mi vorbele fără înconjur, atunci şi un angajat oarecare poate rezolva chestiunile practice – la fel de bine ca şi cel de-al doilea fiu al casei…

III

„ÎŢI INTERIZC SĂ TE AMESTECI…”

VORBEA FĂRĂ AMĂRĂCIUNE, FĂRĂ nici o urmă de autocompătimire, şi ea îl asculta în tăcere. Tânărul se trăgea dintr-o a doua căsnicie; şi după ce bătrânul lord Chelford muri, averea, titlul, ba chiar şi maşina pe care Dick o folosea, toate reveniseră fiului mai vârstnic; cel mezin trebui să se mulţumească doar cu o mică proprietate în Hertfordshire, care îi aducea anual două sute de lire, cu vreo câteva bijuterii vechi ale mamei sale şi cu o mie de lire. Ba chiar şi mia asta nu o obţinu niciodată. Dispăruse pe o cale misterioasă, atunci când Arthur Gines puse ordine în averea lăsată.

Dick se simţea mai bine când nu se gândea la această mie de lire. Ceva însă i le readuse tocmai acum în memorie. Şi, ca şi cum Leslie Gines ar fi pus instinctiv reţinerea lui în relaţie cu fratele ei, observă:

— Nu prea îl agreezi pe Arthur?

— Da' cum de-ai alfat? Întrebă el, într-adevăr surprins fiindcă niciodată nu-şi dezvăluise aversiunea faţă de juristul

cel sclivisit.
— Simt eu că-i aşa.
Căpşorul fetei făcu un gest înţelept – resemnat.
— Şi pe mine mă duce uneori la disperare, şi nu-i deloc greu să-mi închipui că unui bărbat ca dumneata îi poate fi nesuferit.
Dick zâmbi:
— Harry nu-l găseşte de fel insuportabil, şi el este cel de care depind lucrurile.
— Harry… Mi se pare atât de neverosimil că trebuie să mă mărit cu el. Felul în care m-a peţit a fost atât de ridicol, Dick, atât de politicos şi atât de formal că…
Tânărul încercă să-şi imagineze cam în ce fel s-o fi exprimat fratele său, acest novice în chestiuni de inimă. Odată, într-o seară caldă de iunie, Dick tulburase un tete-a-tete care tocmai culmina printr-un soi de propunere de căsătorie venită din partea tinerei şi întreprinzătoarei secretare, şi Harry, fâstâcit, desigur că ar fi cedat şoaptelor insistente şi dulci, dacă întâmplarea n-ar fi călăuzit într-acolo paşii fratelui său – urmarea: speculativa domnişoară Wenner fu obligată să părăsească precipitat reşedinţa domeniului.
— Ţin foarte mult la Harry, continuă Leslie Gines, dar deseori mă întreb, dacă alegerea sa ar fi vizat tot persoana mea, în situaţia că…
Fata se opri.
— În situaţia că n-ai fi atât de grozav de bogată, întregi Dick fraza. Opinia asta a dumitale nu-i tocmai un compliment la adresa logodnicului!
Ea întinse braţele şi Dick o coborî de acolo, cu toate că agilitatea ei recunoscută nu motiva aceasta în nici un fel.
— Dick, începu ea, când, unul lângă celălalt, coborâră înălţimea, ce să fac?
— În ce privinţă?
— În ce-l priveşte pe Harry. Fratele meu ţine obsesiv la această căsătorie, şi nici eu nu sunt tocmai împotrivă… Cel

puţin aşa mi se pare.
— Mare necaz să fii o moştenitoare atât de bogată! O tachină el.
Fruntea ei se încreţi.
— Să fiu eu oare aşa ceva?
Tânărul se opri şi o privi atât de surprins că fata fu obligată să râdă.
— Păi nu eşti?
— Nu ştiu; cu ani în urmă, unchiul meu mi-a lăsat o grămadă de bani. Cât, habar n-am – Arthur mi-a administrat dintotdeauna averea. În orice caz, am mereu tot ce-mi trebuie.
— Atunci, n-ar trebui să cârteşti! O dojeni cam aspru însoţitorul ei.
— Probabil că mariajele celor mai multe dintre fetele bogate au loc în acelaşi fel ca şi al meu, iar până nu demult mă împăcăm şi eu cu ideea că e inevitabil să fie aşa.
— Şi de ce ţi-ai schimbat părerea? Se informa el şi observă cum sângele năvăleşte în obrajii ei.
— Nici asta nu ştiu!
— Răspunsul sună aproape nepoliticos.
Aproape în aceeaşi clipă, fata zări în ochii lui Dick dorul acela uriaş şi fără speranţă, şi fulgerător avu revelaţia propriilor ei sentimente.
Simţi că se sufocă. I se părea că bătăile năvalnice ale inimii o vor trăda, şi se luptă din răsputeri să-şi recâştige cumpătul. Dintr-odată i se năzări cu acuitate chipul logodnicului ei, tânărul acela uscăţiv, atât de lesne iritabil, care avea orice – exceptând adevăratul caracter bărbătesc. Un tip lipsit de energie care aici se ruga, aici încerca să se impună vociferând, fără să se preocupe de impresia pe care o făcea asupra femeii cu care urma să-şi împartă viaţa. Şi de la viziunea aceasta atât de confuză, ochii îi lunecară mecanic la bărbatul de lângă ea: serios, stăpânit, puternic şi cu încredere în sine.

Zece minute mai târziu, îndreptându-se către Willow House, încă se mai chinuia cu o anumită problemă, fără a fi în stare să-i găsească soluţia…

Dick Alford, mergând agale spre casă, observă făptura slăbănoagă a fratelui său aşteptându-l la capătul aleii de ulmi.

Vântul îi ridica pulpanele redingotei, şi cum stătea acolo, puţin aplecat înainte şi fidel obiceiului de a-şi înclina capul în faţă, semăna mai mult ca oricând cu o pasăre mare şi greoaie. Cu figura descompusă de furie, începu să înainteze în întâmpinarea mezinului.

— Multe le las în seama ta, Richard; aventurile amoroase însă să ştii că mi le rezolv singur!

Vocea lordului Chelford avea în ea stridenţele unei mânii infantile.

— Îţi interzic să te amesteci în chestiunile mele personale, ne-am înţeles? Ai mai gonit o fată de lângă mine – vezi ce faci cu Leslie!

— Cum poţi să-ţi…

— Vrei să nu mă însor, îl întrerupse fratele mai vârstnic. Să ştii că nu sunt un nătărău, Dick! Următorul care are drept la moştenire eşti tu… Oricum, logodna asta n-ai s-o zădărniceşti!

În primul moment asprimea şi nedreptatea acuzaţiei alungară tot sângele din faţa celui mai tânăr. Apoi, mobilizându-şi toată puterea voinţei, izbucni într-un hohot de râs. Scene de felul acesteia se petreceau aproape zilnic; niciodată însă Harry nu mersese atât de departe. În zece minute furtuna avea să se fi istovit şi furiosul de acum se va preschimba iar în omul acela amabil; cu toate acestea, momentan, situaţia era greu suportabilă.

— De ce reproşurile acestea?… Se apără el. Am îndepărtat-o pe acea Wenner, întrucât n-avea cum să fie o soţie potrivită pentru tine.

— Aş, de unde! Ai vrea să nu mă căsătoresc defel, asta e! Ţipă cel mai mare. De-abia aştepţi să scapi cumva de mine,

iar o nouă contesă Chelford e ultimul lucru din lume pe care ai voi să-l vezi!

Dick Alford amuţi. Dumnezeu ştie, fratele lui avea cumva dreptate… Îngrozitoare ziua în care Harry Alford va aduce în casa cea mare o femeie, care ar trebui după aceea să se implice în taina aceea înspăimântătoare ce stăruia deasupra Fassaway-ului ca un nor întunecat.

IV.

AURUL GALIOANELOR ŞI ELIXIRUL VIEŢII.

MEZINUL ŞEDEA ÎN CAMERA CEA mică, în care lucra de cele mai multe ori; dosarele şi bibliorafturile dădeau încăperii un aer oficial. Ferestrele franţuzeşti dinspre grădină erau larg deschise, fiindcă în ciuda lunii septembrie, noaptea era atât de călduroasă că Dick se văzuse nevoit să-şi dezbrace haina. Dacă între lordul Chelford şi maică-sa exista o mare asemănare, atunci nici cel mai ager observator n-ar fi reuşit să constate o fărâmă a acesteia între Dick Alford – atletul lat în spate, al cărui ten bronzat vorbea convingător despre activitatea în aer liber – şi fratele său vitreg, cel firav şi cu obrajii palizi. Şi în vreme ce Dick împinse puţin mai la o parte bătrâna maşină de scris şi îşi aprinse iarăşi pipa, ochii săi albaştri îl măsurară pe servitor clipind ironic.

— Stareţul Negru? O, Doamne! L-ai văzut, Thomas?

— Eu nu, Sir. Dar domnul Cartwright, da.

Şi Thomas furnizã o relatare amănunţită asupra păţaniei îngrozitoare a băcanului din sat.

— Cine ştie dacă Stareţul Negru nu-i de vină şi în ce priveşte focul care a izbucnit în casa parohială, atunci când vicarul a fost plecat în călătoria aceea! Făcu el gânditor.

— Ajunge, Thomas. În ceea ce-l priveşte pe domnul Cartwright, ori a fost beat ori a văzut vreo umbră. Privi afară spre gazonul scăldat acum în razele albăstrii ale lunii pline. În astfel de nopţi deseori ţi se pot năzări lucruri ciudate… Dar parcă lordul Chelford interzisese orice discuţie despre Abatele Negru, nu?

— Într-adevăr, Sir.

— Atunci ţine-ţi gura.

Cu pipa între dinţi, Dick traversă agale salonul, îndreptându-se spre bibliotecă.

Lumânările electrice ale celor trei candelabre nu fuseseră aprinse. Ardeau doar cele două lămpi cu abajur verde care se găseau pe biroul cel mare, accentuând parcă şi mai mult aerul sumbru al încăperii.

Zărind ţinuta fratelui său, lordul Chelford îşi încreţi fruntea.

— Zău aşa, Dick, mi-ar conveni foarte mult ca pe viitor să nu mai te învârţi prin casă în maniera asta… hm… Lejeră: fără haină şi în pantaloni de călărie. Arată oribil.

— Dar e mai plăcut pe zăpuşeala asta, îl asigură Dick şi se aşează. Nervii tăi sunt în stare să suporte mirosul unui tutun ca lumea?

Mai vârstnicul se foi jenat. Apoi deschise o tabacheră de aur şi îşi alese o ţigară.

— Mai bine o lulea de mahoarcă decât o sută din impuţiceniile astea ale tale, zâmbi Dick. N-am nimic împotriva ţigaretelor… Dar parfumate?!

— Dacă astea nu-ţi convin, n-ai decât să părăseşti camera, bombăni fratele.

Apoi, în maniera sa abruptă:

— Ai citit articolul ăsta din ziar? De fapt n-aş putea afirma că tonul e neprietenos faţă de mine. Dar totuşi: cum să fi ajuns povestea asta la cunoştinţa reporterului?

Mezinul parcurse rândurile.

— Ştiu şi eu?… Fantoma noastră ne ajută, ne face să devenim celebri în presă!

— Nu eşti în stare să iei lucrul ăsta în serios? Se îndârji Harry. Nu vezi cât de tare mă supără? Tu cunoşti situaţia nervilor mei, dar ce-ţi pasă? Rece şi nemilos ca piatra, şi toţi cei din jurul tău se pare că-ţi urăsc manierele!

Dick trase trist din pipă.

— De, aptitudinile mele nefericite, ce să-i faci! Mi-e teamă că am ajuns să fiu prea eficient. Doar aşa-mi pot explica impopularitatea asta a mea, caţe mă face să nici nu mai dorm noaptea!

— Pentru Dumnezeu, încetează cu tâmpeniile!

— Bine, uite că sunt iar foarte solemn. Pune-mă la încercare cu un cântec bisericesc.

Evident indispus, Harry se răsuci puţin şi, începând să răsfoiască nervos cartea ce se afla în faţa sa, aruncă o privire semnificativă spre uşă.

— Arăţi total epuizat. Nu crezi că e de-ajuns pentru azi? Îl atenţionă fratele mai mic ridicându-se, după care se aplecă asupra cărţii deschise.

Dar textul era în germană, şi cunoştinţele lui în materie de limbi străine nu depăşeau nivelul francezei folosite la redactarea listelor de bucate ale restaurantelor.

După ce oftă enervat, lordul Chelford se sprijini ceva mai bine pe spătarul fotoliului său capitonat.

— Probabil că mă socotiţi drept un nătâng, fiindcă îmi petrec timpul cu astea – mâna lui arătă spre rafturile de cărţi – în loc să mă distrez cu Leslie?

— Exact, confirmă Dick. Zău aşa, logodnicul care eşti, trece aproape neobservat.

Harry Chelford zâmbi superior.

— Din fericire, Leslie ştie că se mărită cu un biblioman şi nu cu un sportangiu… Şi ce părere ai avea, dacă ţi-aş spune ritos că sunt undeva la jumătatea drumului care duce la descoperirea faimosului tezaur Chelford?

— Echivalentul a trei sferturi din drumul către găsirea pietrei filosofale, nu?

Dar ironia îi găsi fratele impermeabil. Trase de un sertar, pentru a scoate de acolo un volumaş legat în pergament, cu trăsăturile de condei ajunse, din pricina scurgerii vremii, la nuanţa unui verde estompat.

— Ia ascultă: „La cincisprezece ale lunii, în ziua Sfântului Iacob, Sir Walther Hythe se reîntoarnă din călătoria sa

făcută în crucişul şi curmezişul Mărilor Spaniole, pentru ale căror cheltuieli am împrumutat întâiaşi dată trei mii opt sute de lire şi iară opt mii de lire de la lombardul Bellotto. Au adus cu sine Sir Walther Hythe cu zece care, una mie bare de aur, fiecare cântărind treizeci şi cinci de livre1, provenind de pe vasele spanioleşti Esperanza şi Escurial. De seceta va mai ţine, va trebui ca aurul să fie dus la acel loc sigur, căci mi se pare nechibzuit a-l încunoştinţa pe lordul cancelar despre captură – şi asta din pricina lăcomiei reginei.

Au mai adus cu sine şi acel şip de cristal în care se află elixirul vieţii, pe care un preot din stirpea aztecilor l-au fost dat lui Don Fernando Cortez şi din care este îndeajuns o picătură pe limbă, pentru a-i trezi chiar şi pe morţi, cum au jurat pe Sf. Cruce părintele Pedro din Sevilla. Sus-zisul şip îl voi aşeza cu mare băgare de seamă în ascunzătoarea comorii. Lui Sir Walther Hythe i-am îngăduit să păstreze pentru sine una sută bare, ce au şi făcut, cu mare mulţumită; apoi pe corabia sa „The Good Father” purces-au de la Chichester pe mare. Dar vasul naufragie în apropiere de coasta ţinutului Kent, iară Sir Walther Hythe, căpitanul său, şi marinarii toţi se înecară. Aşa fost-a nenorocirea sa. Cum eu însumi mă aflu în oareşicare primejdie din pricina grijii statornice pe care o port adevăratei mele surioare, Mary…”.

— Aici se termină însemnarea, spuse lordul Chelford. Nimic nu justifică presupunerea că persoana celui care a scris aceste rânduri ar fi fost surprins de sosirea ostaşilor Elisabetei – care îl socoteau suspect de a fi participat la conspiraţia în favoarea Mariei Stuart – tocmai când încerca să adăpostească comoara. Unde se află deci faimosul şip?

— Unde se află aurul, întrebă Dick, cel cu înclinaţii practice. Ce ştiu despre regina Elisabeta, mă face să fiu sigur că a pus mâna pe tot. Altfel n-ar fi căutat strămoşii noştri comoara în zadar, mai bine de patru sute de ani, şi…

Fratele său îl întrerupse gesticulând supărat:

— Aur!… Aur! La naiba cu aurul! Dacă-l găseşti, n-ai decât să-l păstrezi. Eu vreau sticluţa!

Chipul i se acoperise cu o peliculă de transpiraţie, şi omul continua şoptit:

— Dick, mi-e teamă de moarte. Teama asta mă sugrumă zi şi noapte. Când şed aici, număr orele şi mă întreb tremurând când oare mă va lua?! De ce nu râzi? Haide, dă-i drumul!

Faţa lui Dick rămase însă gravă.

— Nu râd, Harry. Dar nu-ţi dai oare seama că nădejdea asta într-un elixir al vieţii e o absurditate?

— De ce?

Ochii lordului Chelford străluceau febril.

— De ce să nu admitem că învăţaţii de odinioară nu l-ar fi descoperit? Ar fi mai de mirare decât telegrafia fără fir sau fisiunea nucleară? Cu câţiva zeci de ani în urmă zborul era privit ca o minune. Vreau sticla… Vreau elixirul! Aurul?… Aruncă-l în stradă, dă-l semenilor cărora le lipseşte. Eu vreau viaţa, pricepi tu?… Vreau viaţa şi vreau ca teama să se sfârşească.

Şi, ştergându-şi fruntea umedă, gâfâi încă odată:

— Vreau ca teama să se sfârşească.

În tot acest timp, ochii lui Dick stăruiseră pe chipul fratelui său. Aşa ceva urma să fie soţul lui Leslie Gines?

Se cutremură.

V.

ÎN ZORII ZILEI, PRINTRE RUINE.

DACĂ ONORABILUL Richard Fallington Alford2 ar fi fost considerat o personalitate suficient de importantă pentru a revendica un loc într-una din lucrările de informare mai cunoscute, atunci atât obiectul activităţii sale cât şi hobby-urile ori modul cum îşi petrecea timpul consacrat vacanţelor – toate acestea la un loc alcătuind substanţa vieţii sale – ar fi trebuit să fie grupate sub titlul de: „Administrarea şi întreţinerea domeniului Chelford”. Vechilii săi afirmau că nu exista fir de iarbă pe cuprinsul

moşiei de soarta căruia să nu ştie; arendaşii se jurau pe ce aveau ei mai sfânt că oricât ai fi căutat, nu erai în stare să găseşti un altul mai priceput ca el să preţuiască până la ultimul penny3 valoarea recoltei, încă din momentul când spicele de-abia înfrăţiseră. În privinţa bătrânei clădiri a conacului boieresc, a virtuţilor şi slăbiciunilor acesteia, era mai bine orientat decât arhitectul care avea în grija sa construcţia; putea oricând să-ţi arate unde anume, în timpul reginei Elisabeta, greşiseră constructorii fundaţiile, ba chiar era în stare să-ţi înfăţişeze îndată urmele zidurilor de apărare ale vechiului castel, făcute una cu pământul de Richard de York, cel care, cu acelaşi prilej, pusese ca lordul Chelford, cel de-al patrulea care purtase acest nume, să fie spânzurat undeva pe drumul ce ducea spre poarta trufaşei citadele. Pilastrul respectiv de care fusese atârnat vrednicul lor strămoş mai dăinuia şi acum, cotropit de nişte trandafiri agăţători luxurianţi.

În răcoarea unei dimineţi de toamnă, când soarele palid se chinuia să străpungă trâmbele ceţii, Dick se îndrepta agale spre ruina abaţiei. Nu prea mai exista mare lucru din lăcaş. Un turn dărăpănat lovit de trăsnet, jumătate din arcada înaltă a uneia din ferestre acelui balcon închis, tipic pentru asemenea clădiri – un amestec de moloz şi piatră, rămas de pe urma soldaţilor lui Cromwell, iar sub covorul de iarbă puteai ghici pavimentul curţii interioare.

Inhala cu plăcere fumul de tutun amestecat cu aerul rece al zorilor, şi continuându-şi drumul la care îl obligaseră nişte motive prozaice – văcarul îl anunţase că una dintre vite murise, după părerea lui din pricina unei boli contagioase – întârzie cu privirea asupra arcadei care semăna cu un semn de întrebare uriaş. Într-o zi, când tezaurul Chelforzilor va fi scos la lumină, sau când se va constata că zăcământul acela de, cărbune se pretează pentru exploatare, sau când Harry îşi va aduce mireasa acasă, atunci restaurarea abaţiei va deveni posibilă…

Dintr-odată, pasul i se opri în loc.

Cineva se mişcă printre ruine… O femeie! Şi cu toate că persoana era întoarsă cu spatele către el, ceva din înfăţişarea ei i se păru cunoscut.

Părăsind cărarea, bărbatul se îndreptă spre ruine. Ciudata vizitatoare pare-se că nu-i sesizase apropierea, fiindcă, în clipa în care o strigă tresări şi scoţând un ţipăt scurt se răsuci brusc.

— Dumneata, d-ra Wenner?… Bună dimineaţa! Dar matinală mai eşti…

Ochii tinerei scânteiară furioşi către cel care o surprinsese astfel. Se sili totuşi să răspundă politicos.

— Bună dimineaţa, d-le Alford. Locuiesc pentru câtva timp în sat şi m-am gândit, profitând de ocazie, că n-ar strica să mai contemplu zidurile astea vechi.

— Ieri ai încercat să vorbeşti cu fratele meu.

— Şi?

— Cu toate că la momentul potrivit ţi-am dat de înţeles că pentru noi toţi ar fi mai convenabil să te ţii cât mai departe de porţile Fossaway-ului!

— Cât de mult regret că am incomodat tocmai pe păstrătorul virtuţilor familiei!

Vocea ei era tăioasă ca o lamă de ras.

— Oricum, lordul Chelford ar fi putut catadicsi să mă primească, după toate câte s-au întâmplat între noi.

— Singurul lucru care s-a petrecut între dumneavoastră doi, d-ră Wenner, a fost plătirea şi primirea unei retribuţii săptămânale.

Liniştea lui Dick o scoase din minţi.

— Mi-a făcut o propunere şi, dacă n-ai fi intervenit, m-ar fi luat în căsătorie. Dacă n-aş fi o persoană cu educaţie şi cu maniere, aş putea – ca revanşă pentru un astfel de abandon laş – să scot mii şi mii de lire de la el! Dar ştiu eu cine de vină: un parazit ca Dick Alford care şi-a vărsat veninul asupra mea. Să-ţi fie ruşine obrazului, sărăntocule ce eşti! Spumegă ea.

Potopul acesta de cuvinte părea că îl amuză copios.

— Mi-ai ruinat viaţa! Continuă revărsarea de furie. Trei ani l-am susţinut pe lordul Chelford în strădaniile sale de a găsi comoara, şi chiar şi el a afirmat ritos că niciodată încă n-a avut o secretară atât de capabilă.

— S-ar putea ca asta să fie aşa, încercă el să aşeze lucrurile în matca lor. Mi-aş permite totuşi observaţia că, în circumstanţele actuale, prezenţa dumitale aici este cel puţin lipsită de tact.

— Altfel spus… Să mă car de aici?

Dick Alford continuă înclinând capul.

— Te duc până la şoseaua comunală, spuse el prevenitor, şi fata era atât de preocupată de nenorocul ei, încât nu mai avu puterea să-i refuze propunerea.

Ce o fi căutat cu noaptea în cap printre ruine? Reflectă însoţitorul ei. Dar nu-şi ascunse că n-ar fi avut rost să-i pună vreo întrebare în acest sens.

Când coborâră panta destul de abruptă spre Ravensrill, râuşorul care de o mie de ani constituia limita domeniului Fossaway, fata aruncă peste umăr:

— Nu l-aş mai lua acum nici pentru un milion de lire! N-are decât s-o ia liniştit pe Leslie Gines. Din parte-mi, multă fericire!

— O să-i transmit urările dumitale atât de amabile, răspunse el ironic, ceea ce întărită iarăşi furia ei.

— Ar trebui însă să fie foarte atent, să nu i-o sufle cineva! Continuă otrăvită blonda cea drăguţă. Toată lumea ştie cât de tare s-a înamorat de ea şi Second Son4. Halal perspective pentru lordul Chelford, n-am ce spune!

Se uită după ea, până când o cotitură a şoselei o ascunse privirilor sale.

Toată lumea ştia că o iubea pe Leslie! Iar el realizase acest lucru de abia în clipa de faţă…

VI.

PAGUBE, ÎMPRUMUTURI, RESTANŢE ŞI SOMAŢII DE PLATĂ.

ÎN TOATĂ LONDRA NU EXISTĂ POATE un oficiu juridic particular care să poată concura în materie de lux cu cel al lui Arthur Gines. O încăpere mare, lambrisată în alb, cu aplice argintate, a căror lumină era tamisaţă de abajururi roz.

Podeaua era acoperită cu un covor trandafiriu, în care piciorul se cufunda ca într-o peluză bine îngrijită, şi fiecare piesă a mobilierului era din lemnul cel mai de soi. Oricare client care-l vizita pe elegantul avocat, era solicitat – politicos dar insistent – de un anunţ plasat în apropierea uşii sanctuarului său, să nu fumeze înăuntru. Ferestre duble ţineau la distanţă zgomotul străzii, jaluzele se împotriveau razelor de soare ce se aventurau uneori în City, şi perdele lungi de pluş – rozalii, evident – încercau să ofere protecţia împotriva acelei lumi îngrozitoare, care, acolo afară, în Holborn deci, era parcă mai febrilă şi mai agitată ca nicăieri altundeva. Înăuntru însă, trandafirii mureau lent, risipindu-şi miresmele; dar nu era de ajuns atât: d-l Gines avea o slăbiciune atât de manifestă pentru aromele scumpe, încât mai cumpără cu regularitate şi minusculele flaconaşe de cristal în care se aflau esenţele cele mai subtile distilate de o binecunoscută firmă londoneză…

Blond, cu un ten delicat şi cu o mustăcioară gălbuie, era o reclamă vie pentru furnizorii lenjeriei şi veşmintelor sale. Redingota, cambrată strict pe talie, nu prezenta nici cea mai vagă urmă a vreunei cute de prisos; vesta gri, pantalonii de culoare închisă, vărgaţi, cravata penibil de corectă – toate erau „ton sur ton”5 şi te copleşeau!

Rareori d-l Gines se învrednicea să susţină vreo cauză în faţa justiţiei. Şeful său de birou, un cincantenar încărunţit, pe care colegii de branşă ai avocatului îl considerau drept creierul firmei, dădea pledanţilor toate, instrucţiunile necesare. Personal, şeful nu se ocupa decât de clienţii cei mai importanţi.

Cam pe la ora zece înainte de amiază, într-o frumoasă zi de septembrie, Rolls-ul d-lui Gines trase silenţios în faţa

biroului. Tânărul servitor care şedea lângă şofer sări pe trotuar şi deschise uşa, iar avocatul descinse graţios. Un boboc de trandafir alb îi împodobea butoniera, şi trecătorul ocazional care l-ar fi zărit şi i-ar fi inventariat jobenul impecabil, cizmuliţele strălucitoare de lac, precum şi mânuşile de culoare crem, probabil că l-ar fi luat drept un logodnic pe cale de a ajunge în faţa altarului.

Liftul îl transportă la primul etaj, unde, cu o plecăciune respectuoasă, un portar deschide rapid uşa, în vreme ce servitorul dispăru cu bastonaşul şi pălăria.

Împingând la o parte corespondenţa deja desfăcută pe masa de lucru d-l Gines apăsă de două ori pe un buton de onix. La câteva secunde după aceea şeful său de birou se ivi cu un teanc de acte în deschizătura uşii.

— 'nă dimineaţa, Milder. Ce ai acolo?

— Somaţii de plată.

— Pentru mine?!

Milder confirmă printr-un gest al capului, şi avocatul răsfoi plictisit documentele.

— O să aveţi neplăceri; se va introduce plângere în unele dintre aceste chestiuni. Până acum mi-a fost cât de cât cu putinţă să-i împiedic pe creditorii dvs., de la un atare procedeu, dar cel puţin trei dintre dânşii trebuiesc prompt achitaţi. Aţi pierdut mult la ultimele curse?

— Opt sau nouă mii de lire. Nu ştiu exact.

— Fiindcă n-aţi plătit banii, replică Milder aspru.

— Pe vreo câţiva, care au fost extrem de insistenţi, i-am onorat totuşi. Chestia asta de aici – îşi aşează mâna-i îngrijită pe unul dintre dosare – e importantă?

— Da, e un lucru într-adevăr foarte grav, răspunse şeful de birou, extrăgând actele respective dintre coperţi. Curatorii succesoriali ai averii Wellman vor să sesizeze instanţa, pentru a vă obliga să rambursaţi trei mii de lire sterline – împrumutul pe care l-aţi obţinut de la defunct.

— Şi n-aveţi cum să reglaţi mizeria asta?

— Imposibil; întrucât e vorba de un obiect succesorial, ei au devenit astfel creditorii dvs. Ştiţi doar foarte bine acest lucru! Extrem de neplăcută chestiunea, dacă ajunge în faţa justiţiei.

Arthur Gines ridică din umeri.

— Ei, ce mare lucru… Un împrumut oarecare…!

— Dar nu-i deloc aşa; dvS. Aţi fost avocatul lui Wellman, persoană care din pricina lipsei de discernământ atestate – era legal incapabilă de a hotărî şi încheia şi cea mai mică tranzacţie.

Vă avertizez că lucrurile pot deveni teribil de primejdioase, iar procuratura nu va întârzia să vă incomodeze cu tot felul de întrebări neplăcute.

— Mă rog, să lăsăm asta. Mai este ceva? Se interesă Gines, morocănos.

— O creanţă de o mie două sute de lire – mobila pentru Willow House – şi o alta din partea celui care v-a vândut casa, pentru restul valoric ce…

Arthur Gines, care, pus pe gânduri de atâtea veşti proaste, simţise nevoia să se sprijine de spătar, mestecând de zor capătul unei scobitori de aur, îl întrerupse…

— Cât fac toate la un loc?

— Cam şase mii de lire. Puteţi să-i procuraţi?

— Nu!

— O poliţă?!

— Şi cine s-o gireze?

Milder îşi scărpină bărbia.

— Ştiu şi eu?… Poate lordul Chelford?

VII.

PROPUNERILE D-LUI MILDER ŞI ALE D-REI WENNER. ARTHUR GINES RÂSE ÎNCETIŞOR.

— Ce-ar spune oare Chelford, dacă m-aş prezenta la el cu o asemenea propunere! Se pare că uitaţi, scumpul nostru şef de birou, că pentru lordul Chelford eu însemn fratele unei tinere care la cea de-a douăzeci şi cincea ei aniversare moşteneşte aproape o jumătate de milion de lire. Şi nu

numai că sunt fratele sus-zisei domnişoare, dar şi tutorele ei. Ba, pe deasupra, mai administrez şi averea defunctei lady Chelford… Lordul Harry Chelford e un imbecil, dar oricum nu unul atât de mare încât să nu observe nimic, fără să mai luăm în caicul că toate chestiunile sale de afaceri sunt rezolvate de Second Son.

— Vorbiţi despre Alford, nu? De ce îi spuneţi aşa?

— Fiindcă din timpul prunciei i s-a tot spus aşa, replică d-l Gines impacientat. Un diavol destul de viclean! Nu sunt deloc sigur dacă nu cumva bănuie că de averea lui Leslie s-a ales praful, fiindcă uneori îmi pune nişte întrebări afurisit de neplăcute.

— Praful? O făcu Milder pe eroul.

— Dar ar cam trebui să ştiţi asta, prietene. Doar trăim din ea de opt ani! Crupieri din Monte Carlo au adunat cu greblele lor o grămadă din averea fetii, şi diverşi bookmakeri6 îşi construiesc din aceşti bani vile la ţară. Praf, da, acum! Fiindcă în urmă cu zece ani erau încă două sute de mii de lire.

Îşi răsfiră degetele şi examină actele cu o mină ironică.

— Dar astăzi… Astăzi?

— De fapt ce intenţionaţi să scoateţi de la acest Chelford? Că bani nu prea există nici la Fossaway.

D-l Gines zâmbi pe sub mustaţă.

— Înainte de a-mi investi timpul şi strădaniile pentru a cumpăra o casă nu departe de Fossaway şi a o pune pe Leslie în legătură cu Înălţimea Sa, ca persoană prudentă ce sunt, m-am informat în prealabil cu privire la situaţia materială a potenţialului mire. Bani gheaţă nu prea are, şi puţinul de care dispune îl datorează de fapt fratelui său care fidel crezului „Nu scăpa din mână ceea ce ai”, nu se învoieşte la nici o vânzare de teren de proporţii mai mari. Evaluat sumar, Harry Chelford e un om aşa la vreo două sute cincizeci de mii de lire – fără a mai adăuga şi tezaurul îngropat.

Un copist intră pentru a prezenta nişte scrisori în vederea semnării, şi după ce acesta părăsi camera, Milder căută să înţeleagă mai bine.

— Şi sora dvs, încă se mai consideră o moştenitoare bogată?

— Da, se lasă pradă acestei iluzii, declară nepăsător celălalt. Doar nu presupuneţi ca Leslie ar tolera cu bună ştiinţă nişte manevre incorecte?… Şase mii de lire sterline! O sumă a dracului de mare pentru mine… Acum! Şi când Black Satin a fost învins cu o lungime la cursa cu obstacole de la Drayton, am pierdut de trei ori pe atât! Singurul lucru care-mi mai rămâne de făcut e să grăbesc nunta!

— Şi cu moşia din Yorkshire ce se aude?

— Vânzarea ei mi-ar fi adus douăzeci de mii de lire, fiindcă m-am convins personal de existenţa unui puternic strat de cărbune. Dar Secord Son – lua-l-ar dracu' odată i-a trimis la plimbare pe oamenii mei de paie.

Urmă o tăcere îndelungată!

— Şi acum? Îndrăzni în cele din urmă Milder.

— S-a terminat cu ştiinţa mea, mârâi Gines. N-aveţi vreo idee care m-ar putea descurca?

— Daţi-mi cinci minute să mă gândesc, răspunse bărbatul mai vârstnic şi părăsi luxoasa încăpere.

Îndreptându-se spre biroul său, fu oprit un moment de una dintre dactilografe, care îi înmână un plic pe care o mâna nu prea familiarizată cu truda scrisului i-l adresase personal. Înlăuntrul acestuia se afla un mesaj care începea abrupt: „Luminăţia Sa studiază zi şi noapte o carte ce a sosit marţea trecută din Germania şi care trebuie să fie foarte veche, fiindcă tiparul e atât de complicat că n-am putut desluşi nici măcar titlul. Deasemeni, anticarul său din Londra i-a trimis un plan al castelului Fossaway de odinioară. D-l Alford a vândut Red Farm-ul domnului Leonard – şeful de birou zâmbi – aceasta pentru 3 500 lire. Domnişoara Gines a venit ieri la ceai şi s-a preumblat apoi cu logodnicul ei prin parc. Se vorbeşte mult despre

Călugărul Negru. Mai întâi a fost văzut de Thomas Elvin, feciorul niţel cam nerod al văcarului, apoi de băcanul Cartwright, şi de fiecare dată în preajma ruinelor. Un cumpărător al moşioarei din Yorkshire a fost refuzat, la îndemnul şi sfatul d-lui Alford. Când am servit ceaiul, lord Chelford şi-a exprimat dorinţa ca nunta să aibă loc în octombrie, dar d-ra Gines a spus că i-ar conveni mai degrabă o dată situată după Crăciun. Apoi d-l Alford a propus ca rezolvarea învoielilor cu privire la dota miresei să fie încredinţată notarilor firmei Sampson & Howard, cei care se bucuraseră şi de încrederea răposatului lord Chelford, dar Luminăţia Sa l-a desemnat pentru aceasta pe d-l Gines. Altceva n-am mai reuşit să aud, fiindcă d-l Alford m-a trimis afară. Miss Wenner, fosta secretră, a sosit ieri de la Londra, dar n-a fost primită din dispoziţia d-lui Alford…”

Iscoada mai raporta şi alte câteva chestiuni de mai mică importanţă, iar d-l Fabian Milder, după ce se mai ocupa de nişte formulare de pe masa lui de lucru, se reîntoarse în biroul privat al şefului său.

— Asta ce mai e? Întrebă Gines, când salariatul depuse o hârtie pe birou.

— O poliţă cu scadenţa peste şase luni, pentru şapte mii de lire. Am trecut cu o mie de lire mai mult decât vă era strict necesar. Cu semnătura dvS. Şi cea a lordului Chelford înseamnă bani peşin.

— Aşa ceva… Aşa ceva nu risc, se împotrivi avocatul.

— Dar ce, parcă trebuie să-i spuneţi cu tot dinadinsul că e vorba de o cambie? N-aveţi decât să-l duceţi cumva de nas – altceva nu veţi fi având, dar ideile bune nu v-au lipisit niciodată! Sau explicaţi-i pur şi simplu că aveţi nevoie de semnătura lui, pentru a ridica ipoteca de pe nu ştiu care bun imobiliar al sorei dvs.

Nehotărât celălalt răsuci hârtia încoace şi încolo.

— Şi în ziua scadenţei?

— În şase săptămâni Luminăţia Sa e însurat. Dacă situaţia dvS. Nu s-a îmbunătăţit, n-are decât să treacă totul sub

tăcere şi să plătească. Fără ezitări, tânărul meu prieten: sunteţi pe marginea prăpastie! Şi dacă vă duceţi la fund, atunci mi-am pierdut şi eu mijloacele de existenţă.

— Oricum, staţi mai bine decât mine, mârâi superiorul său, în vreme ce întindea mâna spre stilou pentru a semna.

— Fiindcă nu cheltui atât.

— Poate că aţi fi reuşit să mă împrumutaţi chiar dvS. Cu suma asta?

— Desigur. Dar eu mă pricep să umblu cu banii, şi a vă împrumuta nişte bani, nu reprezintă, după părerea mea, un plasament prea fericit, recunoscu Milder făţiş.

De-abia părăsise camera de câteva minute, că reveni şi trase cu băgare de seamă uşa după el.

— Cunoaşteţi o d-ră Wenner? Întrebă el cu glas scăzut.

— Da. Ce doreşte?

— Ar dori să vă vorbească într-o chestiune presantă. Este una dintre… hm, prietenele dvs.?

Arthur clătină capul.

— Nu. I-am făcut cunoştinţă lui Fossaway – a fost secretara lui Chelford. Nu puteţi afla cumva ce doreşte?

— Am încercat deja s-o fac, dar fără rezultat. Să-i fac vânt?

D-l Gines reflectă un moment.

— Mai bine nu. Lăsaţi-o să intre.

Îndată după asta, Mary Wenner îl salută cu un gest familiar al capului.

— Iată o plăcere neaşteptată, domnişoară. De fiecare dată când vă văd, constat că aţi devenit şi mai drăguţă!

Tânăra primi complimentul drept ceva care i se cuvenea şi se aşeză nonşalant pe colţul biroului.

— Am fost la Fossaway, relată ea.

— Vai, prostuţa! Sună replica. Nu ştiu de ce-mi închipuisem că povestea aceea era îngropată definitiv?! Acum trebuie însă să fiţi cuminte, deoarece Chelford se va căsători cu sora mea.

— Lucru care nu mă surprinde – că doar am văzut cum vă ţeseaţi mrejele!

Cu o mică săritură ajunse în faţa avocatului şi îşi aşează mâinile pe umerii lui.

— Arthur, să ştii că m-am săturat de bătutul la maşină! Dar mai este ceva: tare aş vrea să i-o plătesc acestui câine afurisit care se cheamă Dick Alford. Am mai fost dată afară de undeva fiindcă i-am făcut unui bărbat o propunere – acum o risc a doua oară: Nu-i aşa că noi doi ne-am împăcat mereu foarte bine?

Surpriza năucitoare îl făcu să murmure câteva cuvinte nedesluşite.

— Arthur, v-aş sfătui să nu respingeţi din capul locului o chestie importantă ca aceasta! Însuraţi-vă cu mine şi o să vă aduc o zestre care depăşeşte cu mult averea surioarei personale.

Se holba uluit la ea.

— Dvs.? Zestre?

Mary dădu tacticos din cap.

— Luaţi-mă de soţie! Şi vă duc într-un loc, unde puteţi să puneţi mâna pe cincisprezece tone de aur spaniol!

VIII.

NU POŢI PIERDE CE N-AI AVUT…

CINCISPREZECE TONE DE AUR! DOUĂ milioane şi jumătate de lire sterline!

Arthur Gines nu îndrăzni să-şi creadă urechilor. Dar mâna agitată şi ochii strălucitori ai blondinei arătau limpede că fata vorbise serios.

— Cincisprezece tone de aur! Domnişoară Mary, cred că v-aţi pierdut minţile!

— Mi-am pierdut minţile?… Nu, domnule Gines, nu-i deloc aşa şi-n curând vă veţi schimba părerea! Şi asta pentru că am găsit comoara Chelforzilor.

Bărbatul se cufundă greoi în fotoliu Privirea lui, în care se amestecau mirarea şi neîncrederea, stăruia pe chipul fetii.

— Tâmpenii! Izbucni el în cele din urmă. Nu există nici un fel de comoară a Chelforzilor! Timpul îndelungat cât aţi lucrat cu Înălţimea Sa, v-a făcut să nu mai fiţi în întreaga

posesie a facultăţilor mintale, ca să mă exprim în termeni mai puţin duri.

— Credeţi? E adevărat că timp de trei ani m-a burduşit în asemenea hal cu tot felul de detalii privind problema asta a tezaurului, că nu mai sunt în stare nici măcar acum să mai văd o carte legată în pergament, fără ca să-mi vină rău. Dar într-o zi a sosit iar un vraf de planuri vechi – al căror obiect n-avea cum să fie altul decât Chelfordbury şi Fossaway – trimise de anticarul său din Londra; cum n-aveam prea mult de lucru – Harry plecase într-o călătorie – m-am apucat să le ordonez după criteriile bine cunoscute; pe cel de-al treilea plan am dat de ceva care m-a făcut să casc ochii mari.

— Şi despre ce era vorba? Se interesă Arthur pe un ton cât se poate de nepăsător.

Ea îl examină cu un surâs liniştit.

— Înainte de a vă trăda aceasta, trebuie să se mai întâmple destule! Arthur, dacă vă cedez comoara, ori o parte din ea, vreţi să vă însuraţi cu mine?

— Aş face-o şi pentru o jumătate de milion, chiar de-aţi fi cea mai respingătoare femeie din lume. Darămite aşa, când am de-a face cu cel mai drăguţ îngeraş…

— Vorbele astea dulci puteţi să le păstraţi pentru mai târziu, îi ceru tânăra şi extrase anevoie un document din poşetă.

Dar dacă el se aşteptase că va face îndată cunoştinţă, cu taina comorii Chelford, cele ce urmară îi provocară o deziluzie amarnică.

— Nu prea mă pricep la fineţurile juridice, continuă Mary, în vreme ce despăturea foaia şi o aşeza pe mapa în care se aflau şi celelalte acte care-şi aşteptau rezolvarea, dar cred că textul acesta poate fi convenabil şi obligatoriu pentru ambele părţi.

Cu o mutră acră, avocatul citi cele ce urmează: „Având în vedere că eu, subsemnatul Arthur Gines, Willow House, Chelfordsbury/Sussex, voi obţine jumătate din tezaurul

Chelford, mă oblig ca la cel mult o lună de la găsirea şi împărţirea acestuia, s-o iau în căsătorie pe Mary Wenner”.

— Draga mea copilă… Începu el în maniera sa dulceagă.

— Vă rog să fiţi atent, domnule Arthur, îl întrerupse dur tânăra. Aici e vorba foarte cinstit doar de un DA sau un NU. Este adevărat că nu suntem îndrăgostiţi unul de celălalt, dar râvnesc şi eu la un cămin, şi la o poziţie în societate! Şi chiar dacă nu sunt o lady, sunt totuşi ladylike7 şi am trăit destulă vreme printre oameni de condiţie superioară, pentru a şti să mă feresc de gafe.

Arthur studie iarăşi hârtia.

— Totul e foarte frumos! Numai că tezaurul aparţine lordului Chelford.

— Oh! Protestă ea. Legea hotărăşte ca o comoară găsită după o sută de ani va fi împărţită între stat şi descoperitorul ei.

Bărbatul îşi legăna capul zâmbind.

— Mary-cunoscătoarea-de-legi!… Ceea ce spuneţi se aplică în situaţia în care nu există un proprietar legitim, draga mea copilă. Dar… Ochii săi îi căutară pe ai ei dar… Lucrul acesta n-ar trebui la o adică să ne deranjeze prea tare. Doar nu se poate pierde ceea ce n-ai posedat cândva, nu-i aşa?

Tânăra scoase un adânc oftat de uşurare.

— Lucrul care mă interesează mai întâi şi întâi, continuă el cu vocea tărăgănată, este: unde şi când aţi văzut comoara?

— Acum două zile.

— Acum două zile?… Bâigui el.

— Da, acum două zile. Dar înainte de a vă spune unde, trebuie să semnaţi.

Şi întrucât Arthur nu dădea semne că ar fi dispus să se conformeze dorinţelor ei, fata împături actul şi-l vârî iar în poşetă.

— Dar ce-i atâta grabă? Sări ca ars domnul Gines. Trebuie să-mi acordaţi măcar o clipă de răgaz pentru a reflecta. Vă

daţi seama cât de cât ce îmi pretindeţi?… Să mă pretez la postura de complice în cazul unui furt premeditat temeinic!

— Mă rog, conştiinţa dvS. Fiind atât de sensibilă, n-avem decât să abandonăm chestiunea. Eu una mă pot duce cu descoperirea asta a mea şi la Harry…

Se pregăti să părăsească încăperea. Cu un salt, bărbatul ajunse iarăşi lângă fată şi o conduse, în ciuda slabelor ei împotriviri şi făcând puţin uz şi de forţă, înapoi la birou.

— Nu fiţi ridicolă! Pretindeţi mult, Mary, şi…

— Da, dar şi aduc destule, întregi ea. Două milioane şi jumătate de lire nu sunt o ceapă degerată! Vreţi să semnaţi hârtia asta, da sau ba?

După ce avocatul mai parcurse în grabă textul o dată, făcu o corectură măruntă şi semnă.

— Ce aţi mai adăugat? Se informă ea suspicioasă.

— O, „ieşire în caz de pericol” pentru Arthur Gines. Acum angajamentul arată astfel: „Având în vedere că eu… Etc., etc… Voi obţine jumătate din tezaurul Chelford, în contul clientului meu lord Chelford…”

La început tânăra nu pricepu înţelesul modificării – apoi însă un zâmbet începu să-i cuprindă faţa.

— Arthur, câteodată sunteţi chiar inteligent de-a binelea.

Gines îi înconjură şoldurile cu braţul şi o conduse spre fereastră. Dedesubt, coloane de maşini se mişcau spre est şi vest. Un autocamion pe obloanele căruia se poate citi inscripţia „5 Tone” trecu duduind. Trei astfel de vehicule destul de măricele, gândi avocatul iubitor de fast şi de bănet, vor fi necesare pentru a transporta aurul Chelforzilor… Pentru o clipă, totul i se şterse dinaintea ochilor.

— Acum vreţi să-mi spuneţi unde-i aurul, Mary?

— În bolţile subterane ale abaţiei, răspunse ea încet.

— Sunteţi aici pentru sora dvs., domnule Gines? Răsună în spatele lor o voce.

Cu o înjurătură, Arthur Gines se întoarse brusc. Fără zgomot, şeful de birou intrase în încăpere. Dar dacă auzise

sau nu ultimele cuvinte, era un lucru care nu se putea citi pe faţa lui.

IX.

DESPRE UN NOU VENIT ŞI DESPRE PANACEURI.

ACASĂ, LUI LESLIE GINES II reveneau tot felul de responsabilităţi. Cu toate că fratele ei nu prea exagera măcar în această privinţă, trăia totuşi într-un stil pe măsura poziţiei sale din comitat. Existau deci dineuri selecte, şi uneori mai era şi câte un bal, iar în timpul iernii, Arthur, al cărui orgoliu era flatat că era master8 al haitei de vânătoare a comitatului, găzduia pe cei mai de seamă reprezentanţi regionali ai nobilei bresle cinegetice. În toate aceste împrejurări, sora lui era acea care o făcea pe amfitrioana, asigurând protocolului alura convenabilă rangului; de fapt tânăra se ocupa de conducerea întregului menaj, ceea ce nu era prea uşor, întrucât, deşi Arthur pretindea ca pe masă să se afle cele mai bune bucate, se dovedea totuşi destui de meschin în privinţa banilor.

În dimineaţa aceasta, oarecum pe neaşteptate, Leslie luase hotărârea de a merge la Londra. Ideea de a lua masa de prânz singură, nu-i mai convenea. O clipă reflectă dacă n-ar fi mai bine să se ducă la Fossaway, pentru a-şi aminti îndată că, de fapt, miercurea era ziua în care Dick îşi inspecta arendaşii. Şi să prânzească doar în compania logodnicului?… Decât aşa, mai bine de una singură!

Deci, haidem la oraş! Se îmbrăcă rapid, în vreme ce grădinarul scotea maşina ei din garaj, şi zece minute mai târziu o zbughea la gară. Avea timp berechet, probabil că va trebui chiar să aştepte o jumătate de oră până la sosirea trenului.

Dintr-odată însă, drumul apropiindu-se de limita proprietăţii, i se păru că desluşeşte la vreo două sute de metri o siluetă cunoscută care mergea de-a dreptul peste câmp, şi inima ei începu să bată – fata nu ştia de ce – mai repede. Pereţii drumului îi răpiră câtva timp vizibilitatea, dar de cum ajunse la capătul porţiunii respective şi începu

să coboare panta rapidă spre şosea constată că ochii n-o înşelaseră. Opri.

Dick Alford deschise o poartă de scânduri a împrejurimii, ieşi şi o salută cu un semn prietenos al mâinii. Dar spre marea ei mirare, tânărul şi-ar fi continuat drumul în tăcere, dacă nu l-ar fi chemat înapoi.

— Prost dispus, Dick?

— Aşa-i! Dacă există pe lume ceva ce urăsc mai mult, e moda asta afurisită ca micile noastre ferme să fie transformate în reşedinţe de vară ale orăşenilor. Uite, săptămâna trecută am vândut Red Farm d-lui Leonard, crezând că bătrânul… (aici Second Son îşi reprimă o expresie dură)… Gentleman vrea să-şi rotunjească moşia, cu toate că nu înţelesesem de ce căşunase tocmai pe terenul cel mai puţin productiv din împrejurimi.

— Şi ce-a făcut bătrânul, hm… Gentleman?

— L-a cedat unui ciumete oarecare din Londra, deşi cumpărătorul n-a fost informat că tranzacţia – pentru a fi legală – are nevoie de consimţământul meu. Culmea e că individul în chestiune a locuit deja toată vara într-o căsuţă particulară de odihnă pentru week-end, aflată în apropiere.

— Nu cumva lângă Ravensrill? Făcu ea surprinsă.

— Ba da, chiar despre asta e vorba. Îl luasem drept un plezirist care profita de sezonul estival; ei bine, acum constat că a făcut această achiziţie pentru a-şi construi acolo un fel de aiureala de factură Kitsch, cu multă structură, bovindouri şi turnuleţe. Şi mai mulţ ca sigur că nu se lăsa, până când nu adaugă la oroarea asta măcar un eleşteu şi o grădină cu trandafiri.

— Şi de ce n-ar face-o? Opinie ea nepăsătoare. Chiar din cuvintele dumitale rezultă că e vorba de terenul cel mai sărac din zona noastră, şi dacă tot nu se pretează la a face agricultură pe el, atunci de ce n-ar arăta măcar ca lumea? Mie-mi plac lacurile artificiale şi grădinile de trandafiri.

În ciuda supărării sale, Dick se văzu nevoit să râdă.

— Înseamnă că vei lua parte la serbarea de inaugurare dată de d-l Milder.

Fata avu o ezitare.

— Cum se numeşte tipul?

— D-l Milder – pesemne unul dintre orăşenii ăştia parveniţi! De ce nu s-o fi stabilit în altă parte?… Cât despre Leonard, i-am spus deja că n-am să mă duc la înmormântarea sa.

— Să-ţi fie ruşine, Dick! Se scandalizează Leslie Gines. Sărmanul bătrân!… Îi cunoşti pronumele?

— Al cui? Al lui Leonard?

— N-o mai face pe prostul – al acelui domn Milder.

— Fabrian. Dacă se poate aşa ceva! Ai zice că omul e membru vreunei frăţii secrete! I.

Oare Arthur va fi ştiind despre această iniţiativă a unuia dintre salariaţii săi?… Deocamdată tânăra găsi că e mai bine să schimbe tema discuţiei, aşa că veni cu o propunere:

— Dick, dacă vrei să fi drăguţ şi să te comporţi ca un viitor cumnat, atunci însoţeşte-mă la gară şi du-mi înapoi maşinuţa la garaj.

Tânărul ezită puţin, şi Leslie simţi că începe să fiarbă la gândul unui posibil refuz.

— Îmi bat joc de timpul ce se cuvine dedicat în întregime domnului şi stăpânului meu – vorbi el în fine – uneori însă trebuie să combinăm utilul cu plăcutul. Dar conduc eu, nu? Femeile la volan nu-mi inspiră încredere.

— Eşti mojic! Îl critică ea, lunecând totuşi pe scaunul celălalt. Ce mai face Harry?

— Bine, ce să facă; tocmai încearcă un nou panaceu! Ai fost vreodată – iertată fie-mi întrebarea indiscretă – în dormitorul lui?

Fata infirmă cu un gest al capului, iar în ochii ei cenuşii scăpărară câteva luminiţe vesele.

— Ei bine, acolo se află cel puţin opt sute cinci zeci de medicamente diverse care vindecă orice fel de boală. Trimestrial, se procedează la o curăţenie mare, cu care

ocazie întregul stoc este aruncat. Momentan probează un leac pentru nervi, şi dacă la finele săptămânii se mai află ceva în sticluţă, sunt ferm hotărât să dau totul pe duşcă.

— Bietul Harry! Făcu ea miloasă.

I se păru ciudat că Dick Alford nu vorbea niciodată despre vremea când ea va fi stăpână la Fossaway. N-ar fi fost acum foarte firesc din partea lui să spună: „după nuntă, probabil că o să-l dezbari de marota asta…”? Totodată însă reţinerea asta a lui o bucura.

Traversară o pădurice peste care toamna aşezase măiestrit din belşug galbenul, castaniul şi purpura, şi la puţin timp după aceea ajunseră la gară.

— Ce se mai aude cu Călugărul Negru? Vreo vizită, ceva? Se interesă Leslie pe peron.

— Nu. Poliţia a făcut unele cercetări aseară – deci s-ar putea să fim lăsaţi în pace. Inexplicabil cum de se lasă Harry băgat în sperieţi de o nălucă!… De îndată ce se zvoneşte că bătrânul abate a început iarăşi să bânbuie, frăţiorul nu-mi mai iese din casă.

— Şi tu, Dick?

— Dacă voi vedea o fantomă cu proprii mei ochi, atunci o să cred în ea. Până atunci însă îi contest existenţa.

Când trenul pleca din staţie, fata îşi scoase capul pe geam şi îi făcu semne cu mâna. Tânărul încremenise locului privind ţintă în urma vagoanelor care defilau din ce în ce mai repede. Iar domnişoara Leslie Gines simţi cum o trece un fior plăcut.

X.

PRIVIRI MISTUITOARE ŞI URECHI ATENTE.

ORICÂT AR PĂREA DE CURIOS, LESLIE nu vizitase încă niciodată biroul din Holborn al fratelui ei. Iar faptul că se hotărâse să facă azi lucrul acesta, avea un temei foarte prozaic. Părăsise Willow House fără un chior în buzunar – realitate de care deveni conştientă abia în clipa în care apariţia controlorului de bilete în compartiment o smulse din visările ei. Nici bani, nici bilet! Ce situaţie! Omul însă,

cunoscând-o, se mulţumi să facă o remarcă despre vremea neobişnuit de frumoasă pentru data din calendar şi salutând politicos, ieşi.

Ajunsă la Londra, se văzu nevoită să parcurgă pe jos drumul de la gară până la biroul fratelui. În anticameră o întâmpină un domn cu părul cărunt şi cu o faţă energică şi atractivă, în care recunoscu pe acel singuratic pescar cu undiţa, care, pe malul Ravensrill-ului, se consacrase ore în şir sportului favorit – pare-se însă că mai tot timpul fără succes. Acesta era deci d-l Milder, pe care Arthur îl pomenea atât de des ca fiind un colaborator extrem de capabil! Nu simţise niciodată nevoia să-l cunoască. Un şef de birou! Acum însă n-avu încotro şi trebuie să-şi spună că omul nu seamănă de fel cu imaginea pe care şi-o făcuse despre acest gen de salariaţi. Pe lângă nişte persoane care nu depăşesc media treci fără să le observi; cine însă îl întâlnea pe Fabrian Milder, l-ar fi recunoscut imediat chiar şi după ani şi ani. Bărbia aproape pătrată, buzele care semănau cu două drepte paralele trasate cu rigla, o pereche de ochi pătrunzători sub nişte sprâncene stufoase, creau, împreună cu umerii masivi, o impresie incontestabilă de energie şi de putere.

— Domnişoara Gines, nu-i aşa? Asemănarea cu fratele dvS. Este evidentă, o salută el, provocându-i astfel şi un uşor şoc, fiindcă aspectul exterior al lui Arthur avea ceva care nu stârnise niciodată admiraţia ori invidia fetii. E ocupat momentan. Vă rog să luaţi loc o clipă; îi voi comunica îndată că sunteţi aici.

Involuntar, tânăra îşi aminti de o sintagmă deseori citită prin romane: privire mistuitoare. E drept că Milder nu se holba la ea; exista totuşi o anume concentrare, un fel de sondaj explorator al acelor ochi de un cenuşiu deschis, care o impresiona într-un mod neplăcut. Dacă ar fi fost impertinent, atunci ar fi terminat repede cu el; dar era respectul personificat. Şi cu acea privire rapidă şi sigură cu care femeile apreciază îmbrăcămintea, observă şi grija

excesivă a bărbatului pentru înfăţişarea sa. Oare preocupările lui Arthur legate de eleganţă, molipsiseră şi statul lui major…?

— Am înţeles că intenţionaţi să vă stabiliţi în apropierea noastră, d-le Milder, observă ea.

— O… da, desigur, recunoscu el, după toate aparenţele neplăcut impresionat. Eu… Eu am o slăbiciune pentru ţinutul acesta.

— Plăcut pentru Arthur să vă aibă ca vecin. Probabil că imboldul pentru această tranzacţie a pornit şi de la el.

Cu un tic nervos, omul trase de o mustaţă inexistentă.

— Nu tocmai! De fapt nu ştie încă nimic despre acest lucru. Am obţinut proprietatea pentru o bagatelă, trei mii cinci sute de lire.

Fata îl măsură surprinsă.

— O „bagatelă”… Cam costisitoare! Îi scăpă ei, înainte de a-şi da seama că în felul acesta comisese o lipsă de tact.

De astă dată şeful de birou fu total descumpănit.

— De fapt… Aa… Banii necesari i-am împrumutat, se căzni el să explice; apoi, dând să plece, continuă: Vreau să văd dacă fratele dvS. Este disponibil acum. Se îndepărtă, purtând cu sine imaginea aceleia care, fără ştirea ei, risipise ceţurile neguroase ale existenţei sale cotidiene.

Zile în şir o observase, fără ca fata să bage de seamă aceasta; lăsase în plata Domnului undiţa şi vârşele şi se ascunsese pe după tufe, pentru a putea s-o contemple pe cea care reprezenta întruchiparea a treizeci de ani de reverie, de iluzii…

În faţa uşii biroului personal al şefului, fu obligat ca în câteva secunde să-şi redobândească siguranţa obişnuită, înainte de a apăsa clanţa şi de a trece pragul. Şi apoi încremeni din pricina cuvintelor pe care urechea sa le surprinsese.

XI.

OM SĂRAC, OM SĂRAC…

— SORA MEA? EXCLAMĂ AVOCATUL.

Privi de la Milder la Mary Wenner.

— Reveniţi mai târziu, spuse el în surdină acesteia. Milder, conduceţi-o afară pe d-ra Wenner prin ieşirea laterală.

Când şeful de birou se afla deja cu tânăra pe coridor, o întrebă scurt:

— Unde locuiţi?

Şi în vocea lui era atâta autoritate, că Mary Wenner uită pentru o clipă de tot ce se chema prudenţă.

— Cranston Mansion, numărul 73. Dar pentru ce?

— Fiindcă trebuie să vă vorbesc. Pot să vă vizitez seara?

Domnişoara Wenner se dădu brusc înapoi. Existau clipe în care simţământul ei pentru buna-cuviinţă se leza foarte uşor. Dar tânăra era totuşi extrem de curioasă să afle ce anume voia acest bărbat străin.

— Dacă doriţi, de ce nu?! Doar că e bine să mă anunţaţi din timp că veniţi, astfel încât să am timpul necesar pentru a chema o prietenă, fiindcă aşa se cuvine.

— O damă de companie mai lipsea! O ironiză Milder. Ceea ce urmează să vă spun nu e destinat unor urechi străine.

O conduse la lift, şi până ajunseră la uşa acestuia, izbuti să-i smulgă promisiunea că îl va primi singură – deoarece curiozitatea d-rei Wenner, de a afla scopul vizitei, era net depăşită de zelul d-lui Milder de a descoperi ce se ascunde în spatele remarcei enigmatice pe care o auzise.

— Vai, vai, ce gâsculiţă! Îşi mustră Arthur Gines sora, extrăgând trei bancnote din portofelul său. Cine a mai auzit aşa ceva: să pleci de acasă fără bani la tine şi să vii la Londra! Poftim, iată atâta bănet încât să poţi trăi liniştită până la adânci bătrâneţi, continuă el glumind.

— Crezi că pentru aşa ceva ajung cincisprezece lire? Râse ea şi îşi trase mănuşile, cu gândul de a pleca.

Dar tocmai atunci îşi aminti de Red Farm.

Arthur Gines ascultă relatarea ei cu o mirare neîncrezătoare.

— Milder a cumpărat o proprietate la Chelfordbury pentru a se stabili acolo?… Cu neputinţă! De-ar fi făcut asta, mă

anunţa negreşit. Ce-i trebuie lui o reşedinţă la ţară? Şi, în afară de asta, nici nu are banii necesari unei astfel de achiziţii.

— Eşti sigur că n-are bani?

— Mă rog, ceva, ceva o fi având. Dar o casă în Chelfordbury! Nu ştiu de ce am crezut mereu că zona asta i-e complet străină.

— Da de unde, toată vara şi-a petrecut week-end-urile la Ravensrillcottage, îl informă Leslie.

— A, pescarul cu undiţa! Arthur Gines fluieră uşurel. Ia te uită cine o face pe misteriosul! Trăieşte o jumătate de an în imediata noastră apropiere, fără să sufle un cuvinţel despre asta!

— Da, şi acest pescar modest dispune de o maşină! Adăugă ea, subliniind amănuntul cu câteva mişcări ale capului. Dick Alford e atât de furios din pricina tranzacţiei…

O grimasă se lăţi pe chipul avocatului.

— Sărmanul Dick!… Îi cunosc opiniile despre asemenea lucruri. Când i-am propus odată să parcelăm câteva din suprafeţele din nordul moşiei, aproape că m-a strâns de gât! Crede orbeşte în viitorul agriculturii şi plânge după fiecare hectar care i se ia. Îmi pot foarte bine imagina că a început să spumege aflând despre ideea năstruşnică a unui birocrat de a se transforma brusc într-un fel de agrarian contrafăcut.

— Când ne-am despărţit, era furios de-a binelea, observă ea sec.

— Când a fost asta? Tresări el.

— Chiar azi; m-a condus la gară.

Fata îşi stăpâni cu greu o mică derută.

Privirea lui îi cercetă atent chipul. Încet, bărbatul se ridică şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Fetiţo, începu el, zguduind-o uşor, scoateţi-l din cap pe Second Son! E foarte adevărat că Harry, comparat cu fratele său nu prea rezistă, dar Dick este şi rămâne un

flăcău sărac lipit pământului. Şi doar din mutrişoara asta drăguţă a ta n-ai cum trăi.

— Dar ce vrea să însemne asta? Se minună ea. Nu sunt oare moştenitoarea unei mari averi?

Trebuiră să se scurgă câteva clipe penibile până când, găsind în fine răspunsul potrivit, avocatul îşi luă mâinile de pe umerii tinerei şi replică într-o doară:

— Sigur că da prostuţo! Dar asta nu înseamnă că nu-mi doresc pentru tine o poziţie socială dintre cele mai înalte din comitatul nostru. Contesa Chelford înseamnă ceva, nu? Dick Alford e într-adevăr O. K.9, dar să te căsătoreşti cu un om sărac…

Se poticni sub privirea ochilor cenuşii, care stăruiau asupra lui.

— Om sărac! Iar accentuezi vorbele astea. Ca şi cum totul depinde de faptul că viitorul meu soţ trebuie să fie musai bogat! Logica ta mi se pare cel puţin ciudată.

Arthur râse îndelung şi cu poftă. Dar în urechile ei sensibile, hohotele acestea părură oarecum forţate, nesincere.

— Şi tu trebuia să fii avocat, Leslie, ma parole10; peruca albă şi cu roba te-ar prinde de minune! Dar acum, gata, fetiţo! Valea, că am o groază de lucru.

Când uşa se închise în urma ei, respiră uşurat, ca îndată să apese energic pe butonul de onix.

— Vă rog să-l trimiteţi pe d-l Milder încoace, porunci el copistului.

XII.

DESPRE CURSELE DE CAI ŞI DESPRE INTENŢIILE DE VIITOR ALE UNUI ŞEF DE BIROU.

DE ÎNDATĂ CE MILDER AFLĂ CĂ şeful îl solicită, ştiu care era motivul, şi, cu toate că de obicei nu-i lipsea curajul, trebui totuşi să facă un anume efort, pentru a da imediat ascultare chemării.

— Milder, ce înseamnă povestea cu cumpărarea Red Farm-ului? Începu avocatul fără înconjur.

— De ce să nu-l fi cumpărat?

— Dar n-am nimic împotrivă; doar că mi se pare foarte curios faptul că n-ai pomenit o vorbuliţă despre treaba asta.

— Ce vedeţi curios în asta?! Ripostă şeful de birou. Mi-am imaginat că n-o să priviţi cu ochi buni intenţia asta a mea, fiindcă de cele mai multe ori patronilor nu prea le convine ca salariaţii lor să se stabilească undeva prin apropiere. Luni de-a rândul am locuit într-o căsuţă nu departe de Chelfordbury, şi deseori m-a tot ispitit ideea de a vă face o vizită. Dar un ce instinctiv m-a avertizat că nu e bine să mă vâr în sufletul şefului meu… Să mă impun în societatea pe care dvS. V-aţi ales-o! Dacă în toţi anii de când lucrăm împreună, m-aţi fi invitat măcar o singură dată să-mi petrec week-end-ul la dvs., atunci v-aş fi informat şi asupra cumpărării. Aşa însă mă simt mai mult în rolul unui servitor, care n-are de ce să-şi întrebe stăpânul, cum şi unde să-şi petreacă timpul liber.

— Şi banii? Căută că înţeleagă Arthur. Nu ştiam că vă merge atât de bine, Milder.

— De ce v-aş informa în privinţa mărimii contului meu bancar, replică Milder rece.

Acum însă Arthur Gines deveni ceva mai agresiv.

— Din salariul dvs. – care – recunosc deschis – nu prea e dimensionat cu largheţe, n-aveaţi cum economisi banii necesari atât pentru cumpărarea fermei cât şi pentru amenajările pe care înţeleg că sunteţi în curs de a le face.

În loc de răspuns, Milder scoase din buzunarul hainei un portofel de piele, pe care se afla înscris cu litere aurii numele bookmaker-ului la firma căruia şeful său îşi cultiva viciul acelor pariuri nesăbuite prilejuite de cursele hipice.

— Truman…?

Avocatul îşi încruntă fruntea.

— Ce are asta aface cu tranzacţiile despre care vorbeam? Nu văd legătura cu Red Farm?!

— Eu sunt Truman, sună replica mulţumită de sine a şefului de birou.

Celălalt se holbă la el. Truman! Bookmaker-ul căruia îi plătise mii şi mii de lire sterline!

— Şi atunci banii pe care îi numiţi ai dvs., sunt cei ai mei? Izbuti el cu greu să articuleze într-un târziu.

— Ai dvs?… Dacă Truman n-ar fi acceptat pariurile pe care doreaţi cu tot dinadinsul să le încheiaţi, atunci s-ar fi găsit un alt bookmaker dispus s-o facă… În urmă cu cinci ani v-aţi plâns la un moment dat că nu găsiţi nici un agent care să accepte pariuri pe sume mari – pariuri din cele care se încheie telegrafic şi ades doar cu câteva minute înaintea startului în cursa respectivă. Asta mi-a reţinut atenţia, fiindcă am realizat că aparţineţi acestor…

— Nătărăi, interveni avocatul.

— Nu, ghinionişti, care în pofida tuturor pierderilor nu se pot dezbăra de patima pariurilor. Astfel s-a născut Truman şi v-a informat prin prospectele sale că accepta dispoziţii telegrafice pentru indiferent ce sumă. Ştiţi cât aţi pierdut în ultimii cinci ani?

Palid de mânie, şeful său clătină capul negând.

— Fiindcă vorbim de Truman – doar la acesta şaizeci şi trei de mii de lire sterline!

Culoarea obrazului îi reveni şi-i pieri din nou, dar Arthur Gines ştia prea bine că furia lui nu era îndreptăţită. Până acum Truman fusese un nume pe un formular de telegramă, o adresă undeva în Westend, căreia îi expediase depeşele sale păguboase. Niciodată nu-l interesase cine putea fi persoana! Dar duplicitatea pe care Milder o relevase în mărturisirea sa, simţământul că unul dintre salariaţii în care avusese încredere îl dusese de nas, continuau să-l tortureze.

— Nu cumva sunteţi şi Rathburn & Co? Întrebă el.

Spre nemărginita-i uimire, Milder dădu afirmativ din cap.

— Nu numai Rathburn & Co, dar şi Burton & Smith. Asta înseamnă deci că sunt identic cu trei agenţii de pariuri faţă de care, dacă tragem linie şi adunăm, dvS. Aţi pierdut în perioada amintită cam treizeci mii de lire sterline anual. Nu

faceţi o mutră atât de sumbră, Gines! Nu există nimic ce mi-aş imputa; în rarele ocazii când aţi câştigat, sumele respective v-au fost achitate corect. Am riscat şi eu: norocul meu împotriva celui al dvs. Când am început, am pus la bătaie averea mea: cele trei mii de lire sterline agonisite prin truda zilnică a atâtor ani. Dacă Fortuna ar fi fost alături de dvs., puteam fi rapid un om ruinat.

— Aveţi categoric dreptate. Sigur că… Sigur că am nevoie de oarecare timp pentru a digera aceste noutăţi.

Explorând mai departe chipul rezervat al lui Milder, încercă să-şi corecteze aprecierile vizavi de acel om, în care, până atunci, nu văzuse decât un fel de slujitor ceva mai şcolit. Deodată însă, deveni conştient de ridicolul situaţiei, aşa că se defulă cu un hohot de râs.

— Şi ce-o să faceţi cu acest bănet domnule… Cresus11.

— Mă voi stabili la ţară şi mă voi căsători.

— Excelent! O uşoară nuanţă de ironie răsună în cuvintele lui Arthur. Şi cine e tânăra cea ferice?

Minute în şir Milder îl fixă pe cel care încă îi mai era şef, ca după aceea să declare încet şi răspicat:

— Nutresc intenţia de a mă căsători cu domnişoara Leslie Gines.

Pe chipul avocatului nu tresări nici un muşchi, dar în ochii săi scânteie deodată o răutate atât de diabolică, încât Milder cel calm simţii că îl trec fiorii. Oare mersese prea departe?… La fel de repede însă păru că se coboară un soi de cortină, şi trăirile interioare ale lui Leslie Gines dispărură, făcând loc unui zâmbet enigmatic.

— Iată un ce foarte interesant şi care dovedeşte că sunteţi şi foarte întreprinzător, Milder. Din păcate însă, am alte planuri.

Înconjură biroul şi, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, se plantă în faţa celuilalt.

— Şi, aşa, ca să ştiu şi eu, cam cât aţi plăti pentru privilegiul de a fi cumnatul meu? Îşi continuă el zeflemeaua.

Mai vârstnicul său interlocutor acceptă provocarea.

— Retrocedarea unei jumătăţi din pierderile pe care dvS. Le-aţi înregistrat în ultimii cinci ani la cursele de cai.

— Nu-i de ajuns! Surâse avocatul.

— Radierea a patru poliţe emise pe numele lordului Chelford şi semnate de el, dar… Dar la o privire mai atentă se poate constata că toate poartă nişte semnături false şi că…

Arthur Gines se clătină pe picioare şi dădu înapoi, cu chipul alb ca varul şi strâmbat de un rictus. Iar Milder se folosi neîntârziat de avantajul câştigat.

— Cu alte cuvinte, Gines: şaptezeci şi cinci de mii de lire sau… Cinci ani de puşcărie!

XIII.

CERERE ÎN CĂSĂTORIE.

LESLIE PETRECUSE ÎN ORAŞ CÂTEVA ore plicticoase, şi nu regretase doar odată, ci de mai multe ori, că nu acceptase propunerea fratelui ei de a se reîntoarce împreună la Willow House. Aşa că – întrucât îşi terminase toate cumpărăturile – de ce n-ar pleca la Chelfordbury, folosindu-se de primul tren?

Dar spre mirarea ei, când îi comunică telefonic această intenţie, Arthur avu obiecţiuni.

— Nici vorbă! O să fie mult mai plăcut cu maşina. Rămâne aşa cum am stabilit prima oară. Atâta doar că urmează să fii la birou la ora patru şi jumătate în loc de ora cinci – Milder ne-a invitat la ceai. Fă-mi plăcerea şi acceptă invitaţia.

— D-l Milder? Îşi exprimă ea surpriza.

— Dacă tot va fi vecinul nostru, e poate mai bine să-l tratăm cu amabilitate, argumentă el.

Cel mai mult i-ar fi convenit să pretexteze o durere de cap, şi acceptă doar fiindcă rareori fratele ei îi solicita vreun serviciu.

Cu un inexplicabil sentiment de nelinişte, pe care singură îl caracteriză ca prăpăstios, Leslie se prezentă la ora convenită, găsindu-şi fratele la masa de lucru, cu capul sprijinit în mâini.

— Nu te simţi bine, Arthur? Se interesă îngrijorată.

— Da de unde! Atâta doar că am în urma mea o zi de lucru oarecum fierbinte. Vezi că Milder o să vină şi el îndată; te rog, fii drăguţă cu el – e un colaborator cu mare putere de muncă şi foarte util. Locuinţa lui e lângă Regent's Park. De altfel e holtei.

Involuntar, fata trebui să zâmbească. Ce-o interesa pe ea dacă Milder era holtei au ba…!

— Nu ştiam de fel că ai un şef de birou atât de înstărit. Reşedinţă la ţară în Chelfordbury! Apartament în cel mai distins cartier londonez! Nu te-ai aştepta la aşa ceva în cazul unui funcţionar.

— Tipul o să-ţi placă, răspunse Arthur, apăsând pe butonul de onix. Ştie să fie şi amuzant!

Amuzant nu prea era cuvântul potrivit, dar era singurul care-i veni pe limbă!

Aproape în acelaşi moment, de parcă ar fi aşteptat semnalul clopoţelului, Milder păşi în cameră, cu un pardesiu uşor pe braţ şi cu o borselină gri în mână. Şi iarăşi Leslie se simţi cuprinsă de un sentiment chinuitor de nelinişte.

Pe durata drumului, d-l Milder îşi asumă obligaţia de a întreţine conversaţia. Avea o voce profundă, plăcută, şi o manieră agreabilă de a sta de vorbă. Arthur văzu acum într-o cu totul altă lumină pe omul cu care de atâta amar de ani lucra împreună, omul care apărea dimineaţa Dumnezeu ştie de unde, pentru ca, odată munca terminată, să se mistuie în neant. Discuta cu egală uşurinţă atât despre progresele telefotografiei cât şi despre ultimele recorduri aeronautice; atinse două, trei teme literare dificile şi făcu îndată legătura între ultimul război mondial şi defetismul oglindit în câteva opere de referinţă, nu uită comunismul rusesc, dar nici renaşterea italiană, ca în final să se oprească la particularităţile jocurilor sportive practicate de americani – bref12, viză toate domeniile despre care presupunea că puteau stârni interesul.

Apartamentul ocupa întregul etaj întâi al unuia dintre imobilele costisitoare învecinate cu parcul, şi era mobilat foarte luxos. Pe banii mei – gândi Arthur Gines, în inimă căruia se agita iarăşi diavolul supărării celei mai negre.

Ceaiul fu servit de două fete îmbrăcate foarte îngrijit, iar după aceea gazda îşi conduse musafirii în bibliotecă, pentru a le înfăţişa raritățile sale.

Milder tocmai o atenţiona pe tânără asupra unei ediţii princeps deosebit de valoroase, când se petrecu ceva foarte ciudat.

— Te rog să mă scuzi câteva minute, Leslie, o rugă avocatul. Trebuie să ajung neapărat la un cunoscut care locuieşte foarte aproape de aici.

Vocea lui Arthur sună stins şi căznit. Sora lui îl privi mirată.

— Dacă vrem să nu întârziem la cină, şi ţinând cont că drumul până acasă e destul de dificil, începu ea aruncând o privire ceasului ei brăţară, atunci…

— Nu rămân decât cel mult un sfert de oră, replică el şi dispăru, înainte ca tânăra să mai poată obiecta.

Ce ciudat, ce neobişnuit! Dar în pofida mirării şi a senzaţiei de disconfort care îi dădea iarăşi târcoale, Leslie Gines n-ar fi bănuit în vecii vecilor că fratele ei o lăsase intenţionat singură cu bărbatul acesta cărunt. Ba dimpotrivă, interpretase tăcerea şi rezerva lui Arthur drept un mod de a-şi arăta acordul cu antipatia ei faţă de Milder. De ce ar fi nutrit oare fratele ei – deci omul al cărui egoism se revolta întotdeauna când era obligat să ţină cât de cât cont de cineva care era dependent de el – dorinţa neaşteptată de a-i fi pe plac şefului său de birou…?

După ce uşa se închise în urma avocatului, Fabrian Milder puse cu grije preţiosul volum la loc.

— La primăvară mă voi muta în noua mea locuinţă şi sper să vă văd mai des atunci, d-ră Gines, vorbi el, cu ton scăzut.

Fata îi răspunse cu o banalitate politicoasă, care nu o obligă la nimic.

— Ambiţia mea şi-a dorit întotdeauna o reşedinţă la ţară, unde să-mi văd în linişte de cele două mari pasiuni ale mele: pescuitul şi cititul. Din fericire, situaţia mea îmi permite să mă las păgubaş de meserie; bănuiesc că fratele dvS. V-a informat în legătură cu posibilităţile mele materiale: sunt un om destul de avut. Cât despre vârsta mea?… Cincizeci de ani înseamnă, din punctul meu de vedere, floarea vieţii, aşa că-mi pot asuma necondiţionat responsabilitatea de a face fericită o femeie.

Sentimentul fricii sugruma gâtlejul lui Leslie, aşa că de-abia izbuti să articuleze:

— Sper ca atunci să putem avea din când în când plăcerea de a o vedea pe la noi pe soţia dvs.

Milder nu-i răspunse, dar sub privirea insistentă a ochilor săi fumurii, simţi că o trec fiori când calzi când reci. Deodată – înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă – bărbatul îi prinse amândouă braţele.

— Pentru mine nu există decât o singură femeie pe lumea asta! Un chip care-mi stăruie zi şi noapte în minte şi-n suflet! Leslie – vocea lui adâncă vibra de emoţie – toate lunile acestea te-am purtat în inima mea!

— Vă rog să-mi daţi drumul! Strigă ea, făcând necontenit eforturi pentru a se elibera.

— Pentru dumneata am lucrat, Leslie, pentru dumneata am făcut planuri! Te iubesc aşa cum nimeni altul n-o să te iubească niciodată…

Bărbatul o apropie din ce în ce mai mult de el, şi, neputincioasă, tânăra privea siderată la ochii aceia mistuitori, la chipul acela aspru.

O bătaie în uşă… Omul slăbi strânsoarea şi se dădu înapoi, cu faţa crispată de furie.

— Intră.

— D-l Richard Alford ar dori să vă vorbească, anunţă fata în casă.

XIV.

PESCAR ÎN APE TULBURI.

DICK ALFORD, CARE AŞTEPTA ÎN birou, tocmai reflecta cum să iniţieze o discuţie ce promitea să devină extrem de neplăcută, când uşa se deschise cu violenţă şi o tânără cu faţa lividă dădu buzna înăuntru.

— O, Dick, Dick! Suspină ea.

În acelaşi moment se afla în braţele sale şi îşi cuibări capul la pieptul tânărului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Cum de te afli aici?

Înainte ca Leslie să poată răspunde, trupul impunător al lui Milder umplu cadrul uşii. Omul nu vorbi, dar furia din privirile sale arzătoare spunea destule.

— De fapt, ce doriţi? Izbucni el în cele din urmă.

Dick Alford nu dădu nici o importanţă întrebării.

Mai întâi o îndepărtă pe fată.

— De ce eşti aici, Leslie?

— Arthur m-a adus încoace, şi… Şi…

Vag de tot, adevărul începu să prindă contur în mintea tânărului.

— Arthur te-a adus încoace? Repetă el încet. Şi te-a lăsat apoi singură cu acest domn? Un prieten de-al tău?

— Azi l-am întâlnit prima oară.

Cu cât Dick îşi dădea mai bine seama de situaţie, cu atât mai mult creştea mânia din el. Cel mai nepotrivit moment pe care Arthur Gines l-ar fi putut alege pentru a reveni! Dick auzi sunetul unui clopoţel, auzi paşi repezi în hol şi văzu chipul brusc decolorat al avocatului, desfigurat şi de un zâmbet cald pe care acesta şi-l impuse anevoie?

— Hello, micuţo! Da' ce s-a întâmplat?

— Cred că aţi face bine s-o duceţi imediat pe Leslie acasă, luă Alfred cuvântul.

Să fie astfel ignorat, era insuportabil pentru Milder.

— Îmi pot îngădui pentru început întrebarea, cu ce drept dispuneţi astfel de oaspeţii mei? Întrebă el provocator.

Dar Dick nu-l băgă nici acum în seamă.

— Ocupaţi-vă de sora dvs., Gines!

În vocea lui răsuna o ameninţare abia voalată.

— Astă-seară îmi voi permite să vă fac o vizită.

Mângâind uşurel mâna lui Leslie, o conduse în hol şi aşteptă până când fratele şi sora dispărură prin ieşire. De abia după aceea se adresă furiosului proprietar al locuinţei:

— Am venit la dvS. Din raţiuni de afaceri, dar ele mai pot aştepta. Mai întâi aş dori să ştiu ce anume i-aţi spus d-rei Gines?

— Asta mă priveşte doar pe mine, răspunse celălalt, acum iar stăpân pe sine, chiar dacă nu şi pe situaţie.

— Ba mă priveşte şi pe mine, explică Dick, fără să se aprindă. Ştiţi desigur că d-ra Gines este logodită cu fratele meu.

Milder îşi trecu limba peste buzele uscate.

— Lucrul acesta nu mă interesează!

Şi, după ce reflectă puţin:

— De ce ne-am juca de-a v-aţi ascunselea? Am rugat-o pe d-ra Gines să-mi acorde mâna.

— Aşa deci! Şi care a fost părerea ei?

— Prin sosirea dumitale inoportună nu i-ai mai dat răgaz să-mi răspundă. Dar n-aş crede că în acest sens ar exista vreo dificultate.

Dick nu încercă să-şi înfrâneze zâmbetul ironic.

— Vă gândiţi desigur la lipsa de dificultăţi din partea domnului Arthur Gines!… Lucrul acesta, însă nu înseamnă prea mult! Oricum ar fi – dificultăţile tot vor veni – atât din partea d-rei Gines cât şi din partea mea.

— Din partea dvs.?

Buzele lui Milder tresăriră într-un zâmbet ironic.

— Doar nu sunteţi…

— Logodnicul domnişoarei? Nu, v-am mai spus-o doar, logodnicul este fratele meu – nu sunt altceva decât prietenul tinerei. Dar chiar şi în situaţia în care intenţia domnişoarei Gines de a se mărita cu cineva din familia noastră s-ar schimba, lucrul acesta n-ar modifica de fel poziţia mea faţă de dvs. Am senzaţia că încercaţi să pescuiţi

în ape tulburi, d-le Milder. Dumnezeu ştie ce procedeu murdar de constrângere folosiţi împotriva lui Gines!

Bărbatul cărunt tresări vizibil.

— Aha! Râse Dick Alford, se pare că am nimerit drept la ţintă. Cu toate astea, n-o să vă căsătoriţi cu Leslie Gines.

Ochii lui Milder se îngustară.

— O ameninţare?

— Luaţi-o cum vreţi. Şi acum să trecem la obiectul vizitei mele! Contra trei mii cinci sute de lire sterline aţi dobândit proprietatea Red Farm de la d-l Leonard. Dacă vă alegeţi cu un profit de cinci sute de lire, vreţi să renunţaţi la cumpărătura dvs.?

— Nici nu-mi trece prin cap aşa ceva! Se revoltă Milder. Intenţionez să mă stabilesc acolo definitiv, şi nu există nici o lege care m-ar putea împiedica s-o fac.

Tânărul dădu uşor din cap.

— Mă tot miram eu de ce aţi căşunat tocmai pe vecinătatea noastră; acum însă înţeleg foarte bine motivele… Dar ghinionul dvS. Este că Leonard, pentru a revinde, are nevoie de acceptul fratelui meu, adică de acceptul meu, întrucât am procură generală. Ca jurist, sunteţi desigur foarte familiarizat cu prevederile sofisticate ale regimului acestor aşa-zise proprietăţi funciare în arendă, categorie din care face parte şi Red Farm, şi ştiţi că dacă mă obligaţi să deschid un proces, veţi pierde categoric. Deci ne putem înţelege pe cale amiabilă?

— Nu.

— Poate că după ce veţi reflecta în linişte, veţi ajunge totuşi la altă concluzie. Dick Alford îşi luă pălăria. Iar în privinţa d-rei Gines, ar fi tot în interesul dvS. Să nu stăruiţi asupra actualelor dvS. Intenţii.

— Şi dacă totuşi o fac?

Un zâmbet de nepătruns flutură pe buzele tânărului.

— Atunci o veţi regreta foarte tare, îl asigură el pe un ton degajat.

XV.

UNDE SUNT BANII MEI?

LESLIE NU POMENI UN CUVINŢEL despre întâmplarea cu Milder, şi fratele ei părea că se străduie la fel de convins să evite tema aceasta. În vreme ce automobilul înainta – la început pe străzile Londrei, apoi prin satele liniştite – se pierdu mai întâi în tot felul de detalii asupra unor chestiuni profesionale, ca apoi să se retragă într-o muţenie absolută, în spatele căreia îl ghiceai profund preocupat. Nervii săi păreau în orice caz extrem de afectaţi, fiindcă odată, când Leslie i se adresă cu o întrebare absolut oarecare, avocatul tresări puternic.

— Pardon… Ce spuneai? Căzusem pe gânduri.

— În gânduri neplăcute, Arthur, nu-i aşa? Îl chestionă ea blând.

— Da, al naibii de neplăcute.

Ajunseseră aproape de Chelfordbury, şi de abia acum fata spuse acel lucru care probabil că în tot acest timp îi stătuse pe buze.

— Arthur, ştii ce dorea d-l Milder de la mine?

Şi fiindcă fratelei ei continuă să tacă, Leslie continuă:

— Mi-a făcut o propunere.

— Ia te uită!

— Arthur, când ne-ai lăsat singuri, erai informat asupra intenţiei sale?

— Ideea lui e bineînţeles ridicolă! Răspunse el evaziv. Cu toate astea nu e un tip de neglijat, şi nu se poate spune că e o crimă când un bărbat se îndrăgosteşte de o fată şi vrea să se însoare cu ea.

Leslie fu puţin jignită.

— Dar cred că nu ţi-ai da niciodată acordul pentru acest mariaj, nu-i aşa, Arthur? Ştii doar că sunt logodită cu Harry. Şi de câte ori nu mi-ai spus că dorinţa ta cea mai arzătoare este să mă vezi împodobită cu diamantele de contesă…!

De obicei avocatul era o persoană căreia nu-i lipsea replica promptă. Ştiuse, să se descurce în situaţii mai complicate şi

în faţa unor oameni cu mai multă experienţă de viaţă decât a surorii sale.

Prezenţa fetii făcu, într-un anume fel, ca mintea lui să nu mai fie atât de inventivă, astfel că subterfugiile sale îi sunară lui însuşi drept banale şi inconsistente.

— Fata mea dragă, nu mă interesează cu cine te măriţi, dacă, bineînţeles eşti fericită. Milder este totuşi un foarte bun jurist, şi mai posedă şi o avere frumoasă…

De-astă dată fata se răsuci brusc pe scaunul ei, astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Iar accentuarea asta a laturii materiale! Dar unde, Doamne iartă-mă, sunt banii mei?

Întrebarea erupsese pur şi simplu. Arthur Gines trebui să facă un efort destul de mare pentru a putea stăpâni o situaţie atât de primejdioasă.

— Banii tăi? Sunt plasaţi foarte bine.

— Inutil încercă el să găsească acea nuanţă convingătoare atât de necesară acum – în tot felul de titluri de rentă şi de acţiuni.

— La cât se ridică asta? Insistă ea nemilos.

— În jur de o jumătate de milion de lire sterline. Dar ce te-a apucat? Hai să nu mai discutăm despre păcătoşii ăştia de bani!

— Nu, Arthur! Astăzi ducem discuţia până la capăt – ia spune, mai am vreun penny?

Cât de neplăcută era această întrebare – mai neplăcută chiar decât cea a lordului Chelford, care voise săptămâna trecută să afle în ce fel de hârtii fusese investită averea mamei sale! Şi probabil că în chestiunea asta îşi va vârî nasul şi Dick, individul acesta a cărui memorie putea să concureze oricând cu o maşină de calculat! Şi în afară de cei doi, trebuie să se mai apere acum şi împotriva sâcâitoarei dorinţe de a afla adevărul a lui Leslie?

— Prostuţo! Surâse el. Chiar aşa, eşti o prostuţă. Doamne, ce mi-ar place ca o fată ce are o avere ca a ta, să-şi pună pirostriile cu mine!

— Cred totuşi că banii mei nu mai există! Stărui ea gravă. Ani în şir ai administrat banii de unul singur, şi nu pot scăpa de ideea că afacerile tale financiare n-au mers deloc bine.

— Să însemne asta că ţi-am furat averea? Întrebă el tăios.

— Nu de asta te acuz. Poate însă că… N-ai investit-o bine, Poate că a devenit din ce în ce mai mică, până când n-a mai rămas nimic din ea. Aşa-i, nu?

Pe durata unei clipe îngrozitoare, Arthur cumpăni dacă n-ar fi mai bine să recunoască adevărul. Dar vanitatea şi reculul pe care îl simţi, gândindu-se la efectul pe care vestea aceasta ar avea-o asupra cuiva pentru care totuşi nutrea – cât de cât – nişte sentimente, împiedică mărturisirea.

— Te rog să mă scuteşti de inepţiile tale! Bineînţeles că nu-i aşa cum ţi se năzare…

Şi gândurile sale se reîntoarseră la unica nădejde ce-i mai rămăsese – descoperirea tezaurului Chelforzilor. De va izbuti să scoată la lumina zilei comoara, atunci putea să-i râdă în nas lui Milder şi putea s-o despăgubească pe Leslie pentru averea ei irosită. Atunci ar fi fost invulnerabil, căci ce presiuni ar mai putea exercita asupră-i şeful de birou, dacă afurisitele acelea de poliţe, cele patru, vor fi plătite? E drept, totul semăna cu un fir de pai, de care înecatul… Pe de altă parte, acest drăcuşor rafinat care se numea Mary Wenner, nu făcea parte dintre femeile care debitează minciuni, doar aşa, de dragul senzaţionalului facil.

Drumul spre Willow House trecea pe lângă limita parcului domeniului Fossaway. Arthur Gines îşi opri o clipă privirea pe arcada cea minată de scurgerea vremii, înmuiată acum în purpura apusului de soare, întruchipând un semn de întrebare incandescent, care se potrivea în mod ciudat cu starea sa sufletească, amestec de îndoieli şi speranţe.

Ajuns acasă, se grăbi către dormitorul său, pentru a se schimba în vederea cinei; constată acum, singur fiind, că îl invadează un simţământ plăcut de libertate. Oare nu fusese un zevzec că-i ascunsese lui Leslie adevărul?… Da, într-un

moment propice, îndată ce se vor ridica de la masă, îi va spune absolut totul!

Dar Mary Wenner! Cincisprezece tone de aur!… Cincisprezece!

XVI

„FĂRĂ SCANDAL, DICK!”

SPRE NEMĂRGINITA LUI UŞURARE, în timpul cinei, Leslie, dovedi o dispoziţie de zile mari, şi amintirea lui Fabrian Milder păru ştearsă din memoria ei.

— Ai putea să-mi faci o mare bucurie, surioară, începu Arthur, când se servi cafeaua. Îţi aminteşti de Mary Wenner, secretara lui Harry?

— Desigur, Dick n-o poate suferi. Mi-a povestit de curând că…

— La naiba cu Dick! Doar n-o să ne aranjăm acum viaţa după gusturile lui…?

Observându-i însă privirea uimită, adăugă grăbit:

— Te rog să mă scuzi, nervii mei nu sunt chiar la înălţime.

— Ce-i deci cu această d-ră Wenner?

— Aş dori s-o inviţi la week-end. Am o grămadă de hârtii de rezolvat – nu ştiu cum de s-au strâns atâtea – şi Mary este o dactilografă excelentă.

— De ce nu? Răspunse Leslie. Dă-mi adresa ei, să-i pot scrie. Aversiunea lui Dick împotriva ei se bazează în principal pe flirtul cu Harry.

— Pe care, fie vorba între noi, aproape că l-a uitat. Trebuie să-ţi spun că o apreciez destul de mult pe tânăra asta. Sigur că nu este ceea ce se cheamă o doamnă; dar în zilele noastre, noţiunea de doamnă e destul de vagă, destul de insignifiantă… Iartă-mă, Leslie, mai am încă de lucru.

Îndeobşte Leslie pusă în faţa perspectivei de a petrece absolut singură o seară, resimţea aceasta drept ceva mohorât şi apăsător; azi însă avea atâtea la care să se gândească, atâtea imagini de ordonat, aşa că mai degrabă se felicită pentru singurătatea ei.

Cu toate că de la conflictul cu Milder trecuse foarte puţin timp, scena respectivă i se părea grotescă şi neverosimilă. Poate că era încă paralizată de spaimă, fiindcă, reamintindu-şi, punct cu punct, desfăşurarea neplăcutului incident, nu simţi acum nici supărarea la care ar fi fost îndreptăţită, nici hazul ce nu lipsise totuşi. Strânsoarea puternicelor mâini ale bărbatului, focul din ochii cenuşii! Şi Dick! Ca şi cum ar fi fost ceva, de la sine înţeles, îi căutase ajutorul şi se simţise în siguranţă la pieptul lui! La fel ar fi fost oare, şi dacă providenţa i l-ar fi trimis pe Harry…?

Gândurile ei fură întrerupte de apelul strident al soneriei de la intrare. Alergă în hol şi aprinse lumina. Prin geamul gros al uşii se întrevedeau piepţii unei cămăşi albe. Era Dick.

— Intraţi, intraţi, Richard de Chelford! Îl salută ea deschizând brusc uşa şi mimând un aer ceremonios – solemn. Sunt pe jumătate moartă de plictis şi tânjesc după oareşicare distracţie.

— Nu prea-mi stă mintea la aşa ceva, replică vizitatorul, în vreme ce se lăsa condus în camera de zi.

— Arthur lucrează. Şi cum voi doi nu vă omorâţi cu dragostea unul faţă de celălalt, înseamnă că putem să discutăm nestingheriţi. Dick, a fost tare drăguţ din partea ta să apari azi după-masă acolo.

— Milder ţi-a făcut, după cum am aflat, o propunere.

— Ţi-a relatat el asta?

Fata scoase un oftat profund.

— Da! Şi, dacă mă gândesc bine, treaba asta ar fi trebuit să mă flateze, nu-i aşa?! Dar de ce o fi marcat o grabă atât de… Vijelioasă?

Fără să se grăbească, Dick îşi alese o ţigară din cutia pe care i-o întinse tânăra, şi-o aprinse, iar după primul fum se făcu auzit:

— Este exact motivul vizitei mele. Am venit încoace, tocmai pentru a afla asta. Mai înainte, ai avut vreun semnal în acest sens din partea fratelui tău?

— E imposibil ca Arthur să fie bănuit de aşa ceva. Milder îi ceruse permisiunea să ne arate noua sa locuinţă, şi cu toate că invitaţia nu prea mi-a convenit, l-am însoţit şi eu.

— Ca să-i faci fratelui pe plac, nu-i aşa?

— Oho! Zise ea veselă. O doză convenabilă de curiozitate feminină nu-mi lipseşte de fel! Şi apoi… Locuinţa unui burlac are în ea ceva captivant. Dick, ceea ce te dezavantajează totuşi, e că pentru lucru n-ai decât un biet birouaş, iar ca iatac pesemne doar o amărâtă de cămăruţă mansardată!

— Dar ce, lui Second Son îi trebuie mai mult de-atât? Ia spune, Arthur s-a înfuriat când a auzit de comportamentul lui Milder?

— Poate; ştii doar că frăţiorul meu nu-şi trădează niciodată sentimentele.

— Asta cam aşa e! Răspunse Dick sec. Vrei să-i comunici că ţin foarte mult să discut cu el câteva minute?

Leslie îl privi cu un aer rugător.

— Dar fără scandal, Dick!

— Da de unde. Vreau doar să-i pun câteva întrebări. Cred că am dreptul s-o fac.

— Cum adică?

Fata îşi ridicase ochii spre el, dar îşi coborî îndată pleoapele, citind în privirea bărbatului ceva ce o făcu să se cutremure. Fără un cuvânt, traversă holul şi bătu la uşa camerei de lucru.

— Dar ce naiba o fi vrând de la mine? Mârâi Arthur Gines. Individ fără menajamente, care ţi se bagă pe gât fie ziua, fie noaptea, şi nu-i pasă dacă ai sau nu timp pentru el.

— Cred că ar fi mai bine dacă l-ai primi, ca să lichidezi odată chestiunea.

Îi aruncă o privire rapidă.

— Care chestiune?

— Chiar că nu ştii asta…?

— Bine, bine! Trimite-l încoace, porunci el nemulţumit.

XVII.

LOVITURA ÎN STIL MARE.

CÂND DICK INTRĂ ŞI ÎNCHISE UŞA după el, stăpânul casei nu consideră că e cazul să se ridice de pe scaun.

— Ia loc, Alford, Leslie mi-a spus că doreşti să-mi vorbeşti.

— Ştiai asta şi fără ca sora dumitale să ţi-o transmită; să fi uitat oare spusele mele din după-amiaza asta, despre faptul că ne vom vedea seara pentru a lămuri unele treburi? Milder i-a făcut surorii d-tale o propunere…

— Da. Am aflat-o de la ea, pe drumul înspre casă.

— Şi cred că te-a supărat destul de mult! Să presupun că-ţi vei concedia chiar de mâine salariatul acesta lipsit de bun simţ?

— După părerea mea nu există motive pentru aşa ceva, ripostă Gines rece. Să ceri mâna unei fete drăguţe, nu-i totuşi o infracţiune. Bineînţeles că nu ăsta e omul pe care mi l-aş alege drept cumnat, dar…

— De ce mijloace de presiune dispune? Răsună vocea stăpânită a lui Dick.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Exact ceea ce ai auzit. Doar n-ai suporta nicicând ca Milder să ridice ochii asupra surorii dumitale – nemaipunând la socoteală şi jignirea la care e supusă viitoarea contesă de Chelford – dacă omul nu te-ar avea atât de tare cu ceva la mână, încât indignarea firească ce-ar trebui să te cuprindă, să fie anulată de teama faţă de consecinţele penibile.

Arthur Gines se refugie într-o încercare de zeflemea.

— Ce melodramatic, scumpul meu! Aproape ca-n romanele de duzină! Bineînţeles că prefer s-o văd măritată pe Leslie cu fratele dumitale; asta nu înseamnă însă că i-aş pune vreun obstacol în cale, de-ar fi să-şi dăruie altcuiva inima.

— Deci lui Milder, cu alte cuvinte!

Şi acum Dick puse o întrebare care-l făcu pe celălalt să ţâşnească în sus ca un resort.

— Nu e cumva vorba de nişte poliţe?

— Nişte… Ce? Bâigui avocatul.

— Ai înţeles foarte bine! Poliţe! Patru la număr. Pe care acceptul fratelui meu e falsificat. Le-am văzut la bancă, şi din fericire – din fericire pentru d-ta, bineînţeles!

— N-am ridicat nici o obiecţiune. Când, la câteva zile după aceasta, am cerut să-mi fie prezentate din nou, erau plătite – probabil de domnul Fabrian Milder, pe care trebuşoara asta l-a costat ceva mai mult de cinci mii de lire şi care, sunt convins, n-a jertfit această sumă doar de dragul altruismului pur.

Respiraţia lui Arthur Gines era în vădită dificultate.

— Nici eu… Nici ea n-am aflat decât azi că poliţele au fost răscumpărate. Banii mi se cuveneau pentru… Pentru cheltuieli de timbru, taxe de notariat, onorarii restante şi altele. Harry era bolnav atunci, aşa că…

— Deci ăsta e instrumentul cu care te manipulează?!

— Şi aşa văd că ştii… Da! Aşa e, Alford, sunt ruinat! Individul ăsta mă poate băga în puşcărie.

Dick îşi clătină capul.

— Dă-l afară! Mâine chiar! Şi de-ar fi să prezinte poliţele, poftim, mă oblig să-l conving pe Harry să recunoască semnătura ca fiind autentică.

Culoarea începu să revină pe chipul alb ca varul al avocatului.

— Vrei să faci asta? Dumnezeule, habar n-ai ce înseamnă asta pentru mine! Eşti un tip de ispravă, Alford! Mâine dimineaţă îi fac vânt lui Milder.

Îşi întinse mâna către Dick, iar tânărul i-o acceptă cu oarecare neplăcere. Acest Arthur nu-l impresionase prea tare nici în clipele sale cele mai bune, darmite acum…!

— Îi voi restitui fratelui dumitale şi ultimul penny, îl asigură avocatul, şi lucrul acesta se va întâmpla foarte curând, întrucât plănuiesc o lovitură în stil mare, care mă va redresa în întregime.

Lovitura în stil mare care urma să-l scoată din încurcătură, nu era altceva decât furt calificat din avutul lui Harry Chelford. Dar în situaţia de faţă, lui Arthur îi lipsea, pare-se,

şi simţul ridicolului. Slavă şi har Domnului, încurcătura cu poliţele putea fi considerată ca rezolvată; de acum încolo nu va mai umbla decât pe căi licite! Şi zelul bunelor sale intenţii nu se temperă nici când îşi aminti că în buzunarul interior al hainei avea şi o a cincea hârtie de felul celor despre care se vorbise, hârtie de care Dick Alford nu ştia nimic…

— Mai poţi face câte ceva pentru mine, Alford: poţi grăbi nunta. Dacă e posibil, încearcă s-o stabileşti pentru luna viitoare; Leslie e o copiliţă caraghioasă, caută să amâne cât mai mult inevitabilul – mă rog, aşa sunt fetele astea! Zoreşte-l puţin pe Harry!

Privirea deschisă şi sinceră a lui Second Son cercetă trăsăturile celuilalt.

— Decizia în privinţa asta trebuie lăsată să revină în întregime surorii dumitale, replică el, şi cuvintele sale răsunară ferm şi irevocabil.

Ieşiră împreună din camera de lucru. Leslie, care-i aştepta îngrijorată, văzu zâmbetul de pe chipul fratelui şi înălţă o rugă de mulţumire către cer.

— Vrei să şi pleci? Dick Alford întinse mâna pentru a-şi lua pălăria.

— Haide să facem o partidă de mah-jong13, îi propuse stăpânul casei.

Dar să-l aibă vizavi pe avocat, era mai mult decât putea suporta Dick în seara asta.

— Hei, dar iată aici ceva, continuă Arthur jovial, care de fapt ar trebui să stea la Fossaway!

Arătă spre perete, unde atârna un pumnal, negru şi înspăimântător – cu mânerul lustruit de întrebuinţare şi cu lama lui cea lungă aproape zimţată din aceeaşi pricină.

— Adevăratul pumnal al lui Hubert de Redruth, cel care a pus ca adevăratul Abate Negru să fie ucis. Priviţi numai stema de pe mâner.

— Am mai privit-o şi altădată, răspunse Alford scurt, apoi, adresându-se tinerei: Puneţi pardesiul, Leslie; o plimbare

mică n-o să-ţi strice.

Şi Arthur cel îndatoritor, care ar fi susţinut acum orice propunere a lui Dick, o îndemnă şi el să facă o ieşire.

XVIII.

FANTASMAGORIE?

NOAPTEA ERA ÎNTUNECOASĂ, deoarece luna nu răzbătea decât arareori dintre cavalcadele de nori care se urmăreau înverşunat. Leslie îşi vârî braţul pe sub cel al lui Dick, atunci când coborâră spre stradă, pe aleea cufundată în beznă.

— V-aţi certat? Vru ea să ştie.

— Nu chiar – oricum, s-au spus câteva cuvinte pe şleau, care au mai limpezit atmosfera. Mâine îl va concedia pe Milder.

Fata păru că reflectează asupra unui lucru, fiindcă trecu destulă vreme până răspunse:

— Oare hotărârea asta e şi înţeleaptă?… Mi-e totuşi puţin frică de individ – pare a fi primejdios ca duşman.

Râsul încetişor al lui Dick o mai linişti.

— Un duşman foarte primejdios, indiscutabil. De temut însă… Numai până unde îi ajunge puterea de a unelti…

— Înţeleg că nu-i poate face nici un rău lui Arthur?!

— Într-adevăr, nu-i mai poate face; iar ţie cu atât mai puţin.

Leslie îşi aşează şi mai bine braţul sub al lui.

— Ai fi fost un frate nemaipomenit, Dick.

— Păi şi sunt. De altminteri, dacă tot vorbim de fraţi, Arthur m-a rugat să insist pe lângă tine în vederea grăbirii nunţii, lucru pe care am refuzat să-l fac. Leslie, nu-ţi dai seama că-l vezi mult prea rar pe Harry?

Fata constatase de mult acelaşi lucru, şi nu era deloc zgârcită cu reproşurile pe care le adresa propriei persoane – fiindcă îi ardea din ce în ce mai puţin de compania logodnicului.

— Zău că nu-mi duce lipsa, Dick. Căutarea comorii şi a elixirului vieţii, îl stăpânesc de la o vreme cu totul.

— A vorbit cu tine despre asta?

— Desigur. De fapt, ce părere ai despre comoară?

— Cred că tot căutând de patru secole, Chelforzii au cheltuit mai mult decât face toată comoara, şi că buna regină Beth a avut ea grijă să pună prea graţioasa-i mână pe faimoasele lingouri de aur.

— Opinia mea e totuşi alta, sună replica surprinzătoare a lui Leslie. Preocupată cât de cât de chestiunea comorii, care pe aici e un fel de sport local, m-am adâncit în studiul istoriei epocii respective: ei bine,. În anul despre care tradiţia afirmă că ar fi fost cel în care strămoşul tău şi-a ascuns tezaurul, în acel an deci… Vistieria reginei era atât de secătuită că a trebuit să împrumute mari sume de la zarafii lombarzi.

Involuntar, Second Son se opri.

— Eşti sigură că-i aşa?

— Cum să nu! Dacă n-ai fi un sceptic atât de incurabil şi ai fi citit mai mult despre problema asta, ai şti că Elisabeta era bancrutară în 1582. Te deranjează cumva acest termen ireverenţios?

— De ce? E unul destul de uzual! Râse el.

Ajunşi la drumul în pantă, Dick coti spre stânga, deschise o poartă de ştacheţi, şi cei doi o luară pe o potecă îngustă ce ducea în direcţia mănăstirii. Luna tocmai se ivea pe după un perete de nori.

— De mult voiam să vezi şi tu ruinele învăluite în razele lunii. Priveliştea are un incontestabil aer romantic.

Când zidurile şi turnurile surpate deveniră vizibile, cei doi îşi încetiniră paşii. Da, era de-a dreptul feeric!

Dacă tradiţia spunea adevărul, atunci, în negurile trecutului îndepărtat, se afla în acest loc o piatră-altar destinată jertfelor – cu mult înainte ca monahii normanzi să înceapă a ciopli pietrele ce urmau să dureze abaţia lor, cândva atât de mare şi de trufaşă.

Lumina lunii îmblânzea contururile aspre, transfigura pereţii năruiţi, şi Leslie Văzu cu ochii interiori sutanele

negre ale călugărilor mişcându-se încolo şi încoace. În stânga, sub ei, zări încreţindu-se un luciu de argint vechi, acolo unde luna se oglindea în Ravensrill. Pe malul său şezuseră cucernicii bărbaţi cu undiţa, discutând despre nimicurile cotidiene ale micii lor lumi. Se preschimbaseră în pulbere, şi mănăstirea lor trufaşă, mândria lor şi opera acelor mâini trudite, se fărâmiţa în mormane de pietriş şi de moloz.

Oare o minţeau ochii cu vreo fantasmagonie? Ar fi putut jura că la umbra bătrânului turn ceva se strecurase uşor, ca o nălucă.

— Dar ce-i cu tine? Întrebă Alford, care auzise respiraţia ei devenind mai pronunţată.

— A, nimic! Închipuiri, pesemne… Mi s-a părut că dincolo, lângă turn, se mişcă un…

— La acest ceas din noapte, desigur nimeni altul decât chiar Stareţul Negru, o întrerupse el glumind. Şi de el nu ne temem, nu-i aşa?

— Eu una nu mă tem de fel, răspunse ea cu un curaj despre care inima ei nu voia să ştie.

În aceeaşi clipă auziră un geamăt pricinuit de angoasă, un oftat prelung, care, începând în registul acut, coborî toată scala spaimelor, pentru a se pierde într-un tânguit uşor.

— Ce a fost asta? Şopti ea, cramponându-se de braţul lui Dick.

Tânărul nu răspunse; ochii săi păreau că vor să străpungă zidurile ruinate ale bătrânei mănăstiri.

Iarăşi acel tânguit, care se termină de această dată într-un strigăt… Alford o trase lângă sine. Acum văzuse şi el o siluetă care se furişă spre apa din vale. O siluetă înaltă, neagră!

— Rămâi cu mine Dick, îl imploră Leslie, când protectorul ei păru că vrea să urmărească strania arătare.

Silueta întunecată se grăbi în josul pantei, răsucindu-se din când în când către cei doi. Agitându-şi cu frenezie braţele în toate direcţiile, uneori urlând cu o poftă

sălbatică, alteori gemând şi horcăind cuprins de o groază absurdă, dispăru în cele din urmă în întunericul trunchiurilor de copaci – o vedenie înfricoşătoare, aşa cum o poate isca doar coşmarul sau închipuirile panicate ale nebuniei. De undeva departe mai răsună o dată plânsul său fioros… Apoi tăcerea nopţii se şezã blând peste toate.

— Ce grozăvie…!

Genunchii fetei cedară.

XIX.

AL DOILEA AVERTISMENT.

CÂND LESLIE DESCHISE OCHII, întâlni privirea speriată a însoţitorului ei, care o purtase pe braţe până la punctul unde poteca se unea cu drumul principal, deci cam la o sută de metri de locul unde se petrecuse înspăimântătoarea scenă.

— Să fi fost Stareţul Negru? Şopti ea înfiorându-se.

— Da de unde! Vreun sătean căruia i s-a ridicat alcoolul la cap! O linişti el, ajutând-o să se repună pe picioare.

— O nu! Dick! A fost…

Un nou tremur o cuprinse.

— Te rog să mă duci acasă.

— Îmi pare foarte rău că te-am îndemnat la plimbarea asta, spuse el grav.

— Dumnezeule, dar cine putea bănui aşa ceva!… Dick, leşinul acesta m-a făcut să am nişte vise tare curioase. Închipuie-ţi, se făcea aşa… ca şi cum m-ar fi sărutat cineva.

— Eu am fost acela, recunoscu el fără sfială. Am sperat că teama pe care vei resimţi-o, va fi atât de mare încât să-ţi revii din leşin…

Râsul ei răsună aproape isteric.

— Puteai măcar tăgădui acum… Zău că nu eşti un gentleman!

În vreme ce păşeau încet către Willow House, fata constată că tânărul priveşte de câteva ori înapoi.

— Crezi… Crezi că făptura se ţine după noi? Şuşoti ea, în vreme ce dinţii îi clănţăneau.

— Nici vorbă! Mi s-a părut că aud zgomotul unei maşini dar constat că m-am înşelat.

Nu se înşelase şi o ştia. Observase foarte clar fascicolul de lumină al unei lanterne şi auzise şi bâzâitul încet al motorului.

— Ia să te văd mai bine. Second Son se opri şi răsuci capul lui Leslie astfel ca lumina lunii să-i scalde trăsăturile chipului. Arăţi al naibii de palidă şi ai face foarte bine dacă te-ai băga de urgenţă în pat; n-are rost să-ţi mai alertezi şi fratele. N-aş dori ca întâmplarea asta să fie prea mult comentată.

Ajunşi în apropierea casei, îşi continuară drumul de-a dreptul peste gazon, pentru a evita scârţâitul pietrişului şi un bun venit prea sonor din partea lui Arthur. Deodată, cu un uşor oftat, fata abandonă braţul tovarăşului ei.

— Sunt totuşi bucuroasă că am făcut drumul ăsta, spuse ea încet.

Tăcerea care urmă îi stânjeni pe amândoi.

— Dick, vrei să mă mărit cu fratele tău?

Tânărul nu răspunse.

— Chiar vrei acest lucru?

Însoţitorul ei stătea în umbra cedrului cel mare, care se înălţa chiar înaintea uşii din faţă a casei, astfel că Leslie nu izbuti să vadă felul în care reacţionă chipul interlocutorului.

— Dorinţele mele nu joacă nici un rol în chestiunea asta, încercă el să ocolească. Decizia ta nu trebuie influenţată de nimeni şi de nimic.

— Doreşti să mă mărit cu el? Insistă ea.

— Nu-ţi pot răspunde.

Vocea lui devenise aspră.

Leslie simţi iscându-se în ea – din pricina acestei rezerve – o undă de mânie nechibzuită.

— Iar eu n-am să-ţi mai pun niciodată această întrebare. Niciodată. Noapte bună!

În inimă cu ceva care semăna foarte bine cu disperarea, Dick Alford se grăbi să revină la porţiunea de drum care

era în pantă. Scoţând lanterna fără de care nu pleca niciodată seara, lumină de-a curmezişul câteva porţiuni ale terenului. Era un drum puţin practicat, folosit – în afară de el şi de Gines – cel mult ocazional de câte un negustor. Tânărul văzu urmele pneurilor Rolls-ului avocatului, le descoperi şi pe cele ale mic-litrajului său, ca foarte repede să dea şi de altele, caracterizate de prezenţa unei săgeţi clar exprimate. Locul unde oprise maşina străină se cunoştea foarte bine – era evident că necunoscutul nu făcuse nici o încercare de a introduce maşina pe drumul cel îngust, ci folosise câtva timp marşarierul, şi Dick se luă după urmele acestea, până când ele părăsiră drumul, traversând câmpul spre o poartă de scânduri.

— Red Farm, murmură el, deschizând poarta; nu mai avu mult de căutat.

La adăpostul unui gard viu care se întindea paralel cu drumul, se afla maşina singuratică, neiluminată, dar cu capota caldă încă: un autoturism american pentru orice fel de teren, căruia nu-i lipsea nimic din echipamentul cel mai modern.

Tânărul îşi notă grijuliu numărul de înmatriculare, care era unul londonez, apoi reveni la poarta din leaturi, cocoţându-se pe cea mai de sus dintre ele, şi aşteptă. Răbdarea nu-i fu supusă unei probe prea grele. Dincolo de coama dealului văzu turnul mănăstirii, şi cinci minute după ce-şi ocupase locul, pe orizont se decupă o siluetă, care, coborând panta, se apropia acum de el.

Parcul domeniului Fossaway era împrejmuit cu o plasă de sârmă cu ochiuri mari, ce nu constituia un obstacol prea mare în faţa cuiva care ar fi vrut să treacă peste ea. Străinul nu păru însă familiarizat cu terenul, fiindcă Dick auzi ceva zăngănind în contact cu sârma.

— Urmat îndată de o înjurătură – apoi omul reuşi totuşi să escaladeze plasa şi ajunse în partea cealaltă. Acum se apropia din ce în ce mai mult.

— Bună seara, d-le Milder, salută tânărul politicos. Aţi aruncat o privire mănăstirii de la Chelfordbury?

Cel căruia i se adresase astfel, aproape că-i scăpă din mână reteveiul cel zdravăn de care se folosea.

— Da' cine dracu eşti dumneata?

Un fascicol de lumină ţâşni din mâna lui şi se opri asupra chipului lui Alford.

— A, dumneata! Răsuflă el uşurat. Cum poţi domnule, să mă înspăimânţi în felul acesta!… Am admirat ruinele la lumina lunii.

— Mulţumim frumos în numele ruinelor! Tot ce aveţi de spus admirativ despre mănăstire, va fi apreciat în cel mai înalt grad de deţinătorul ei actual.

După toate aparenţele, Milder nu se simţea foarte bine în pielea sa.

— Mi-am lăsat maşina aici în câmp, explică el, ca să nu stânjenesc circulaţia.

— Circulaţia, în zona noastră relativ izolată, nu înseamnă totuşi prea mare lucru – mai ales între orele zece seara şi miezul nopţii. Dar dacă nutriţi iluzia că Ked Farm vă aparţine, puteţi cu drept cuvânt să şi parcaţi aici! Totuşi, care-i şpilul, Milder?

— Ce vreţi să spuneţi cu „şpilul” ăsta? Este oare neîngăduit să savurezi un peisaj nocturn sub razele Selenei?

— Neîngăduită ar fi, să zicem, pătrunderea dumitale aşa, niciuna, nici două, pe proprietatea fratelui meu. Încă o dată: ce puneţi la cale?

— Nu vă înţeleg?! Nu-mi daţi totuşi voie să deschid poarta? Aş vrea să plec acasă.

Dick Alford coborî încetişor de pe gard.

— Eşti un individ suspect, Milder, îl acuză el făţiş, renunţând şi la pronumele de reverenţă.

— Ce dracu vrea să însemne asta? Se aprinse omul mai vârstnic.

— Exact ceea ce exprimă cuvintele: un individ suspect. Găsesc drept foarte ciudată maniera asta a dumitale de a vagabonda la acest ceas târziu din noapte prin parcul de la Fossaway, mai ales după cele care s-au întâmplat recent.

— Mă luaţi drept Stareţul Negru, şuieră Milder.

Întunericul reverberă râsul amuzat al lui Dick.

— Pe dumneata te cred în stare de fel de fel de chestii, care mai de care mai interesante. Nu vrei să-mi spui totuşi ce cauţi în preajma mănăstirii?

— Dar v-am spus deja că nu savuram decât înfăţişarea ruinelor sub razele de lună. Dacă asta constituie un delict, n-aveţi decât să mă reclamaţi.

Alford îşi vârâse mâinile în buzunare şi privea ţintă la omul care-şi pornea acum motorul.

— Locul cel mai potrivit de a admira abaţia este vârful dealului, şi nicidecum interiorul propriu-zis al ruinelor. Iar un vizitator obişnuit – un turist autentic cleci – nici nu s-ar fi ascuns, nici nu şi-ar fi camuflat maşina în spatele unui gard viu, stingând şi luminile. Milder, te sfătuiesc să fii prudent, şi întrucât eşti un tip căruia-i pică fisa repede, cred că o să-mi iei în consideraţie sfatul. Şi, să nu uit: mâine vor începe demersurile care solicită emiterea declaraţiei oficiale de nevalabilitate privind tranzacţia iniţiată de dvs., ce are ca obiect proprietatea funciară Red Farm.

— Asta e o chestiune pe care n-o discut decât în faţa justiţiei, se răsti cel de la volan.

— Te pricepi la cursele hipice, Milder?

Şeful de birou se răsuci brusc, de parcă ar fi dat strechea în el. Oare flăcăul ăsta nesuferit îşi vârâse nasul în toate secretele sale?

— Oarecum… Da' de ce?

— Ştiţi ce înseamnă un avertisment?

Milder se holbă la el cu gura căscată.

— Bineînţeles. Încunoştinţarea prin Jockey Club că nu mai ai voie să te arăţi în preajma turfului.

— Bine… Chiar foarte bine! Zâmbi Dick Alford. Aşa-i. Şi exact în acelaşi spirit te avertizez în privinţa nu doar a domeniului Fossaway dar şi a Willow House-ului, şi a tot ceea ce ele conţin.

— Şi dacă aşa-zisul dumitale avertisment mă lasă rece?

— Răspunsul la asta ţi l-am mai dat: o să regreţi amarnic, încheie Alford.

Maşina demară furtunos, trecu prin poarta deschisă şi curând luminile ei de poziţie se pierdură în spatele curbei.

XX.

ÎNGERUL MORŢII DĂ TÂRCOALE.

DICK ALFORD SE CĂŢĂRĂ îndemânatic peste împrejmuire şi, trecând pe lângă ruine, o luă spre conac. Una din uriaşele ferestre prinse în plumb ale bibliotecii era deschisă, astfel că-l zări pentru o clipă pe Harry, care – cu capul sprijinit în ambele mâini – citea la birou. Oftând uşor, Second Son îşi continuă drumul spre micul său cabinet de lucru.

— Adu-mi cafea şi biscuiţi, porunci el lui Thomas, apărut ca urmare a semnalului soneriei.

După ce sluga plecă, tânărul deschise mapa cu corespondenţa care sosise aseară cu trenul, deşertă un teanc de scrisori şi desfăcu prima pe cea cu inscripţia: „NEW SCOTLAND YARD” şi pe care recunoscuse de asemenea scrisul unui vechi prieten din şcoală.

Dragă Dick, Îţi mulţumesc pentru scrisoarea ta oarecum neobişnuită, dar mi-e teamă că nu putem, oficial, să facem mare lucru pentru tine. Detectivi particulari sunt, ce-i drept, berechet, dar te-aş consilia altminteri. La cartierul nostru general există un plutonier ceva mai aparte, numit Puttler.

— Poate-ţi aminteşti de el în contextul afacerii Hatton Garden – un tip foarte capabil, pe cale de a fi avansat, pe care natura l-a înzestrat însă cu un exterior atât de ridicol că tot Yard-ul nu-l ştie decât ca „The Ape”14, ceea ce însă nu dăunează de fel simpatiei de care se bucură. Chiar şi-n

timpul concediilor sale, acest Puttler se ocupă tot cu studiul problemelor criminalistice. Am avut o convorbire ceva mai îndelungată cu el, şi este gata – dacă va exista şi aprobarea şefului, pe care urmează să-l informez în privinţa rugăminţii tale – să-şi efectueze la voi cele şase săptămâni de concediu ce i se cuvin. Cum am zis, o apariţie destul de caraghioasă, pe deasupra şi antialcoolic şi creştin convins, cu opinii foarte ferme despre, muzica bisericească, opinii pe care le susţine vehement. Poţi conta necondiţionat pe discreţia tipului. I-am oferit în numele tău zece lire sterline pe săptămână, la care vei adăuga şi decontarea cheltuielilor, şi sper că în termen de cel mult şase săptămâni să te ştiu scăpat de grijile amintite.

Cu scrisoarea asta în buzunar, Dick se îndreptă spre bibliotecă.

— Hello! Ce noutăţi? Îl salută lordul Chelford.

Înainte ca Dick Alford să-i răspundă, se duse la fereastra prin care îşi zărise mai înainte fratele citind la birou, şi o închise.

— De ce asta? Mârâi lordul.

— Prietenul nostru monastic s-a arătat din nou; e mai bine deci să ţii ferestrele închise.

Harry Chelford îşi strânse pumnul.

— Şi poliţia? Pentru ce o plătim? E de necrezut că ţinutul ăsta să fie terorizat de… Dick, nu poţi să faci nimic împotriva chestiei ăsteia?

— Ba da. Şi cred că foarte curând chiar!

Fratele mai tânăr îşi umplu pipa, şi o aprinse cu un chibrit pe care îl extrase din cutiuţa de argint a fratelui său, cea care era împodobită cu stema familiei.

— Pune niţel deoparte cărţoiul ăsta afurisit, continuă el, şi hai să discutăm câte ceva. I-am făcut azi o vizită lui Leslie.

Vizibil fără tragere de inimă, lordul Chelford închise cartea ce se afla în faţă-i.

— Leslie? Da, iată o fată inteligentă care ştie cât de ocupat sunt şi care, din pricina asta, nu mă deranjează decât

rareori. Puţine femei ar arăta atâta înţelegere. L-ai văzut şi pe fratele ei? A pus să fiu anunţat prin telefon că mâine la zece şi jumătate mă va vizita. Urmează să semnez câteva documente referitoare la averea lui Leslie. Băiat bun, Arthur ăsta!

— Desigur! Confirmă Dick, şi în vocea lui nu se putu citi nici o urmă de sarcasm.

— Da, îi sunt foarte obligat. Harry îşi dădu jos ochelarii cu ramă din corn. Fără Arthur n-aş fi întâlnit-o niciodată pe Leslie şi nici nu mi-ar fi venit ideea să mă însor. Dar Arthur şi-a, dorit cu tot dinadinsul pentru Leslie un soţ care să nu fie vânător de zestre. Oricum, banii ei ne pot fi foarte utili.

Dick asculta răbdător explicaţia pe care o mai auzise deja de câteva ori, şi formulată în termeni similari.

— Dar de ce, frăţioare, vrei tu cu tot dinadinsul să te însori cu nişte bani?! Că doar nu suntem nişte pârliţi! Se miră el.

Harry Chelford îşi ridică umerii uscăţivi.

— Presupun că într-adevăr nu suntem, răspunse el indiferent, cu toate că nu m-am ocupat niciodată de situaţia averii noastre. Slavă Domnului că-l am pe deşteptul de Dick, ce mă scuteşte de toate angararele astea! Fii te rog atât de drăguţ şi invită-i pe cei doi Gines la masă pentru una din zilele următoare; aş vrea să discut cu Arthur diferite chestiuni, printre care şi eventuala vânzare a fermei Creethorpes, pentru care mi s-a oferit un preţ frumos. Nu văd nici un motiv de ce n-am vinde-o.

— Dar eu văd, răspunse Dick, slobozind un norişor de fum. Preţul nu corespunde nici pe departe cu valoarea reală a fermei.

— O sută douăzeci de mii de lire? Nu se poate pretinde mai mult, Dick.

— Mă rog, eu unul o să încerc totuşi s-o fac, răspunse mezinul.

Ochii săi căutară pe tăblia cea mare, acoperită cu cărţi şi documente, până dădură de cărţulia care se afla întotdeauna la îndemâna lui Harry; jurnalul de zi al acelui

lord Chelford, care fusese decapitat ca rebel. Începu să răsfoiască paginile îngălbenite pe care rândurile decolorate abia se mai puteau citi – timp în care fratele său îl urmărea cu o mutră triumfătoare.

— Aceste lingouri să le ducă el, dacă seceta va dura, la loc sigur”… Tare aş vrea să ştiu ce are a face seceta cu ascunzătoarea! Spuse Dick meditativ. Sună de parcă ploile ar fi zădărnicit planul strămoşului nostru.

Lordul Chelford râse aproape nestăpânit.

— Aha, acum te-a apucat şi pe tine! Poate că de acum încolo, vei fi şi tu un căutător de comori la fel de pătimaş ca şi mine.

Cu ochii strălucind aprins, se aplecă peste tăblia biroului.

— Vrei să-ţi spun unde se află ascuns aurul?… Într-o peşteră sau într-o boltă subterană! Jurnalul pomeneşte în trei locuri despre un „chesil”, deci un fel de rangă. Luă cărţulia din mâna fratelui său şi întoarse agitat câteva foi. Iată unul dintre acestea:

— Astăzi, Tom Goodman mi-a adus un chesil de la Brihgtelmstone”.

Şi altul: „Am lăsat chesil-ul în apropierea ascunzătorii. Iar prostănacii aceia care-l vor vedea nu vor şti ce preţ deosebit are pentru mine.

Dick mustăci.

— Asta trebuie să fi fost într-adevăr o rangă cu totul deosebită! Nu scrie nimic acblo despre lungimea sau greutatea ei?

— Din păcate, nu.

O bătaie discretă în uşă îl anunţă pe Thomas.

— Să vă servesc cafeaua aici, Sir?

— Nu, în camera mea.

— Vrei să mai lucrezi, Dick? Întrebă fratele său.

— După ce o să te culci, râse Alford. Şi cred că n-ar mai trebui să întârzii! Altminteri, într-o bună zi, o să ajungi la capătul puterilor, obligându-mă să-l chem încoace tocmai pe omul a cărei prezentă n-o poţi suporta de fel.

— O! Să n-aduci vreodată un medic în casa asta – ştii că-i urăsc pe toţi!

Căscând de zor, se ridică şi începu să urce treptele spre dormitorul său. În mijlocul încăperii respective trona o masă enormă. Cutioare, atât rotunde cât şi pătrate, flacoane şi pliculeţe de toate formele şi mărimile o acopereau în întregime; exista un bogat sortiment de leacuri împotriva asitmei ca şi împotriva reumatismului; alături de ele se găseau unguente deosebite, preparate menit să întărească nervii, medicamente minunate oare aveau efect hipnogen garantat; pe scurt, orice boală faţă de care corpul omenesc era vulnerabil, îşi avea în această strânsură antidotul.

— În noaptea asta o să dorm ca lumea, spuse lordul Chelford, aruncându-şi pe spate părul său lung, cu un gest caracteristic. Ei, dacă aş fi cunoscut mai demult leacul ăsta! Nici un fel de droguri, Dick… Doar un amestec de substanţe naturale, care dăruie odihnă creierului istovit şi care face să se închidă ochii obosiţi.

— Sau cel puţin aşa ne făgăduieşte prospectul, râse Alford, în vreme ce urmărea cum celălalt scoate dintr-o cutiuţă metalică două tablete albe, pe care le dizolvă grijuliu într-un pahar cu apă. În definitiv şi cocaina e o substanţă naturală, şi parcă morfina e altceva…?! Eşti caraghios, Harry. Dacă ar fi după mine, toate drăciile astea ar ajunge în iazul din parc.

— Şi eu, în mai puţin de o lună aş fi un om mort! Noapte bună, Dicky.

Când mezinul văzu că fratele lui începu să se dezbrace, se reîntoarse în cabinetul cel mic de lucru, unde, în afară de cafea, îl mai aştepta şi o grămadă de lucru. Scrisori care reclamau răspuns şi registre de conturi care trebuiau verificate; acte justificative de cheltuieli, rapoarte ale funcţionarilor şi ale fermierilor… De abia pe la trei dimineaţa se ridică ţeapăn de picioare, se întinse bine din

toate încheieturile şi, deschizând la perete fereastra franţuzească, ieşi să ia o gură de aer proaspăt.

Un fel de presimţire a zorilor ce urmau să vină începuse să cuprindă partea de răsărit a bolţii cereşti, iar aerul era într-adevăr proaspăt şi răcoros, astfel că inspiră adânc, înainte de a-şi aprinde pipa. „Să mă culc? Sau, mai bine o baie rece şi după aceea, călare, s-o iau de-a curmezişul domeniului…?”.

Nehotărât, stătea pe loc, când, pentru o fracţiune de secundă văzu în depărtare un punct luminos – o strălucire albă, aidoma licărului unei stele, care clipi scurt şi pieri pe dată.

— Dacă asta n-a fost o lanternă electrică de buzunar, atunci să mă spânzure! Murmură el, grăbindu-se să revină în camera unde, cu o mână înşfăca arma de vânătoare, în vreme ce cu cealaltă îşi umplu buzunarul hainei cu cartuşe.

În ultimul timp braconierii se făcuseră foarte simţiţi, mai cu seamă cei din categoria acelor disperaţi care nu ezitau să tragă asupra-ţi dacă îi tulburai în timp ce-şi făceau de cap. Principial, Dick nu era însă un duşman al braconierilor, şi concepţia sa care afirma cu „a vâna pentru oala de gătit” e o culpă care poate fi iertată, îngrozise pe destui judecători cărunţi ai comitatului.

Copacii şi tufele parcului obturau perspectiva, şi de-abia cinci minute de pas alergător îl aduseră într-un loc, de unde privirea putea îmbrăţişa ceva mai multe detalii. Mai bine de un sfert de ceas rămase nemişcat la umbra crângului, şi aproape că se hotărâse să abandoneze, când fulguraţia apăru iar! Ciudat, reflexul venea din direcţia ruinelor! Braconieri? Nu! Ce rost ar fi avut ca indivizii să dea târcoale pe acolo şi încă la o asemenea oră, când în afară de câţiva iepuri prăpădiţi şi de păstrăvii din Ravensrill, nu prea avea ce te ispiti…

Înaintând cu multă prudenţă, reuşi curând să desluşească ruinele mănăstirii. Cerul prinse la răsărit o culoare fumurie, vânticelul rece al zorilor începuse să-şi facă datoria; dar

Dick Alford, în ciuda îmbrăcăminţii sale uşoare, nu simţii de fel răcoarea când se opri pe coama dealului, încercând să descopere sursa enigmaticei lumini.

Scânteierea apăru iarăşi şi relevă de astă dată, la nici patruzeci de metri, silueta unui bărbat care părea că examinează terenul cu atenţie.

— S-a pierdut ceva? Întrebă tânărul.

Vizitatorul nocturn scoase un strigăt şi se răsuci fulgerător.

— Cine sunteţi! Izbuti el să articuleze cu o voce răguşită, pe care Dick o recunoscu totuşi imediat.

Era Arthur Gines.

Moment penibil pentru cel din urmă:

— Nu… Nu puteam să dorm şi… Bâlbâi el.

— Şi probabil căutaţi un somnifer, nu? Se interesă politicos Dick. N-aveţi decât să veniţi la noi; fratele meu, care dispune de o „minifarmacie”, v-ar fi descurcat cu dragă inimă.

— Lăsaţi glumele proaste! Fiindcă somnul mă ocolea, am făcut o plimbare, şi anume în direcţia asta, fiindcă abaţia mă interesează.

— Ia te uită! Nu ştiam deloc că sunteţi şi arheolog, şi unde mai pui unul din cei care-şi fac noaptea meseria! Ţinutul forfoteşte de la un timp de asemenea specialişti. Nu cumva vă interesează şi fluturii nocturni?… Ori poate voiţi să înregistraţi cântecul privighetorii deasupra ruinelor? Din păcate, anotimpul nu-i propice pentru o astfel de acţiune.

— Uite ce e, Alford, nu-mi place de fel să fiu luat în râs. Dacă preumblările mele de la o asemenea oră vi se par curioase, atunci fie-mi îngăduit să întreb ce anume vă aduce pe dvS. Încoace?

Râsul lui Dick reuşise să-l întărâte şi mai mult decât ironiile sale.

— Administrez domeniul; lucru pe care probabil că nu l-aţi ştiut până acum…?! Iar printre îndatoririle mele este şi cea

de a urmări indivizii suspecţi, indiferent la ce oră s-ar arăta ei sau lanternele lor.

— Şi doar mă gândeam eu că nu-i exclus ca lumina să fie văzută de cineva! Strigă Gines, care-şi redobândise tupeul. Uite, n-am decât să mărturisesc adevărul, d-le Alford: am avut un vis înspăimântător, în care mi s-a înfăţişat Stareţul Negru. Iar visul acesta a fost atât de însufleţit, atât de convingător, încât – după ce m-am trezit – n-am rezistat tentaţiei de a mă grăbi încoace, adică tocmai acolo unde a fost văzut ultima oară.

— Aşa deci… Un vânător de fantome! Exclamă Dick. Asta explică într-adevăr totul. Şi văd că aţi venit încoace chiar şi dotat în consecinţă! Extraordinar de precaut, zău aşa!

În sinea lui, Arthur Gines se rugase foarte tare ca nesuferitul ăsta de zeflemist să nu observe măcar ranga pe care încerca să o ascundă la spate. Dar ochii adversarului erau neobişnuit de ascuţiţi şi cenuşiul zorilor nu constitui o piedică în calea identificării obiectului.

— Dar, pare-se că n-aţi reuşit să-l vedeţi pe Stareţul Negru, continuă Dick în aceeaşi manieră politicoasă discuţia. Nu? M-am şi gândit eu… Stafiile astea ale familiei obişnuiesc să se culce devreme. Da, da, nişte rubedenii foarte respectabile! Şi Stareţul a fost un bărbat vrednic de toiată stima, şi chiar evlavios foarte, cu toate că şoaptele infame ale scandalului nu l-au ocolit, vai!

Şi în timp ce vorbea astfel, cei doi înaintaseră spre drumul în pantă, unde Gines se opri.

— Nu vreau să mă cert cu dvs. Alford, şi nici nu vă iau în nume de rău ironiile, fiindcă aseară mi-aţi făcut totuşi un mare serviciu. Nu-i însă corect că puneţi sub semnul întrebării explicaţia mea ultimă. Noapte bună!

Dick nu consideră necesar să mai răspundă ceva acestor ultime cuvinte. Rămase locului la capătul drumului, până când avocatul nervos fu înghiţit de zorii cenuşii. Ce vor fi însemnând toate astea? Se întrebă el mirat. Cum se făcea că ruinele exercitau deodată o atracţie atât de mare pentru

oameni totuşi atât de diferiţi între ei? Mai întâi Mary Wenner, apoi Milder, şi acum Arthur Gines. Ce nume purta oare forţa de atracţie care izvora din pietrele astea vechi, şi oare era destul de puternică încât să-l scoată din aşternutul său pe avocatul acesta atât de răsfăţat şi de comod, care ura orice dezagrement, şi să-l mâne, echipat într-un costum de golf croit impecabil, şi înarmat cu o rangă să răscolească molozul abaţiei. Ce căuta? Ce…?

Comoara!

Dezlegarea enigmei i se înfăţişă atât de brusc şi îl copleşi atât de tare, că trebui să se aşeze pe lespedea de gresie cea mai apropiată, copleşit de un acces de râs ce nu se mai opri decât o dată cu lacrimile care îl podidiseră.

Comoara! Harry îi infectase deci pe toţi aceşti inşi prozaici cu virusul obsesiei sale! Cum însă? Probabil că elementul de legătură se chema Marry Wenner, care, după cum îşi amintea, bănuise o bună bucată de vreme – cam la fel de mult ca şi şeful ei – despre aurul acesta fabulos. Pesemne că-i mărturisise ceva avocatului de a cărui încredere se bucura mai de mult, iar acesta îl informase la rându-i pe Milder – sau cam aşa ceva… Deci comoara Chelforzilor era de fapt lovitura pe care Arthur Gines spera s-o dea, şi oare trebuia să rezolve situaţia dezastruoasă a finanţelor sale!

Iar râsul provocat de crezul absurd al acestor oameni, încă i se mai oglindea pe chip, când ajunse la conacul de la Fossaway şi urcă scările ce duceau spre dormitorul său. Cinci minute mai târziu se scufundase în somnul cel mai adânc.

În împrejurări obişnuite, zgomotul de la uşă l-ar fi trezit pe Dick Alford. Pardoseaua scârţâi de două ori sub o greutate mare. Apoi clanţa se coborî uşor şi uşa se crăpă câţiva milimetri. Făptura de afară ascultă atent, iar când cadenţa egală a respiraţiei ajunse la urechea sa, mări deschizătura şi se furişă spre pat.

Rânjind, intrusul îşi vârî mâna în buzunar, de unde scoase un cuţit lung, apoi degetele sale începură să înainteze

pipăind, pentru a găsi poziţia exactă a corpului. Îngerul morţii plutea în această clipă deasupra celui care dormea…

Din holul cel mare se auzi o voce de femeie – copleşită de spaimă:

— Dick! Dick!

Dick Alford se răsuci neliniştit în somn, căutându-şi altă poziţie.

XXI.

CÂND DICK ALFORD ZĂVORĂŞTE UŞA

— DICK! VOCEA ACEEA ÎNGROZITĂ din nou răsună.

Umbra sinistră cu cuţitul scăpă arma pe covor, se retrase de-a-ndărătelea până la uşă, şi se strecură afară.

— Dick! Dick!

Cel astfel strigat se trezi în sfârşit. Cu un salt ţâşni din pat… Acum era deja pe coridor… Acum ajunsese la balustrada scării.

— Cine strigă acolo?

— Eu sunt, Leslie! Vino repede, Dick!

Alford se năpusti pe scări în jos. Acolo, în penumbra holului, se afla făptura subţire a lui Leslie Gines, cu capul descoperit, cu pantofii de casă în picioare şi cu un pardesiu pe umeri, care încerca să acopere cămaşa de noapte.

— S-a întâmplat ceva înfiorător, Dick! În faţa intrării noastre l-am văzut pe Arthur luptându-se cu cineva… Cum la început am crezut că sunt victima unei halucinaţii, am alergat îndată la dormitorul lui şi am găsit patul neatins. Iar în faţa casei nu mai e nimeni…

— Arthur? Repetă el neîncrezător. Cum se poate? Doar am vorbit cu el nu demult… În urmă cu un ceas sau două – exact nu-ţi pot spune, fiindcă nu ştiu cât timp am dormit. Aşteaptă un pic, mă îmbrac repede.

După nici cinci minute, porni motorul micuţei maşini tip sport.

— Dar cum ai intrat în casă, Leslie?

— Prin camera ta de lucru. Am sunat mai întâi, dar în zadar, şi apoi, spre norocul meu, am descoperit că una din

ferestre era deschisă.

— Pe viitor o să uit întotdeauna s-o închid! Observă Dick. Când s-a întâmplat povestea cu fratele tău?

— Acum o jumătate de oră. M-a trezit zgomotul pe care îl făceau şi am alergat la fereastră; am zărit două persoane sub pomii din faţa intrării, iar după tonul vocii uneia mi s-a părut că-l recunosc pe Arthur. Unde l-ai întâlnit?

Dick îi relată întâlnirea dintre ruinele mănăstirii, dar în aşa fel încât să nu-i compromită fratele.

— Ce-or fi însemnând toate astea? Întrebă ea confuză.

— Dumnezeu ştie! Tare aş mai vrea ca amicul Puttler să fie aici!

Maşina străbătu drumul în pantă şi rulă apoi rapid pe aleea cea dreaptă ce ducea spre Willow House.

— Ia uite-l şi pe Arthur al dumitale, pe care-l credeai pierdut! Strigă deodată Dick, arătând spre un bărbat, care se îndrepta şi el către aceeaşi ţintă.

Arthur, da – dar în ce hal arată avocatul de obicei atât de fercheş! Nasul său tumefiat sângera abundent, şi ochiul stâng era învineţit şi pe jumătate închis. În alte împrejurări, desigur că Dick s-ar fi amuzat copios pe seama eternului dandy, acum desfigurat; Leslie era însă atât de neliniştită de leziunile fratelui ei, că râsul, ar fi fost cel puţin deplasat acum.

— Nimic important! Se apără Arthur de întrebările ei insistente. Am avut o mică altercaţie cu un braconier…

Genunchii eleganţilor săi kniekerbockers15 erau îmbâcsiţi de murdărie; articulaţiile umflate ale mâinii stângi erau acoperite de echimoze şi omul părea că se simte foarte stânjenit de starea în care se afla, deoarece, de îndată ce trecură pragul casei, dispăru în dormitorul său, refuzând acordarea oricărui ajutor, în vreme ce Alford primi bucuros o ceaşcă din cafeaua preparată imediat.

— Oare ce s-o fi întâmplat, Dick? Întrebă Leslie, când cei doi rămaseră singuri.

— Păi ne-a povestit doar: o încăierare oarecare cu un braconier. Una din ciocnirile acelea pe care nu le poate evita nici omul cel mai chibzuit din lume.

Sceptică, fata îşi clătină capul.

— Instinctul meu îmi spune că n-a fost vorba de un braconier, ci că s-a luat la harţă cu Milder.

Alford îşi privi gânditor ceaşca. Gândul acesta îi venise deja. Dar ca să fi căutat Milder în zorii zilei, în preajma lui Willow House?

— Oare ce m-aş face fără tine, Dick?

Mâna fetei descrise o mişcare neputinciosă.

— De fiecare dată când se întâmplă ceva, alerg plângând la tine, şi întotdeauna, ca printr-o minune, apari la momentul potrivit… Dick, cred că în curând o să ajung ruşinea fetelor din comitatul ăsta!

— Da' ce lucruri îngrozitoare ai de gând să faci domnişoară? Zâmbi el.

Fata îşi clătină tacticos capul.

— Toamna se numără bobocii! Şi eu pot s-o fac pe misterioasa!

Dick se întoarse pe jos la Fossaway şi-o ţinu drept spre dormitor, pentru a mai prinde totuşi câteva ore de somn. Pe cale de a se trânti în pat, călcă pe ceva tare.

— Nemaipomenit! Scăpă el uluit, după ce aprinse lumina, ridicând obiectul.

Un cuţit! Un cuţit nou, cu lama tăioasă ca un brici…

Tot sucind şi răsucind nedumerit obiectul găsit, se îndreptă în cele din urmă încruntat spre uşă şi o zăvorî… Era un lucru pe care Second Son nu-l făcea mai deloc, dar ultimele douăzeci şi patru de ore purtaseră la sânul lor prea multe posibilităţi nefaste.

XXII.

SCOTLAND YARD-UL SE IMPLICĂ.

ÎN ZIUA URMĂTOARE, DATORITĂ faptului că – pentru întâia oară de cinsprezece ani – d-l Fabrian Milder nu apăruse la prima oră, biroul firmei Gines & Gines marcă o

oarecare agitaţie. Puţin mai târziu, salariatul cu vechimea cea mai mare primi o scrisoare care-i ceru să deschidă un anume compartiment al mesei de lucru a şefului de birou şi, printr-un mesager, să expedieze conţinutul la domiciliul din Regent's Park. Scrisoarea mai avea şi un post-scriptum: „Este foarte improbabil că voi mai reveni la birou, întrucât am trimis prin poştă demisia mea firmei, urmând a-mi consacra în exclusivitate timpul unor afaceri private.”

O telegramă a lui Arthur Gines, sosită cam la aceeaşi oră, îl numi pe salariatul despre care a mai fost vorba drept urmaşul lui Milder, şi nu putem trece sub tăcere că avansarea aceasta nu-l mulţumi prea tare pe cel vizat, fiindcă, de câtva timp, bântuiau tot felul de zvonuri neliniştitoare în legătură cu firma lor.

Atât în ziua aceasta, cât şi în cea următoare, avocatul nu se arătă la birou, şi enigma plecării d-lui Milder rămase nedezlegată, deoarece curierul care duse hârtiile cerute şi care sperase – cu această ocazie – să afle motivele unei hotărâri atât de precipitate, nu fu primit personal. D-l Milder avusese, cum explică personalul său de serviciu, un accident minor de maşină şi trebuia să stea la pat.

În aceeaşi dimineaţă, după ce Dick Alford apăru îmbăiat şi ras la un mic dejun foarte întârziat; află că-l aşteaptă un musafir, în care-l recunoscu fără dificultate pe plutonierul Puttler. Un zdrahon cu ochi căprui înfundaţi, a căror melancolie blândă îi aminteau de un cimpanzeu suferind şi trist. Fruntea sa era joasă, buza superioară atârna, iar braţele ajungeau până aproape de genunchi. Şi bietul Puttler ştia în cât de mică măsură putea exteriorul său să pară agreabil unui străin, chiar când acesta nu-şi manifesta deschis repulsia.

— Ei, d-le Alford, îl salută el pe Dick cu un clipit complice din ochii săi maronii, cum vă place mutra mea? Au existat persoane, mai cu seamă dintre cele cu înclinaţii romantice, care, văzându-mă, au căzut în leşin.

— Cu mine nu se va întâmpla tot aşa, zâmbi Dick… Pesemne, fiindcă-mi lipseşte vâna asta… Romantică.

Servitorul însă, care tocmai intra, tresări puternic zărind acest musafir ciudat, cu braţele lungi.

— Arată-i d-lui Panier camera, îi porunci Alford.

După ce un Thomas foarte emoţionat îl conduse sus pe domnul cel străin şi îi aşează valijoara pe un scaun, întrebă cu vocea pierită.

— Mai doriţi ceva, Sir?

Plutonierul Puttler îl privi pătrunzător.

— Mulţumesc, nu. Cum te numeşti?

— Thomas Fortunate16.

— Cred că Thomas Unfortunate17 s-ar potrivi mai bine fu de părere Puttler, clătinându-şi trist capul. Stăpânul tău ştie că adevăratul tău nume e Sleisser şi că ai în urmă-ţi o pedeapsă privativă de libertate?

— Nu.

— O va afla, Thomas, îl asigură detectivul, mustind de blândeţe, şi celălalt se strecură afară, cu nişte ochi în care lucea flacăra crimei.

Foarte mulţumit, d-l Puttler îl căută îndată pe Dick Alford.

— Camera aceea mi-e într-adevăr destinată mie, d-le Alford? Nu cumva l-aţi aşteptat în acelaşi timp pe prinţul de Wales, şi… Toată viaţa m-a muncit nostalgia de a dormi şi eu o dată într-un pat cu baldachin!… Dar să începem treaba, nu?

— Mai întâi trebuie să vă fac cunoştiinţă cu fratele meu, care e o fire destul de… Suspicioasă. Din cauza asta v-am înfăţişat drept un specialist în probleme de evaluare şi valorificare a bunurilor funciare, de a cărui asistenţă am nevoie.

D-l Puttler n-avu nimic de obiectat împotriva acestei minciuni mărunte şi, în sala cea mare a bibliotecii, fu prezentat în această calitate lordului Chelford, care, obişnuit cu tot felul de oaspeţi ai fratelui său, nu-şi trăda cu nimic uimirea faţă de aspectul ciudat al aşazisului specialist.

— D-l Puttler va rămâne aici circa şase săptămâni, îi explică Dick, şi nu va trebui să te mire dacă-şi va băga nasul peste tot. Am nevoie de o evaluare foarte corectă a întregului domeniu.

— Să nu uiţi cumva de valorosul nostru Stareţ Negru, sună răspunsul pe jumătate amuzat, pe jumătate serios. Mai degrabă cred, Dick, că avem nevoie de-un detectiv ca lumea…

Alford îşi conduse apoi musafirul în propriul său cabinet de lucru.

— Aici puteţi să vă faceţi comod. Fumaţi?

D-l Puttler se scotoci câtva timp în buzunar şi extrase în fine o pipă scurtă şi neagră.

— Nu e prea aristocratică, dar o prefer ţigărilor de foi ori ţigaretelor.

— Şi eu sunt fumător de pipă.

Camera de lucru avea două uşi, din care una dădea în holul cel mare, cealaltă într-un coridor, la al cărui capăt se afla camera stăpânei casei, evident nefolosită. Trecuseră zece minute de când Alford, întrerupt uneori de întrebările lui Puttler, relatase deja destule, când Thomas se ivi silenţios pe coridor, şi, strecurându-se până în dreptul uşii, îşi lipi ochiul de gaura cheii; putea zări astfel capătul sofalei, precum şi bustul străinului, care tocmai examina curios un cuţit cu mâner alb. Slujitorul preferă acum să-şi lipească urechea de gaura cheii, şi surprinse astfel câteva fragmente ale discuţiei ce se purta înăuntru, cu toate că ea avea loc pe un ton scăzut.

— Să fi fost şi cineva căruia unul dintre servitori i-a dat drumul în casă!

Asta era vocea d-lui Alford, care continuă:

— Fratele meu n-are nici un duşman pe lumea asta, ceea ce nu pot afirma şi despre mine. Apoi individul care iscodea, mai înhăţă cuvintele „Arthur Gines” şi „comoara”, fără a înţelege însă legătura dintre ele.

Acum însă, lui Thomas i se păru că e mai bine să se asigure printr-o mică raită că aerul e curat, şi că nu riscă să fie surprins la postul său de observaţie.

Când, revenit, îşi plasă iar urechea în poziţia anterioară, detectivul tocmai asculta o explicaţie ceva mai lungă a lui Alford, din care însă Thomas, spre necazul său, nu izbuti să prindă nici un cuvinţel. Ba, parcă o singură dată, i se păru că-şi desluşeşte numele…

Valea! Se auziră nişte paşi – erau cei tacticoşi ai bătrânului intendent; extrem de rapid, Thomas dispăru în cămară.

XXIII.

DICK ARE DUBII.

PRÂNZUL DECURSE RELATIV liniştit. Lordul Chelford adoptase urâtul obicei de a veni aproape la fiecare masă cu o carte – tot aşa făcuse şi acum, când, fără să ţină seama de prezenţa oaspetelui, se cufundă în studiul unui hrisov.

Dar d-l Puttler păru că nu observă nici această impoliteţe, nici fastul desfăşurat: trei servitori în livrele serveau sub ochii diriguitori ai solemnului intendent; total neafectat de cele din jur, detectivul povesti o serie de anecdote vesele, fără însă ca trăsăturile chipului său să-şi piardă obişnuita gravitate. Second Son întrerupse o singură dată lectura fratelui său:

— Leslie a telefonat că vine la ceai.

Harry Chelford îşi ridică privirea şi faţa i se adumbri.

— Iată într-adevăr o coincidenţă absolut fatală, întrucât dorisem să consacru întreaga după-amiază acestui excelent pater Hieckler, observă el, arătând spre volumul masiv de lângă farfuria sa. A scris o carte absolut remarcabilă despre perioada pe care a petrecut-o în mănăstirea noastră, în timpul domniei Elisabetei. Nu strică să afli, Dick, că abaţia noastră a făcut parte din foarte puţinele pe care atât Henric al VIII-lea cât şi Elisabeta le-au cruţat; probabil din pricină că purtătorii sutanelor negre de la Chelfordbury erau duşmanii iezuiţilor.

— Cred că va fi de ajuns să-ţi bei ceaiul în prezenţa noastră. Probabil că Leslie n-o să aibă nimip împotrivă ca după aceea să te ocupi iarăşi de pater Hieckler, care – judecând după numele său – pare să fi fost un neamţ, replică Dick.

— Da, a fost un german, iar prezenţa lui aici s-a datorat unor motive destul de curioase.

— Cea mai bună carte germană, luă d-l Puttler cuvântul – este după părerea mea Robinson Crusoe.

Dick Alford luă remarca drept o glumă mai slabă a musafirului său, în vreme ce lordul Chelford o interpretă la modul serios.

— E drept că nu prea sunt familiarizat cu Robinson Crusoe, dar în ciuda acestui fapt, aş opina că e vorba de un erou tipic englezesc.

— Şi cu toate acestea, cartea tratează despre un neamţ, insistă Puttler. Chiar pe prima pagină veţi întâlni propoziţia: „Tatăl meu era un comerciant din Bremen”, şi dacă Bremen nu se află în Germania ei bine, atunci eu sunt olandez?! Dacă tatăl a fost neamţ, înseamnă că şi feciorul său n-avea cum să fie altceva, deoarece pe vremea aceea nu exista încă naturalizarea.

După ce crezu că spulberase astfel confuziile18 în materie de literatură ale gazdelor sale, d-l Puttler reveni iar la tema a cărei dezbatere o întrerupse Dick prin ştirea despre vizita d-rei Leslie.

— Greşeala muzicii noastre bisericeşti, d-le Alford, constă în faptul că e prea edulcorată, că prea acţionează asupra simţurilor, aşa cum am accentuat iar şi iar la adunările epitropilor.

— Dar ce, sunteţi epitrop? Întrebă Dick surprins.

Ochii adânciţi ai omului clipiră din nou.

— Greu de crezut, nu?… Dar sunt!

Curând după asta, Harry Chelford se ridică de la masă; reveni însă repede, ţinând sub braţ un volum gros.

— Aveţi dreptate în privinţa lui Robinson Crusoe, d-le Puttler19. Incredibil cum se poate ca o viaţă întreagă să fii tributar unei astfel de convingeri greşite.

Dovada iscusinţei d-lui Puttler în chestiunile literare schimbă atâtudinea stăpânului casei faţă de musafirul său, pe care, până atunci, îl pusese pe aceeaşi treaptă cu lăptarul, factorul poştal şi băcanul, şi pe care-l prinse acum binevoitor de braţ, pentru a-i arăta în bibliotecă preţiosul jurnal al strămoşului…

Dick Alford însă, care-l ştia astfel preocupat pe subofiţerul de la Scotland Yard, porni într-o plimbare în lungul aleii de ulmi; când se ivi maşinuţa sport a lui Leslie, o săritură îl aduse pe scara automobilului.

— Mă antrenez deja pentru meseria mea viitoare, începu el voios. De îndată ce-ţi vei face intrarea la Fossaway ca stăpână a domeniului, mă angajez taxator la tramvai.

— Şi când se va întâmpla lucrul ăsta, Dick?

— Să sperăm că niciodată!

Dispoziţia exuberantă îl făcuse să-şi dea drumul la gură, şi păsărică ieşise înainte de a băga de seamă. Dar Leslie Gines, pare-se, nu dădu importanţă spuselor, fiindcă, fără a-şi răsuci capul, concluse maşina până în faţa venerabilului portal.

— Ai să cunoşti un tip curios, absolut remarcabil, continuă tânărul, ajutând-o să coboare.

— Despre cine e vorba?

— Un expert în probleme de evaluări, foarte amuzant şi… Neverosimil de citit! Ia să te vedem: ştiai că Robinson Crusoe a fost neamţ?

— Sigur că da! Taică-său trăia la Bremen20.

— Oho! Şi zâmbind pe sub mustaţă de erudiţia fetei, o conduse la ceilalţi doi, în bibliotecă.

În prezenţa logodnicei sale, lordul Chelford vădea o nervozitate şi o fâstâceală care ar mai fi fost poate de înţeles în cazul unei prime întâlniri. Comportamentul lui faţă de ea putea fi desemnat mai degrabă ca un soi de sfială

ciudată, decât ca adoraţie; n-o sărutase încă niciodată, şi chiar şi acum, dădu imediat drumul mâinii fetei, de parcă atingerea ei l-ar fi fript.

— Cum mai merge, Leslie? Permite-mi să ţi-l prezint pe d-l Tuttler.

— Puttler, îl corectă celălalt, şi Leslie desluşi în ochii aceia melancolici ceva ce îi scăpase lui Dick Alford şi pe care nu-l ştiau probabil nici cunoscuţii cei mai apropiaţi ai omului – nostalgia după simpatia unei femei, lucru pe care natura, prin cârpăceală ei crâncenă îl făcuse din capul locului aproape imposibil.

— Ceaiul va fi servit în Salonul Albastru, anunţă Dick Alford. Vii, Harry?

Când Leslie Gines şi viitorul ei cumnat se aşezară la măsuţa de ceai din Salonul Albastru – ale cărui ferestre îţi îngăduiau să vezi o mare de crizanteme – constatară că rămăseseră singuri. D-l Puttler o ştersese încă din holul cel mare, deoarece – aşa cum susţinu el ulterior – i se păruse oportun să înceapă seria sa de evaluări, prin examinarea parcului.

— Ai reuşit să-ţi mai completezi somnul, după toate emoţiile acestei nopţi? Întrebă Dick.

— Nu, n-am mai putut adormi. Sărmanul Arthur!

— O fleică de biftec crud se pare că e tot ce poate fi mai bun în situaţia lui! Sună sfatul nepăsător al tânărului. Fratele tău ferchezuit şi un ochi vânăt. O combinaţie într-adevăr absurdă!

Leslie rămase serioasă.

— Încă niciodată nu l-am văzut pe Arthur atât de pornit, spuse ea meditativ. Presupunerea mea că omul cu care s-a luptat a fost Milder, s-a adeverit. Din cuvintele fratelui meu am înţeles că individul l-a spionat şi că s-a luat după el – nu ştiu unde…

— Probabil că l-a urmărit când a fost la ruinele abaţiei!… Leslie, o să-ţi deconspir un secret pe care îl menţin şi faţă de Harry; poate că te va face să treci mai uşor peste orele

întunecate ale nopţii. Puttler e un detectiv, omul Scotland Yard-ului.

— Dar pentru ce Dumnezeu…

— S-au întâmplat nişte lucruri care nu-mi convin deloc, explică Dick. Şi chiar dacă mă cred în stare să o scot la capăt cu tot felul de necazuri, îmi trebuie totuşi zilnic cele şapte ore de somn, şi în timpul acesta e nevoie de cineva care să vegheze în locul meu.

— Călugărul Negru e cel care te pune pe jar?

— Da şi nu. Leslie, crezi în existenţa comorii?

— Tezaurul Chelforzilor? Întrebă ea mirată. Oricum, nu se poate contesta că aurul ăsta a fost adus la Fossaway acum câteva sute de ani.

— Nu despre asta vorbeam. Crezi că mai există azi pe undeva prin preajmă?… Întreb asta, fiindcă am constatat că în afară de Harry mai există şi alţii care sunt convinşi de realitatea aurului ăstuia.

— Şi ai ajuns să crezi şi tu?

— Nu. Sau poate… Nu încă?! Dick Alford inspiră adânc. Dar scepticismul meu a primit o lovitură. Încep să am dubii, iar îndoiala este una din dispoziţiile cele mai tâmpite care-l pot cuprinde pe un bărbat – sau cam aşa ceva.

Frumoşii ochi ai lui Leslie scânteiară drăcos.

— Şi Harry ştie de convertirea ta?

— O bănuie. Dacă aurul s-ar afla într-adevăr aici…

Tânărul îi căută privirea.

— Ar însemna mult pentru tine asta?

— Pentru mine personal? Nu. Dar pentru Harry… Adică pentru Fossaway. Părerea mea este că domeniul nu are a face cu o persoană anume, ci reprezintă cumva eforturile strămoşilor defuncţi, rezultatul cumulat al străduaniei lor.

— Dick… Ţi-ai făcut un idol din Fossaway şi din fermele Chelford.

— Am făcut eu asta oare? Întrebă el surprins. Apoi râse însă cu poftă. Şi e chiar o trăsătură atât de rea a acestui Second Son, că pune această proprietate – ce nu-i va

aparţine niciodată – mai presus de omul care o stăpâneşte acum? Cine ştie, s-ar putea ca în asta să existe şi o doză de vanitate!

— Nu prea cred, răspunse ea liniştit. Haide pe terasă. Florile sunt minunate.

— Tot ce-ţi poate oferi această grădină… Începu el solemn, pentru a amuţi însă în faţa arătătorului ei care se ridicase ameninţător:

— Dacă devii plat, mă duc să-l găsesc pe Puttler.

XXIV.
ATENTATUL

(Sau unde dai…)

SPRIJINITĂ DE BALUSTRADA cenuşie de piatră, fata zăbovi cu privirile pe răzorul uriaş de crizanteme, ce se unduia în bătaia vântului – fiecare floare apropiindu-se de mărimea unei farfurioare de ceai. Nu toate erau aurii; între ele existau şi unele de un roşu intens, de un alb ca al zăpezii sau de un portocaliu flamboaiant. Şi dincolo de splendoarea aceasta, se întindeau tufe de trandafiri tomnatici, a căror mireasmă delicată învăluiau terasa.

— Într-adevăr un domeniu minunat! Spuse ea încet. Nu mă mir deloc, că ţii atât de mult la el. De cât timp aparţine familiei voastre?

— De opt sute de ani. Întâiul Chelford a tăiat capul posesorului iniţial şi s-a autoproclamat proprietar. Generaţiile următoare de Chelforzi, cărora li s-a tot tăiat capul cu o regularitate de-a dreptul monotonă, au mai adăugat vreo mie de hectare furându-le ţăranilor, până când iată, moşia de azi a prins contur.

— Dick, ai foarte puţine iluzii!

— Ba n-am de fel! Replică el scurt, şi răspunsul acesta o jigni oarecum.

Trebuiră să trimită de două ori după Harry, până când acesta catadicsi să apară, şi când se ivi în cele din urmă, deveni vădit cât de mult îl deranja absenţa lui Puttler.

— Un om extrem de inteligent, îl lăudă el, luând în furculiţă un mic sandviş cu castraveciori. Neobişnuit de umblat prin istorie, mai ales în cea engleză. Din păcate nu poate citi în germană, dar l-am convins să se ocupe de studiul acestei limbi.

Îndată după aceea, gândindu-se că în felul acesta face plăcere lui Leslie, începu să vorbească despre căsătorie.

— Toate ceremoniile astea pompoase – vălul, domnişoarele de onoare şi florile de portocal – mi se par destul de serbede, primitive chiar. Am aflat că în America s-a încetăţenit obiceiul de a te cununa acasă, în salon. Oare n-am putea şi noi să aranjăm astfel, Dick? Bătrânul episcop mi se pare un gentleman foarte îndatoritor.

— Întreabă-l pe Puttler, răspunse mezinul. E o autoritate în materie de ritual bisericesc.

— Şi în destule alte domenii tot aşa, continuă Harry cu un entuziasm ieşit din comun. Astfel a amintit – încercând să desluşească tâlcul unei anume criptograme – că s-ar putea să fie chiar o trimitere la ascunzătoare în care se găseşte comoara. După opinia lui, ar trebui luată în considerare o tainiţă subterană – or de aşa ceva nu ducem lipsă. De mâine, mă apuc să cercetez ţinând cont de acest punct de vedere – probabil că sub pardoseli există nişte locuri goale, a căror investigare cred că se merită făcută.

— Subteranele de care vorbeşti, sunt, cele mai multe dintre ele, ocupate de budanele de vin. Şi dacă Puttler începe să scurme prin preajma vinului de Porto s-a terminat cu prietenia noastră! Se inflamă Dick. Şi în afară de asta, nu prea-mi vine să cred că strămoşii noştri au menajat planşeul acestor nenorocite de pivniţe; ba, în timpul Regenţei, unul dintre ei a demolat chiar şi nişte ziduri, şi tatăl nostru a trebuit să cheltuiască vreo câteva mii de lire pentru a reface tot ce stricase zelul acestui căutător de aur.

Tânăra ascultase toate acestea cu o atitudine oarecum rigidă, fără a participa în nici un fel la discuţie, şi nu

redeveni adevărata Leslie, decât după ce înălţimea Sa se retrase cu o scuză destul de puţin plauzibilă.

— Doamne fereşte, Dicky! Faţa ei făcu o mică grimasă. Nu sunt de fel în stare să manifest îndeajuns interes pentru lucrurile astea, care îl fascinează de-a dreptul pe Harry! Oare despre ce va mai vorbi dacă va găsi comoara?

— Probabil că despre tine.

— Sunt prea tânără ca Harry să se poată ocupa de mine,… Probabil că e vorba de vreo trei sute de ani! Dădu ea o nuanţă glumeaţă discuţiei. Dar haide, povesteşte-mi câte ceva despre detectivul ăsta. Zău că-mi place îngeraşul tău păzitor! O să facă şi o razie? Dacă da, atunci am dorinţa categorică s-o extindă şi asupra lui Willow House – sunt în stare să-i împrumut chiar şi maşinuţa pentru asta.

Dick Alford o examină oarecum surprins.

— Mi se pare că eşti speriată de-a binelea?

— Da, mărturisesc cinstit. Când, copil fiind, am trăit primul atac aerian, am fost fascinată; pe cel de-al doilea încă l-am mai găsit interesant, dar după al treilea sau al patrulea m-a apucat groaza. Şi Călugărul Negru?… E, ce-i drept, foarte romantic, Dick, dar cu toate astea îmi inspiră spaimă. Oare şi Harry se teme de el?

— Un pic.

— De ce oare.

— Fiindcă fratele meu are nişte predispoziţii nervoase, începu el să explice. E însă nejustificat ca în asemenea cazuri să vorbim de laşitate. Dacă m-ai vedea gonind după Călugărul, sau Stareţul sau Abatele ăsta Negru, cum e numit în fel şi chip de toată lumea, atunci ţi-at închipui că eu sunt un tip foarte curajos; pe când toată treaba e că, de fapt habar n-am ce sunt ăia nervi sau ce înseamnă „putere de imaginaţie”.

— Nu prea e aşa: Ia spune, Dick, de ce te minimalizezi mereu?

— Modestie înnăscută, Leslie! Dar iată-l şi pe bunul nostru Puttler preumblându-se colo jos. Hai să-i ţinem puţină

companie.

— Ce petec de pământ frumos! Îşi exterioriză Puttler admiraţia. N-am văzut încă niciodată atâţia trandafiri laolaltă, afară doar de piaţa de la Convent Garden. Dar acolo nu mai sunt trandafiri, ci au devenit marfă.

— I-am trădat d-rei Gines adevărata dvS. Profesie, d-le Puttler.

Detectivul îşi încreţi fruntea la auzul acestora.

— O cunoaşteţi pe d-ra Gines mai bine decât mine, d-le Alford, vorbi el oarecum indispus. Părerea mea este însă că viaţa decurge cu totul altfel, mai bine adică, dacă ştim să ne ţinem gura: dar nu trebuie să consideraţi asta ca o critică la adresa dvs. Aşa am avut noi la Scotland Yard pe un oarecare Carter, de pildă, persoană care, din simplu poliţist a ajuns până la postul de director, deoarece nu spunea niciodată, dar absolut niciodată nimic, şi fiindcă. În aceeaşi măsură, auzea totul – absolut totul. Într-o bună zi – d-l Puttler, furat de povestire, se opri sub un ulm înalt – şeful îi ordonă să…

— Pjjj!

Un glonţ şuieră pe lângă faţa lui Puttler, şi se înfipse chiar în marginea trunchiului, astfel că vreo câteva ţăndări de scoarţă şi de lemn săriră ca nişte schije. Peste nişte tufe mari de rhododendron, la vreo o sută cincizeci de metri, se ivi un norişor de fum.

— La pământ! Porunci Dick răguşit şi o trase după sine pe tânără. Nici o secundă prea devreme…

Peng!

Cel de-al doilea glonţ, se înfipse ceva mai adânc. O bucăţică de scoarţă vâjâi pe lângă urechea lui Leslie.

Extrăgând un Browning de mare calibru din buzunarul de la spate, d-l Puttler începu să alerge în zigzag spre tufele în cauză.

O a treia împuşcătură bubui, şi goana omului fu brusc retezată – detectivul căzu cu faţa în jos.

XXV.

ŞI VICTIMA –

— Şi unde crapă!)

DICK ZBURĂ SPRE TRUPUL NEMIŞCAT şi-l răsuci pe spate. Pleoapele bărbatului se zbătură spasmodic, dar exceptând câteva zdrelituri de pe faţă, provocate pesemne de contactul dur cu pământul, alte răni nu se puteau observa. Apoi descoperi însă că talpa pantofului drept era complet smulsă, şi ciorapul era îmbibat cu sânge. Foşnetul unei rochii de mătase îl făcu să se întoarcă brusc.

— Te adăposteşti imediat în spatele pomului de colo! Strigă el.

Dar de astă dată Leslie nu-l ascultă. Era într-adevăr palidă, dar încolo nu dădea semne că i-ar fi teamă, când, îngenunchind lângă rănit, începu să-i desfacă gulerul.

— Slavă Domnului, nu-i decât sub influenţa şocului! Murmură Dick. La început mi-am închipuit într-adevăr că e mort.

Încercă, menajându-l pe detectiv atât cât era posibil, să desprindă încetişor pantoful distrus, era însă evident că pricinui rănitului nişte dureri greu de suportat, deoarece acesta tresări şi îşi deschise ochii.

— Ei… Dar ce s-a întâmplat, d-le Alford? M-a nimerit individul?

— Aţi avut noroc – o rană a părţii de sus a labei piciorului, şi osul nu pare atins. Sunteţi în stare să aveţi grijă de d-ra Gines?

Detectivul recuperă revolverul care-i scăpase în timpul căderii, în vreme ce Alford, fără a mai pierde vreme, o luă la goană spre tufele de rhododendron; fata se uită după el, pradă unei frici de nespus, pregătită ca-n orice moment să audă trosnetul celei de-a patra împuşcături.

Câteva minute mai târziu, tânărul reveni, aducând cu sine şi ceea ce găsise.

— Individul a folosit o armă Lee-Enfield, obişnuitul model militar: iată tuburile cartuşelor. Nu i-a fost greu să scape cu fuga, fiindcă şirul ăsta de tufe se întinde neîntrerupt de la

flancul vestic al Fossaway-ului până spre dealul cel mare. Hai mai bine să încercăm acum să ajungem la castel – poate că o să găsim şi un pantof care să vi se potrivească, d-le Puttler.

Parcurseseră de acum jumătate din drum, când se întâlniră cu stăpânul domeniului.

— Cine a organizat tirul ăsta îndrăcit? Exclamă el mânios. Dick, ştii doar că nimeni n-are voie să tragă la mai puţin de o jumătate de milă de casă! Nervii mei pur şi simplu nu suportă aşa ceva, şi cred că ai putea cât de cât să ţii seama de asta.

Leslie deschisese deja gura pentru a explica situaţia reală. O privire a lui Second Son o mai ajunse însă la timp, şi, cu o prezenţă de spirit admirabilă, fata născoci un subterfugiu plauzibil.

— Toată vina e doar a mea, Harry. Am văzut un dihor, şi nu urăsc nimic mai mult pe lume ca animalul ăsta.

Faptul că niciunul din cei trei n-avea asupra lui nici măcar o puşcă de salon din cele mai uşoare, de tip Flobert sau Teschin, îi scăpă lordului.

— Bine, bine. Atunci e cu totul altceva. Doar că pe viitor, Dick băiete, vezi să…

Nu-şi termină spusele, se răsuci în loc şi porni grabnic spre casă.

— Ce prostie era cât pe-aci să fac! Spuse Leslie spăşit. Desigur că adevărul l-ar fi speriat excesiv… Dick, cine să fi fost cel care a tras? Sau a fost poate doar o întâmplare?

— O întâmplare? Exclus! Răspunse Puttler în locul lui Dick. Eraţi prea bine plasaţi pentru asta! D-le Alford, intenţionaţi, să sesizaţi poliţia locală?

Tânărul cumpăni câtva timp.

— Nu; mi se pare mai bine să n-o fac.

Şi spre mirarea lui Leslie, detectivul fu de acord cu această hotărâre.

Ajunşi la castel, fata întinse mâna în semn de rămas bun lui Puttler şi-l rugă pe Dick să transmită fratelui său

salutările ei.

— I-am promis lui Arthur că o să revin devreme! Explică ea. Dar nu trebuie să mă însoţeşti, Dick. Zău, nu mi-e teamă că nişte desperados21 înarmaţi mă vor ataca pe drum.

Alford zâmbi cam forţat.

— Tot aşa şi eu! Doar că n-am prea mare încredere în talentele tale de conducător auto.

Şi pradă indignării provocate de o atare apreciere injustă, fata uită să se mai împotrivească dorinţei lui de a o însoţi.

Când Dick se reîntoarse de la Willow House, Puttler găsise de acum un pantof potrivit, pe care şi-l pusese după ce aplicase un pansament uşor.

— O zgârietură minoră! Asigură el. Bineînţeles că s-ar fi putut solda şi altfel… În orice caz, îmi pare bine că glonţul m-a nimerit pe mine şi nu persoana căreia îi era destinat.

Ochii cei pătrunzători ai lui Dick sfredeliră melancolicii ochi bruni ai omului de la Scotland Yard.

— Cui era destinat?

Răspunsul se auzi, fără nici o secundă de ezitare.

— D-rei Gines, care era chiar în prelungirea traiectoriei, credeam că ştiţi asta.

Dick Alford nu ripostă, mai ales că în sinea lui n-avea nici un dubiu că Puttler s-ar putea înşela – ba dimpotrivă!

XXVI.

DOMNIŞOARA WENNER E VIZITATĂ.

FABRIAN MILDER, FOST ŞEF DE birou al firmei Gines & Gines, actualmente rentier, era desigur într-un anume sens ceea ce, pe bună dreptate, se cheamă un om dur. Nu ierta nici cea mai mică jignire, şi deseori nu-şi precupeţise nici timpul şi nici banii, pentru a se răfui cu persoana care îl ofensase. Şi Arthur Gines îl lezase acum mai mult decât o făcuse vreodată cineva.

Doar cu puţine zile în urmă, fusese convins că ţine în mâinile sale soarta avocatului. Dar când solicită băncii să prezinte poliţele acelea, se trezi cu surpriza neplăcută a onorării lor – şi încă fără rezerve…

La câteva ore după controversa cu Dick Alford, Milder se reîntorsese iarăşi la ruinele acelea care nu-i dădeau pace, descoperise însă acolo o persoană tentată şi ea de comoară, şi asistase ca martor nevăzut la scena care se petrecuse între acel cineva şi Second Son. Luându-se mai târziu după avocat, când acesta se îndrepta spre Willow House, o făcuse doar mânat efectiv de dorinţa prietenească de a-şi oferi sprijinul întru găsirea tezaurului. Şi cum fusese primită reacţia lui promptă de ajutorare? Arthur Gines, încă spumegând de mânie din pricina sarcasmului lui Alford, şi foarte suspicios în privinţa neaşteptatei apariţii a salariatului său, îl concediase stante pede22!

Când avocatul era în toane proaste, făcea uz de nişte expresii pe care nici un om care avea cât de cât respect de sine nu le putea accepta: ochiul învineţit cu care ex-şeful de birou reveni acasă, constitui o dovadă a lipsei de măsură de care Gines era capabil. Chiar dacă Milder era un book maker, asta încă nu însemna că fusese şi hoţ!…

Trebuiră să treacă două zile, ca buza sa fisurată cu ocazia încăierării să se vindece cât de cât. În seara respectivă, omul se îmbrăcă deosebit de îngrijit şi folosi un taximetru pentru a ajunge la un imobil a cărei adresă şi-o notase cândva pe manşetă.

Garsoniera din Baker Street a d-rei Mary Wenner ar fi încăput, la nevoie, într-o singură încăpere ceva mai mare. Se afla la ultimul etaj, aşa că tânăra beneficia de priveliştea, de nimic obturată, a permanent animatului trafic feroviar, şi nici nu era deranjată de prea mulţi vizitatori, fiindcă a te căţăra pe scările abrupte ale celor patru etaje, aproape că merita deja numele de aventură dacă înţelegi prin asta o acţiune cu un anume grad de pericol.

Domnul Milder, a cărui tărie – în ciuda fizicului său – n-o reprezentau totuşi performanţele corporale, înjură straşnic proprietarul căsoaei, individ care, din pricina zgârceniei, părea să considere ascensorul drept un lux superfluu.

Personalul de serviciu al lui Mary era constituit dintr-o vădană bătrâioară, care în primele ore ale zilei funcţiona ca femeie la curăţenie, după-amiaza o făcea pe camerista, şi de-abia după ora optsprezece, când părăsea casa, îşi redobândea Eul propriu. Cu o boneţică albă aşezată cochet pe cap, vârstnicul personaj luă cartea de vizită a d-lui Milder, pentru ca aproape îndată, cu un zâmbet galeş, să-l conducă în salon.

— Ce plăcere neaşteptată, d-le Milder, îl primi amabilă d-ra Wenner.

În rochia ei simplă de casă, fata i se păru şi mai drăguţă ca de obicei. Camera era amenajată cu un mobilier care, dacă nu era costisitor, trăda în orice caz bunul gust şi îi creă impresia că totul fusese agonisit din banii proprii. Iar asta-i plăcu. Deoarece Fabrian Milder era un ciudat amestec de aventurier şi de puritan.

— Acum am ajuns şi eu acasă şi tocmai voiam să-mi beau ceaiul, povesti d-ra Wenner. Vă pot oferi o ceaşcă?

— Lucraţi iarăşi? O întrebă vizitatorul.

— Nu, deocamdată nu activez, răspunse ea, accentuând oarecum ultimul cuvânt, de parcă ar fi vrut să-l corecteze pe interlocutor.

Conform concepţiilor d-rei Mary Wener, cuvântul „a munci” se potrivea mai degrabă oamenilor de rând; lumea bună „era activă”, „funcţiona”, „realiza” etc.

Fata ieşi, dispăru într-o cămăruţă măruntă – chicineta probabil – fiindcă bărbatul auzi îndată zornăitul veselei şi pocnetul flăcării aragazului.

Când reveni după un timp, puţin înfierbântată, îşi informă oaspetele:

— Servitorii sunt prea neîndemânatici când e vorba de bucătărie, nu vi se pare? E adevărat că în general nici nu prea beneficiez eu de vizite – cât despre cele bărbăteşti, nici atât. Niciodată nu poţi să fii îndeajuns de prudent în materie de aşa ceva! O reputaţie nepătată este bunul cel mai de preţ al unei fete, nu sunteţi de acord, d-le Milder?

Oaspetele ei dădu din cap, aprobând.

— Asta am afirmat-o mereu şi faţă de Harry – vă rog să mă iertaţi, vorbeam de lordul Chelford; am fost foarte buni prieteni, aşa că îi spuneam întotdeauna doar pe numele cel mic.

— Şi cu Richard Alford aţi fost la fel de bună prietenă? Întrebă el, uşor ironic.

— Ala?… Năsucul fetei se ridică dispreţuitor. De acest Dick Alford nu m-am preocupat niciodată mai mult ca de slugile celelalte. O fi fost el de o mie de ori educat la Eton şi la Harward – dar eu îl judec pe un bărbat după maniere şi nu după educaţie. Iar Dick Alford are manierele unui… Unui porc… A, d-ta erai, Gladys!

XXVII.

SE ÎNCHEIE O ALIANŢĂ.

CAMERISTA ADUSE SERVICIUL DE ceai. Era trecută de şaizeci, ştirbă, şi aproape că n-avea bărbie; părul rar îl purta într-un conci mărunt. De dragul musafirului arboră un zâmbet dulce; îi zâmbi stăpânei, zâmbi d-lui Milder şi acelaşi zâmbet o însoţi şi când ieşi din cameră.

— Sunteţi prietenă cu Gines, nu-i aşa? Începu Milder, în timp ce-şi ducea bolul la gură.

Marry Wenner îşi coborî privirea cu o marcată stânjeneală feciorelnică.

— Da, prietenă bună chiar, dar atâta tot. M-a tratat întotdeauna cu consideraţia cuvenită unei domnişoare. De ce mă întrebaţi?

D-l Milder ocoli răspunsul.

— Mi-am dat demisia, anunţă el scurt. Am avut o divergenţă de opinii şi ne-am încăierat! Da, a fost o controversă foarte aprigă care a denaturat în bătaie, lucru pe care vreau să vi-l mărturisesc foarte deschis, fiindcă probabil tot îl veţi afla de la el – mai devreme sau mai târziu…

Mary era îngrozită. Şi când Mary era confruntată cu acest fel de emoţie violentă, obişnuia să-şi astupe gura – care era

cu o idee mai mare decât standardele în vigoare – cu mânuşiţa ei cea albă.

— Bătaie, ziceţi dvs?… O, Doamne, ce vulgar!

— Trebuie să discut cu dvS. Despre Gines, curmă d-l Milder alte manifestări de indignare din partea fetei. Nu trebuie să vă închipuiţi cumva că-i port pică, doar atât că, după ce ne-am despărţit, nu mă mai simt îndemnat să-l protejez şi să mă aşez între el şi cei pe care i-a înşelat – accentuă ultimul cuvânt – aşa cum am făcut-o până acum. Îl cunoaşteţi la fel de bine ca şi mine. Cunoaşteţi vanitatea sa nemărginită, făţărnicia sa; ştiţi că nu te poţi bizui de fel pe cuvântul lui şi nu vă e străin felul în care ştie să se degajeze de onoarea oricărei promisiuni pe care a făcut-o – chiar dacă o ai negru pe alb!

Cât rosti aceste cuvinte, privirile sale nu părăsiră chipul lui Mary, şi băgă îndată de seamă că fata începuse să se încrunte.

— Chiar aşa? Replică ea rece. Se poate, e adevărat că nu prea mă pricep într-ale legilor, dar nu-mi dau seama cum ar putea cineva, fie el un domn sau un bărbat de rând – să rezilieze (parcă aşa se zice, nu?), o obligaţie pe care a contractat-o în scris.

— Iată ce înseamnă să nu-l cunoşti totuşi atât de bine pe Arthur Gines, cum îl cunosc eu! Replică el. Totuşi, nu acesta e lucrul esenţial – n-am venit aici pentru a-l discredita ori pentru a-l coborî în ochii dvs. Dar în vreme ce pe dvS. Vă consider drept o tânără cu un fel de a gândi onest, cu un simţ dezvoltat pentru ceea ce e drept, sunt convins că Gines, chiar dacă l-ai azvârli în chip de proiectil dintr-o ţeavă de tun, tot ar adopta un curs în zigzag. De fapt, care-i adevărata situaţie cu tezaurul Chelforzilor?

Dintr-odată tânăra adoptă o poziţie verticală şi răspunsul – şi el tot o întrebare – ţâşni instantaneu.

— Ştiţi despre asta?

— Bineînţeles. Vreţi să-l ajutaţi să găsească aurul, lucru pentru care el…

Bărbatul făcu o pauză, cu toate că nu avea nici un dubiu asupra contraserviciului lui Gines. O tânără ca Mary Wenner, care dorea cu orice preţ să evadeze din mediul ei modest, n-ar fi putut avea decât o anumită pretenţie!

— V-a promis contractul marital, completă Milder în cele din urmă.

Şi chipul ei stânjenit îi dovedi că avusese dreptate – capacitatea lui de cunoaştere a oamenilor îşi făcuse iarăşi datoria.

— Sper, d-le Milder, bâigui ea destul de abătută, că nu vă închipuiţi că m-am aruncat de gâtul lui?… Lucrul acesta nu l-aş face nici în cazul celui mai deosebit bărbat din lume! În orice caz, Arthur este îndeajuns de gentleman pentru a-şi ţine promisiunea.

— Şi când trebuie să aibă loc cununia? Bănuiesc că după descoperirea comorii, nu-i aşa? Şi după ce ea dădu din cap afirmativ, oaspetele continuă: Pot afla ce gaj v-a dat?

— Cuvântul său de onoare, răspunse Mary Wenner, cu o atâtudine afectată.

— Hm! Atâta tot?… Întreb asta în interesul dvs. Sunteţi o tânără care-şi câştigă singură existenţa şi care poate că n-are pe lume pe nimeni altcineva care să se preocupe dezinteresat de soarta ei. D-l Milder simţea că o abătuse pe cărarea ce-l interesa.

— Pot să vă arăt şi ceva scris, încercă fata să risipească dubiile interlocutorului, care începuseră să fie şi ale ei.

Îşi luă geanta din dormitorul învecinat, şi din puzderia de lucruşoare de acolo, scoase o hârtie. Când Milder o citi, corectura grijuliu făcută n-avu cum să-i scape.

— E o hârtie complet lipsită de valoare, explică el, şi faţa lui Mary Wenner reflectă stupefacţia ei imensă, în cazul acestei hârtii, e vorba indubitabil de ceea ce juriştii numesc promisiune făcută sub imperiul constrângerii. Poate oricând motiva că a trebuit să accepte această obligaţie, spre a obţine din partea dvS. Unele informaţii de valoare pentru clientul său.

Domnişoara Wenner îşi muşcă nervoasă buzele.

— Ce să fac, d-le Milder?… Sfătuiţi-mă; doar sunteţi jurist. Nu puteţi întocmi un document care să-l angajeze ferm? E adevărat că nu mă pretez la a mă crampona de gâtul unui bărbat, dar…

— Pot într-adevăr întocmi un asemenea act, atât doar că nu-mi vine să cred că v-ar folosi la ceva. Să nu vă încredeţi în acest om!

— Dar în cine să mă încred?… Bărbaţii sunt atât de plini de perfidie, d-le Milder, şi cei tineri sunt şi cei mai afurisiţi dintre ei! Cred că un bărbat la patruzeci şi cinci, sau… Fata îndepărtă o scamă invizibilă de pe rochia ei… De cincizeci, este cel mai potrivit. La această vârstă deja a trecut de perioada nebuniilor, nu-şi mai pierde nopţile şi… Arthur e încă atât de nebunatic, de… Dezmăţat! V-o povestesc dvs. – altcuiva n-aş îndrăzni!

— Că, a încercat de nenumărate ori să mă sărute, ba mai mult decât atât: o dată, la Fossaway, a vrut de la mine ceva şi mai îngrozitor. „Arthur, pare-se că uiţi cu cine stai de vorbă”, i-am spus eu, după care s-a inhibat, s-a pierdut – nu vreau să afirm cu asta că ar fi leşinat într-adevăr… -

— Înţeleg, înţeleg, se grăbi s-o asigure Milder. Acum o să vă rog să fiţi foarte atentă, dră Wenner. Sunteţi o persoană cu scaun la cap, o persoană foarte dotată, şi din cauza asta pot discuta cu dvs., aşa cum rareori mi-aş putea permite s-o fac…

Această linguşeală crasă, care – chiar când e folosită în cazul unor oameni inteligenţi – rareori nu-şi atinge scopul, avu drept urmare faptul că Mary Wenner ascultă relatările oaspetelui ei cu cea mai desăvârşită luare-aminte.

— Ce aţi spune, începu Fabrian Milder, dacă v-aş informa că încă de pe acum Gines încearcă să vi-o ia înainte?

— Poftim?

— Că încearcă deci să găsească, aurul fără ajutorul dvs., explică juristul, căutând să-şi adapteze felul de a vorbi, la posibilităţile efective ale celei care îl asculta.

— A, nu îndrăzneşte el asta! Izbucni Mary.

— Zău, chiar credeţi asta? Ei bine, cu două nopţi în urmă, l-am surprins printre ruinele abaţiei Chelford. Ştiţi ce avea în mână? O rangă!

— O, câinele!…

Dacă ne gândim la pretenţiile „ladylike” ale d-rei Wenner, expresia se dovedea cam tare, dar acum nu era momentul să te loveşti de convenienţe de societate.

— Acest individ murdar, necinstit şi făţarnic! Continuă ea să spumege pradă furiei. Printre ruinele abaţiei şi cu rangă? Dar n-are decât să scurme şi să sondeze cât o pofti – tot nu va găsi nimic! Tânăra râse strident. M-a înşelat! I-am dat tot ce-i poate da o femeie unui bărbat – vă rog să nu mă-nţelegeţi greşit, d-le Milder, mă refer bineînţeles la tezaur. Pentru nimic în lume n-aş dori să mă judecaţi greşit, fiindcă întotdeauna am ştiut să mă comport aşa cum se cuvine!

După câtva timp se mai linişti.

— În cine să mă încred? Se prelinseră cu amărăciune cuvintele de pe buzele ei. În cine…?

— În mine!

Fabrian Milder vorbise blând, aproape rugător.

Privirea cercetătoare a lui Mary constată că, în definitiv, oaspetele ei era o apariţie foarte acceptabilă, căruia părul grizonat îi conferea chiar ceva distincţie.

— În cazul meu n-aţi avea nevoie de nişte documente care să…

Încercă el să continue pe acelaşi ton, dar fata îl întrerupse imediat.

— Nici vorbă! Fără document nu merge! Se încăpăţână ea. N-am încredere în nici un bărbat.

— Mă rog, putem să facem orice act doriţi. Sunt chiar şi gata să mă compromit iremediabil, de va fi nevoie.

Domnişoara Wenner tuşi încetişor.

— N-aş vrea să merg atât de departe; îl respinse ea ruşinată, interpretându-i greşit spusele.

— Vreau să spun prin asta că aş lua asupra mea riscul descoperirii comorii, fără a-mi asigura mai întâi spatele, aşa cum a făcut-o Arthur Gines.

Fata îşi tamponă ochii cu o batistă minusculă.

— Domnule Milder, cu toate că nu vă cunosc decât de puţin timp, am învăţat să vă apreciez şi mi-aţi devenit drag. Chiar marţea asta i-am spus prietenei mele Agatha: „Domnul Milder este un gentleman desăvârşit!” De fapt, care-i prenumele dvs.?

— Fabrian.

— Fabrian…

Repetă numele ca pe-o dezmierdare.

— Eu v-aş spune Fabe. Nu vi se pare că sună frumos?

— Aş vrea ca în noaptea asta să ne deplasăm acolo.

Mina ei se modifică.

— La mănăstire? Noaptea?

— Maşina noastră ne duce acolo într-o oră şi jumătate, şi dacă n-avem prea mult de săpat…

— Ba nu trebuie să săpăm de fel, îl întrerupse ea. Dar noaptea?

— De ce nu? Căsuţa mea se află la mai puţin de o milă faţă de mănăstire. Dacă aurul se găseşte într-adevăr acolo, şi la un loc accesibil, atunci ne putem lua suficient de mult ca să ne petrecem restul vieţii ca nişte oameni bogaţi.

Trecură câteva minute până când Mary îşi anunţă decizia.

— O să spuneţi desigur că sunt o fiinţă îngrozitoare. Cu toate acestea, d-le Milder, sau mai bine zis, Fabe, aş dori ceva la mână – ceva negru pe alb.

Îndată, fără cea mai mică ripostă, d-l Milder se apucă să întocmească un document care, cum spuse el glumind, era deajuns pentru a-l duce în faţa spânzurătorii, şi care o convinse chiar şi pe suspicioasa d-ră Wenner de sinceritatea intenţiilor sale. Toate acestea le puse pe hârtie cu propriu-i stilou – un stilou cumpărat recent, în legătură cu a cărui cerneală librarul garantase că rândurile aşternute cu ea dispar în şase ceasuri.

— Ei bine, Fabe, ce oră v-ar conveni pentru a pleca?

— Nouă şi jumătate, propuse el, şi fata fu de acord.

— Şi fără răngi, dălţi sau alte fierotenii, adăugă ea maliţios. Ustensilele necesare se află în poşeta mea de colo.

XXVIII.

SURPRIZA DIN TAINIŢĂ.

CĂTRE SEARĂ VREMEA SE schimbase. Dinspre apus pornise să crească un front de nori grei şi întunecaţi, şi o ploaie măruntă începu să cadă, când Fabrian Milder îşi conduse maşina către punctul de întâlnire convenit de pe Marylebone Road.

În oarecare măsură îl surprindea şi pe el maniera categorică în care acceptase existenţa comorii: astfel, pentru a crea spaţiul necesar depozitării aurului, nu doar că degajase habitaclul de orice detaliu de prisos, dar făcuse şi nişte calcule amănunţite cu privire la greutatea pa care urma s-o transporte cu ocazia fiecărui drum.

Se făcuse de-acum totuşi ora zece, când Mary Wenner apăru în sfârşit şi se aşează lângă el, debitând un potop de scuze.

— Era cât pe-aci să nu viu deloc. Nu, zău, vorbesc serios… De când aţi plecat, a tot trebuit să mă gândesc la acest sinistru Călugăr Negru!

— Nu cumva credeţi realmente în asemenea aiureli? Zâmbi el, în vreme ce automobilul luă repede colţul lui Baker Street.

— Ştiu şi eu?… În perioada cât am fost la Fossaway, oamenii afirmau că l-au văzut chiar de câteva ori; ziarele spun acum că de curând ar fi reapărut…?! Brr!

Fata se cutremură.

— Nici o teamă, micuţă domnişoară, o linişti el, bătându-se uşor peste buzunarul pardesiului. Am ceva aici care n-o să le pice tocmai bine – nici Călugărilor Negri şi nici celor Albi – de care vor mai fi fiind! V-aţi mai liniştit acum?

— Da, Fabe, şopti ea uşor.

Foarte delicat, bărbatul lăsă să i se înţeleagă dorinţa de a i se spune pe numele de botez pe care i-l dăduseră părinţii săi, şi de la care nu exista nici un diminutiv. Nu izbuti să afle dacă Mary era dispusă să ţină cont de rugămintea lui, fiindcă, după ce tăcu o vreme, se exterioriză abrupt:

— Nu sunt încântată de logodne de lungă durată. Şi dvs.?

— Tot aşa şi eu. Deviza mea este: short and sweet23!

Râseră amândoi, şi trecură astfel – manifestându-şi buna dispoziţie – prin drumul comunal pustiu din Dorking. După asta însă, ploaia care începuse să fie zvârlită oblic în capotă de către rafalele unui vânt puternic, le tăie pofta de amuzament.

— Urâtă noapte! Se plânse ea.

— Dimpotrivă. Una mai bună nici că am fi putut să ne alegem. Pe o vreme ca asta, d-l Alford n-o să mai fie ispitit de plimbări nocturne, aşa cum obişnuieşte…

Cu două mile înainte de Fossaway stinse luminile, şi însoţitoarei i se păru că dintr-o clipă în alta se vor izbi de unul dintre stâlpi de telegraf care goneau pe lângă ei.

— Fiţi fără grijă; am parcurs drumul acesta poate de o sută de ori şi cunosc fiece petec de teren, o linişti Milder. Puţin dincolo de Willow House este şi vilişoara mea.

Maşina îşi reduse viteza, fiindcă urma panta dealului cel mare. Ajunşi la Red Farm, Milder opri, sări din maşină pentru a deschide poarta de scândură şi adăposti maşina lângă gardul viu, unde Dick Alford dăduse peste el acum câteva nopţi.

— Bun, am cam ajuns!

Luă braţul tinerei. Mary dârdâia, şi când începu să vorbească, bărbatul îi auzi dinţii clănţănind.

— Doamne, de n-aş fi venit!… Ce e asta… Acolo… Acolo, înaintea noastră?

— O salcie doborâtă, domnişoară iepuraş fricos!

Păşiră prin poarta cea scundă a parcului, care, ca întotdeauna, era deschisă, se căţărară pe costişa abruptă,

iar în faţa lor se ridicară acum din întuneric – solemne şi liniştite – ruinele.

— N-aş vrea să aprind lumina, spuse Milder înnăbuşit, fiindcă din pricina asta a fost Gines descoperit. Vă descurcaţi pe întuneric?

— Trebuie să ajungem la turn, şopti ea. Dar în numele întregii Milostiviri: ţineţi-mă în continuare de braţ.

Câţiva metri mai încolo, se împiedică de o piatră şi în mod sigur că ar fi ţipat, dacă palma lui nu i s-ar fi aşezat peste gură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, păstraţi tăcerea! O atenţionă el. Încotro o luăm acum?

— Urmaţi-mă.

Ajunşi în spatele turnului se opriră. Tânăra schiţă câţiva paşi… Apoi un scrâşnet tulbură liniştea nopţii. Îndată după asta, şoapta lui Mary îi ajunse la auz.

— Daţi-mi mâna. Vedeţi că trecerea e îngustă – trebuie să vă faceţi loc cum puteţi. Piatra asta de colţ se învârte în jurul ei, aşa că apare o deschizătură. Pe aici ieşea şi abatele, când dragostea îl mâna spre lady Chelford. Cred că aţi auzit de scandalul acela mic, nu?

„Scandalul cel mic” avea venerabila vârstă de opt sute şi ceva de anişori şi reprezenta o noutate pentru d-l Milder.

— Acum puteţi să aprindeţi liniştit lanterna, răsună din beznă vocea, acum ceva mai curajoasă, a călăuzei sale.

Făcu aşa cum i se ceruse şi constată că se aflau într-o cameră minusculă, cu tavanul boltit, cameră ce părea săpată în stâncă. Pereţii aveau o grosime uriaşă; datau din acele vremi când aveau o altă menire decât cea de a sprijini un acoperiş.

— Să mergem mai departe.

Coborâră nişte trepte umede, acoperite cu muşchi. Milder numără douăzeci şi cinci, şi acum se aflau într-o încăpere mare; erau înconjuraţi de nişte ziduri ruinate, fărâmicioase, care lăsau să vadă peştera naturală pe care o îmbrăcaseră.

— Aveţi cheia?

Milder îşi înclină afirmativ capul.

Cu destui ani în urmă, Gines & Gines apăraseră un spărgător celebru şi obţinuseră achitarea lui. Ca semn al recunoştiinţei sale, acesta îi dărui avocatului o cheie, care-cum nu uită omul să-i laude performanţele – era în stare să desfacă orice încuietoare, fie ea mare sau mică. Ciudata invenţie era alcătuită dintr-un miner metalic, în care puteai să înşurubezi nişte cârlige de o formă cu totul deosebită, Arthur Gines, la rându-i, îşi cadorisi şeful de birou cu această ciudăţenie, iar omul o păstrase, fără să bănuie că într-o zi o va privi ca pe instrumentul providenţei.

— Acesta-i locul. Mary însă tot mai vorbea în şoaptă, cu toate că într-un asemenea loc nu prea trebuia să-ţi fie teamă că te-ar auzi cine nu trebuie.

În peretele din faţa lor se vedeau două uşi mici şi înguste, adânc îngropate. Îi aminteau d-lui Milder de uşile celulelor închisorii Dartmoor, şi asemănarea era cu atât mai subliniată, cu cât în partea de sus a celei din stânga se putea zări un grilaj alcătuit din trei drugi de fier ruginit.

Fascicolul de lumină al lanternei lui Milder mătură spaţiul de dincolo de bare… Privirilor uimite li se înfăţişă o celulă adâncă şi îngustă, ai cărei pereţi longitudinali erau dublaţi de nişte bănci de piatră. Iar pe aceste bănci erau îngrămădiţi numeroşi cilindri, care, aşa cum se putea observa pe cel care se afla în poziţia cea mai apropiată de uşă, aveau la capăt câte un sigiliu curios.

Inima lui Fabrian Milder bătu mai repede. Înşuruba primul cârlig al sculei sale de spărgător şi încercă. Zadarnic! Nici cu cel de-al doilea nu obţinu un rezultat mai bun. Dar de cum îl vârî pe următorul în broască, izbuti să-l răsucească. Scârţâitul reverberă sinistru.

Pe cale să-i dea un brânci uşii, bărbatul simţi cum mâinile lui Mary i se cramponează pe braţ.

— Priviţi! O Dumnezeule! Priviţi! Strigă ca pradă parcă unui acces de nebunie, astfel că Milder trebui să se răsucească.

Pe treapta cea mai de jos a scării în spirală, apăruse o făptură înveşmântată într-o sutană neagră – chipul îi era ascuns de faldurile glugii. Doi ochii incandescenţi îi aţinteau… Terifiant, ameninţător, rece, Călugărul Negru urmărea activitatea nevolnicilor intruşi!

XXIX.

PRINS!

ÎNJURÂND, MILDER ÎŞI SMULSE revolverul din buzunar, mişcare ce făcu ca fascicolul lanternei să părăsească pentru o clipă scara. Când, cu arma în mână, îndreptă iarăşi jetul de lumină spre locul respectiv, sinistra arătare dispăruse.

— Nu plecaţi! Nu plecaţi! Se tângui Mary Wenner, atârnându-se de braţul lui. O, d-le Milder! O Fabrian, nu mă părăsiţi!

O îndepărtă fără menajamente, alergă la piciorul scării, urcă apoi cu băgare de seamă, auzind mereu respiraţia gâfâitoare a fetei, care îl urmărea de-aproape…

— Nu mă lăsaţi singură în întunericul ăsta înspăimântător sughiţă ea.

Mai sus… Şi mai… Scrutând cu simţurile încordate la maxim – nici urmă de sutană neagră.

Cămăruţa cea mică de sus era aşa cum o lăsaseră, cu fanta aceea îngustă deschisă.

Clătinându-se, Mary trecu pe lângă el şi, ajunsă afară, se prăbuşi în genunchi.

— Duceţi-mă de aici, ţipă ea strident în noapte, pradă unui plâns isteric. O doamne, de nu m-aş fi amestecat în toate astea.

Blestemând, Milder răsuci piatra de colţ. Apoi, în vreme ce îl măcinau în egală măsură teama şi furia, o târî pe cea care leşinase, în josul pantei, spre maşină.

Ploaia continua să cadă cu aceeaşi intensitate. Bărbatul săltă capota, astfel încât vântul şi stropii cei reci s-o readucă mai grabnic în simţiri. N-avea cum să-şi irosească timpul preţios cu tânăra – trebuia s-o ducă urgent acasă,

pentru a reveni a doua doară la Chelfordbury; cilindrii cei misterioşi îl fascinaseră.

Călugărul Negru?... Respiraţia i se acceleră, când îşi reaminti de îngrozitoarea făptură; nu nutrea însă nici un dubiu că avea de-a face cu o fiinţă materială. Milder nu credea în fantome.

Udă până la piele, Mary Wenner îşi reveni cam în momentul când treceau prin localitatea Horsham; curând se arătă chiar dispusă să trăncăne:

— Mă miră doar cum de nu m-a lovit apoplexia. Aţi văzut cât de înfiorător îi sticleau ochii, Fabe?

— Fabrian, o corectă el mânios.

— Nici măcar în tablouri n-am văzut asemenea imagini de groază... N-am putea sălta capota, Fabe... Pardon, Fabrian?

Opri destul de brusc maşina şi, rău dispus, se conformă dorinţei fetei.

— Şi ce-o să facem acuma? Îl chestionă ea.

— Vă duc acasă. Mâine noapte o să ne mai încercăm o dată norocul. De fapt, în ce fel aţi procedat, ca piatra aceea să se rotească?

— N-am cum să vă spun şi asta! Declară ea fără ocol. E singurul meu atu pe care-l mai am faţă de dvs.

— Nu fiţi stupidă! Aţi făcut uz de un soi de ac sau de alt obiect ascuţit. Am observat că între piatra unghiulară şi cea din dreapta ei se află un spaţiu care diferă oarecum de rosturile celelalte.

— Am folosit forfecuţa, mărturisi ea. În crăpătura aceea e ascunsă o piesă metalică pe care trebuie să apeşi.

Acum Milder cunoştea toate elementele de care avea nevoie, şi Mary nu-i mai era necesară.

Îi refuză deci invitaţia de a bea un ceai fierbinte la domiciliul ei, şi, deîndată ce uşa casei se închise după fată, goni iar spre Sussex.

Dar la calea jumătate se trezi în pană seacă. Trebuia să facă deci, apel la spiritul caritabil al vreunui şofer – dar noaptea nu era dintr-acelea care să favorizeze un trafic prea intens pe şosea. În cele din urmă găsi un samaritean milostiv, care îi cedă măcar puţinul de care avea nevoie ca să ajungă la staţia de benzină cea mai apropiată.

Când se afla iarăşi pe coama dealului, cadranul fosforescent al ceasului arăta ora două. De aici în colo se mişcă extrem de precaut, înaintând pas cu pas, sondând întunericul cu văzul şi auzul… Nici un semn, nici urmă de omul acela mascat!

Găsi piatra unghiulară a turnului, apăsă cu lama cea mică a briceagului resortul, trase de bolovanul cel rugos: Intrarea se deschise.

În dreapta cu revolverul, în stânga lanterna, coborî scara în spirală. Aici, tot aşa: nici urmă de cineva în sutană! Dar când Milder lumină iar celula aceea îngustă, văzu ceva care-i alungă tot sângele din obraz. Cilindrii dispăruseră… Nici măcar unul nu se mai afla pe băncile de piatră!

Picături de sudoare se iviră pe fruntea bărbatului. Cine să fi fost ticălosul care îi zădărnicise planul?

Se ocupă de cealaltă uşă îngustă, care însă nu se termina sus cu un grilaj, ca prima. Dar toate încercările sale de a o deschide dădură greş, aşa că într-un târziu, mânios la culme, urcă iar scara cea umedă. Tocmai când păşi în

camera cea mică şi voi să stingă lanterna pentru a se strecura prin deschizătură, văzu cum piatra prinse să se rotească, şi, mai-nainte ca el să poată ajunge acolo, ea se îmbină cu un zgomot sec – care omului i se păru sinistru – cu restul zidului. Şi, de undeva de afară, răsună un râs drăcesc.

Prins!

Fabrian Milder se opinti zadarnic, piatra rămase neclintită locului. Şi cu toate astea, uşa cea tainică n-avea cum să fie acţionată doar de afară. În ce fel ar mai fi plecat atunci stareţul în escapadele sale amoroase?

Spotul de lumină al lanternei pipăi pereţii, centimetru cu centimetru. Nimic! Ajunse şi la podea. Era alcătuită de lespezi de piatră, cele mai multe crăpate din pricina scurgerii timpului; una din ele, mai mică şi mai netedă decât celelalte, îi atrase atenţia şi pentru că părea aşezată perfect orizontal. Folosind mânerul şperaclului universal ca un soi de pârghie, Milder reuşi s-o disloce niversal ca un soi de pârghie, Milder reuşi s-o disloce şi s-o salte. Sub ea găsi un inel de fier mâncat de rugină. Trase de el… Trase cu toată forţa… Piatra începu să se mişte! Şi cu toate că nu se deplasă decât trei sau patru centimetri din lăcaşul ei, omul ştiu că resortul nevăzut n-o mai bloca. Respirând eliberat, se opinti cu toată greutatea, degajând astfel ieşirea; poticnindu-se de emoţie, se văzu afară, în lumina palidă a zorilor.

Vremea se răzbunase; pe cer scânteiau câteva stele răzleţe. Undeva, mult spre stânga, o dâră subţire de fum se ridică din unul din coşurile de la Fossaway.

Milder îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi se strădui să-şi stăpânească amărăciunea înfrângerii. Apoi, în iarba cea umedă, zări, foarte aproape de picioarele sale, un obiect; cu un strigăt pe jumătate înnăbuşit îl ridică. Era un cilindru sigilat la ambele capete – unul din cilindrii aceia din camera tezaurului!

Înăuntru însă n-avea cum să fie aur; era prea uşor pentru asta. Dar ce conţinea oare?

Strângând la piept obiectul găsit, Fabrian Milder o luă la goană în josul pantei; ajuns între pereţii drumului în pantă, nu-l mai răbdă inima şi desprinse un sigiliu. Un sul de pergament strâns înfăşurat ieşi la iveală. Îl desfăcu şi rămase stupefiat… Era o filă dintr-un misal24 străvechi, împodobită cu nişte desene minunate; operă de artă de o valoare incalculabilă! Totuşi, doar o despăgubire palidă, raportată la cincisprezece kilograme de aur curat cât ar fi putut cuprinde cilindrul!

XXX.

UN OASPETE NEPOFTIT…

ŞI TOŢI CEILALŢI CILINDRI VOR FI având probabil acelaşi conţinut, gândi bărbatul, râzându-şi acum în barbă cu o bucurie răutăcioasă; cel care şi-i însuşise – nimeni altul decât Arthur Gines, după părerea sa – va trăi aceeaşi dezamăgire ca şi el!

Ajunse astfel la poalele dealului, deschise zăplazul spre Red Farm, cu gândul să-şi recupereze maşina, şi rămase împietrit. Automobilul dispăruse!

Dar pământul muiat de ploaie păstrase foarte desluşea urmele pneurilor, aşa că Milder le urmări fără nici o dificultate. Iniţial duceau în linie dreaptă spre Willow House, dar ajunse în apropierea clădirii făceau un mic ocol şi se îndreptau… Chiar către căsuţa lui de week-end! Da, chiar aşa era; după ce trecu de curba drumului, se iviră în raza sa vizuală atât vilişoara (cum îi spunea el) cât şi maşina. Cine o fi adus-o aici?

Bărbatul apăsă pe clanţa uşii de la intrare. Neîncuiată! Tot aşa şi uşa care dădea din holişor în sufragerie. Plin de uimire observă căzănelul din care ieşeau aburi, agăţat deasupra focului din şemineu; pe masă, lângă ceainic, o cutie de biscuiţi deschisă?! Auzind paşi. În camera de alături, se întoarse brusc pentru a-l întâmpina cum se

cuvine pe intrus, dar, văzând cu cine are de-a face, coborî Browning-ul.

— Thomas? Articula el, de parcă tot n-ar fi îndrăznit să-şi creadă ochilor. Ce dracu', Doamne iartă-mă! Cauţi aici?

— Dat afară azi dimineaţă, explică acesta telegrafic.

— Azi dimineaţă? Păi de-abia s-a luminat?!

— Alford a dat peste mine când mă învârteam prin casă – şi asta la o oră când de fapt ar fi trebuie să fiu în pat. Ei da, şi-atunci m-a dat pur şi simplu afară. Flăcăul nu m-a suferit de la bun început!

Milder nu prea crezu în veridicitatea celor auzite.

— Văd că eşti destul de tulburat. Ia povesteşte-mi, dar aşa – mai pe larg – ce isprăvi ai făcut pe-acolo.

Lăsată în jos, buza inferioară a omului îi trădă indispoziţia.

— Mă rog, n-am nimic contra. Dar mai întâi să-mi opăresc ceaiul. De abia după ce se îngriji ca atât ceaşca sa cât şi cea a lui Milder să fie pline, omul reluă firul povestirii. Aţi auzit vreodată de Puttler „Al maimuţelor”?… Fiecare persoană din Londra care are ceva la activ, îl cunoaşte! Pe mine m-a pricopsit cu trei ani de pripon şi asta pentru o mică învârteală de-a mea de la Westinghouse Hotel.

— Efracţie? Întrebă celălalt, care nu-i bănuise asemenea antecedente.

— Nu, că doar eram angajatul hotelului. Sau, mă rog, dacă vă convine n-aveţi decât să-i ziceţi şi aşa. Când am ieşit de la pârnaie, am găsit şi eu postul ăsta de, la. Fossaway. Asta zic şi eu servici! Chelford nu stă niciodată să-şi numere banii, şi Alford n-are cum să-şi sâcâie fratele cu întrebările – chiar dacă i se pare că biştarii s-au cheltuit prea repejor!

— Dacă aş fi ştiut toate astea – era vădit că lui Milder nu-i conveneau deloc cele aflate – nu recurgeam la serviciile dumitale! Dar care-i treaba cu acest Puttler?

— Păi care să fie…?! A apărut ieri la Fossaway, chipurile ca specialist în chestii d-astea cu agricultura. Aiurea! L-am recunoscut din prima clipă, şi – ce-i mai rău – şi el pe mine.

Era clar că de-acum n-aveam decât să-mi pun livreaua în cui să să mă roiesc.

— Dar de ce a fost nevoie ca Alford să te dea afară în timpul nopţii?

— Vă spun imediat şi trebuşoara asta. Chelford îşi ţine bănuţii în sertarul din stânga al biroului, fără să aibă habar de suma ce se afla acolo. O lovitură ca lumea mi-ar fi asigurat existenţa pentru multă vreme; oricum, mai rămâneau destui acolo, aşa că omul n-ar fi putut să jure că i s-a furat sau nu ceva. Şi cum urcam eu azi dimineaţă scările – aşa, cam pe la ora patru – dă Alford peste mine, şi doar ce-l aud: „Împachetarea şi valea!” Am să i-o plătesc eu, las' pe mine!

— Te-a prins cu banii?

— Nuuu! I-am ascuns de la bun început sub glaful ferestrei bibliotecii, de unde i-am luat după aia.

— Şi care o fi fost motivul pentru care d-l Alford se plimba prin casă la o oră atât de neobişnuită? Vru să ştie Milder.

Thomas făcu o grimasă.

— Nu eşti nici o clipă sigur de el. Tare-aş vrea să ştiu ce are flăcăul ăsta pe conştiinţă, de nu-şi mai află somnul…

Cu toate că Milder era convins că relatarea era conformă cu adevărul, nu putea pe de altă parte, să scape de impresia că omul trecea totuşi ceva sub tăcere. Atât doar că nu i se părea că-i momentul potrivit să înceapă un interogatoriu detaliat. Dar oricum ar fi fost: drumurile lor – cel al său şi cel al fostului puşcăriaş – trebuiau să se despartă, şi asta cât mai curând!

— Şi de ce-ai venit de-a dreptul aici?

— Bănuiam că sunteţi la Londra, şi m-am gândit că n-o să aveţi nimic contra dacă rămân şi eu câteva zile aici.

— Hm… Milder îşi frecă gânditor bărbia. Dumneata mi-ai adus maşina aici?

Thomas dădu din cap afirmativ.

— O luasem mai întâi spre Red Farm, unde aveam de gând să trag la un rândaş cu care m-am împrietenit. Dar am

văzut maşina dvS. Şi, după ce-am aşteptat ca la vreo oră, am zis că-i mai bine s-o aduc încoa'.

— Te-a văzut cineva?

— Cin' să mă vadă. Era aproape întuneric, încă.

Şi totuşi, ce-i ascundea individul? Impresia că-i aşa, i se întărea din ce în ce – şi Milder se pricepea de minune să ghicească gândurile cuiva; lucrul trebuia să fi fost ceva destul de important, ceva care aproape că stătuse pe limba ex-puşcăriaşului, dar…

— Bine, poţi să rămâi aici, Thomas. Dacă voi fi însă anunţat de poliţie că te afli la casa mea, atunci voi susţine că ai făcut-o fără ca eu s-o ştiu. Îţi dai seama cred, că trebuie şi eu să mă pun în gardă.

— Limpede, şefu'! Şi apoi…

Individul amuţi, aşa că Milder insistă:

— Mai ai ceva pe suflet?

— O chestie barosană. Poate vă spui mai târziu o şustă care zic io că-i de milioane.

XXXI.

ŞI UN ALTUL NEANUNŢAT -

DUPĂ CE MILDER ÎŞI FĂCU UN DUŞ, se rase şi îşi schimbă lenjeria şi costumul, se simţi ca nou-născut. Reveni la Thomas, care trăgea din pipa-i scurtă şi scociora gânditor prin foc.

— Când te vei hotărî să vorbeşti, Thomas, atunci cei mai bine e să-mi trimiţi o telegramă – dar nu de la Chelfordbury, ci de la Horsham.

Apoi învârti demarorul şi după ce motorul o luă din loc, porni prin dimineaţa mohorâtă spre Londra.

La ora zece, sunetul telefonului îl smulse din somnul cel mai profund. Era Mary Wenner, şi în gând omul îi adresă o înjurătură cumplită.

— Bună ziua, Fabe. Toată noaptea mi-am făcut spaime în legătură cu dvs. Doar nu cumva v-aţi reîntors la locul acela groaznic?

— Trec pe la dvS. După amiaza asta, îi întrerupse el logoreea. Să nu discutăm astfel de chestiuni la telefon, fiindcă putem fi interceptaţi de unii si…

— Fabe, dragoste, în vocea ei răsuna vin accent de teamă autentică – nu cumva v-aţi dus totuşi acolo şi aţi luat ceva din aur? Ştiu că sunteţi teribil de curajos, dar să vă riscaţi viaţa…

— Nu, n-am adus nici un fel de aur.

— Oh! Răsună în telefon, şi acum vocea de la capătul celălalt trăda dezamăgirea şi supărarea. Un bărbat ar fi fost în stare de aşa ceva. Pentru ce mi-oi fi făcut oare atâta grijă toată noaptea?

— Rămâne pe după-masă! Mârâi Milder şi puse receptorul în furcă.

N-avea intenţia s-o vadă în după-amiaza aceasta şi nici în oricare alta, dar nu voinţa lui avea să decidă. Puţin după ora cinci – încă mai şedea cu ceaiul în faţă – Mary Wenner îşi făcu apariţia în sufragerie păşind mărunt şi apăsat. Neanunţată! Ce le-o fi spus oare servitorilor? Se întrebă el cutremurându-se, în vreme ce tânără, surâzând pudic, îi aplică un sărut cast pe frunte.

— Dragoste, să nu fiţi supărat, dacă voi face un lucru ce ar putea aduce a infidelitate.

— Mă rog, mă rog!

— Dar este vorba de onoarea dvs! Nu trebuie să credeţi că vreau într-adevăr să-mi calc legămmtul de credinţă, dar, vedeţi, mi-a trimis o scrisoare atât de drăguţă…

— Cine? Întrebă Milder, brusc interesat.

— Arthur şi sora lui. M-au invitat să-mi petrec week-end-ul la ei. Ocazie bună să dăm cărţile pe faţă. Trebuie să ştie şi el că inima mea vă aparţine. Şi chiar de-ar fi să nu găsim comoara – ştiu că nu din pricina banilor mă doriţi. În definitiv doar nu sunteţi o persoană neavută?! O agenţie de informaţii la care m-am interesat, vă aprecia la cel puţin o sută de mii de lire.

Milder gemu.

— Şi închipuiţi-vă, Fabe, ce lucru ciudat s-a întâmplat cu documentul acela întocmit de dvs! Când l-am scos azi dimineaţă de sub pernă, scrisul pierise în întregime.

Vădit incomodat, logodnicul ei se mişca încoace şi încolo pe scaun.

— Şi atunci am alergat îndată la un bun prieten, care o face pe scamatorul la varieteu – poate că i-aţi urmărit vreo reprezentaţie: extrage iepuraşi din pungi de hârtie goale, îţi pisează ceasul într-un mojar, ca apoi să ţi-l restituie întreg, şi alte treburi din astea. Ştiţi ce-a făcut? A picurat nişte zeamă de lămâie peste rândurile dispărute şi a apropiat hârtia de foc. Acum scrisul e iarăşi vizibil şi, cum spune el, nu mai poate fi şters.

— Ah! Iată tot ce fu în stare să facă Milder! Ghinion afurisit! Oare s-o mulţumi cu o „compensaţie” de o mie de lire?… Oricum, documentul rămânea o chestiune destul de penibilă, fiindcă, încrezător în virtuţile cernelii invizibile, îl redactase într-un mod nu prea convenabil pentru propria-i persoană…

— Veţi accepta invitaţia celor doi Gines? Se interesă el cu tonul cel mai liniştit cu putinţă.

— Probabil că n-am încotro. În definitiv, Arthur e totuşi un bun şi vechi prieten de-al meu.

— Atunci duceţi-vă cu Dumnezeu!

Tânăra şopti câteva cuvinte de mulţumire şi probabil că ar mai fi zăbovit, dacă Milder n-ar fi condus-o la uşă, având grijă să facă şi un gest semnificativ.

De-abia părăsise Mary locuinţa, că sosi o telegramă. Milder, care aştepta acum veşti din partea unuia din birourile sale de pariuri, ce se aflau toate în lichidare – urmare a faptului că-şi pierduseră unicul lor client – o desfăcu fără prea mare grabă.

Dar nu, telegrama venea dintr-un sat ce se afla la vreo cinci kilometri de Chelfordbury, şi suna astfel: „Vă aştept urgent. Noutăţi mari pentru dumneavoastră”.

Era semnată: „T”.

Oare intenţiona Thomas să rupă tăcerea? Şi dacă da, ce avea de spus…?

XXXII

„IZVORUL DORINŢELOR”

RÂNDAŞUL CARE-I ADUSE LUI DICK Alford calul, avu ceva de comunicat.

— Noaptea trecută iar s-a arătat flăcăul, Sir.

— Despre care flăcău vorbeşti, întrebă Dick, avântându-se în şa.

— Despre Călugărul Negru. Gill, paznicul de vânătoare, l-a văzut dimineaţa, pe la ora patru, la Fâneaţa Lungă.

— Şi ce făcea acolo? Culegea bulbuci sau păpădie? Râse Dick ironic.

— A trecut sezonul păpădiilor, răspunse argatul, care nu sesiză tâlcul întrebării. Gill a regretat doar că n-avea flinta la el, ca să-l gâdile pe Călugărul ăla cu o încărcătură de alice din cele mari.

— Iată ce i-ar fi adus bravului Gill o inculpare pentru omor cu circumstanţe atenuante. Transmite-i că Stareţul Negru trebuie prins viu! Un duh din ăsta Care trăieşte ar putea să ne spună fel de fel de lucruri; unul mort însă, nu mai poate fi folosit ca birou de informaţii.

O luă la trap şi trecu astfel prin fâneţele care se întindeau până la Ravensrill; ajuns acolo, lăsă calul la pas şi, fiindcă evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore îi preocupau peste măsură spiritul, ar fi riscat chiar să treacă pe lângă fata care, ridicată într-o rână, îl privea de pe malul celălalt al apei.

Era o dimineaţă frumoasă, caldă. Cerul arăta un albastru fără cusur, şi sub el lucea policromia pe care toamna o aşezase măiestrit pretutindeni. Ţipetele agitate ale unui pâlc de păsări migratoare, ce plecaseră spre miazăzi, de-abia ajungeau la auzul călăreţului îngândurat.

— Bună dimineaţa, domnule cavaler!

Trăgând de frâu, privi mirat în juru-i.

— A! Bună dimineaţa, frumoasă castelană! O salută el bucuros, în vreme ce, biruind împotrivirea calului, îl obligă pe acesta să coboare taluzul şi să treacă prin apă.

— Fii atent!

— Aici este un vad25, o informă Dick, şi anume cel care a fost şi cel mai folosit cândva: Chelford, de la care au împrumutat şi conţii numele lor. Dar cu ce te distrezi acolo?

Sări de pe cal şi se aşează lângă ea. Fata se lungise acum în iarbă, cu capul sprijinit în mâini, aproape deasupra crăpăturii unei stânci care pe la mijloc se lăţea într-o deschidere de aproape o jumătate de metru.

— Leslie, la ce întrebări ar urma să-ţi răspundă „Izvorul dorinţelor”? Se interesă el amuzat. De ce se va fi numind aşa, nu izbutise să afle – din crăpătura aceea ce se pierdea în nişte adâncuri fără fund nu ţâşnise niciodată apă. Dar generaţii de îndrăgostiţi se prosternaseră aici şi încredinţaseră acestei stânci fisurate toată povara şi tot dorul inimii lor.

Tânăra se aşează în genunchi şi îşi îndepărtă părul din frunte.

— Mie mi-a răspuns deja. Acum e rândul tău.

Ascultător, Dick îşi apropie capul de deschizătură şi strigă adâncurilor, folosindu-şi mâinile ca un fel de portavoce:

— Ce se întâmplă cu Leslie?

Replica ecoului, deşi oarecum distorsionată, dar totuşi inteligibilă, fu:

— Căsătoreşte-te cu ea!

Cei doi se priviră râzând. De sute de ani „Izvorul Dorinţelor” nu cunoştea decât acest răspuns.

Dick sări în picioare.

— Mi-ar conveni foarte mult să nu te mai plimbi aşa, neînsoţită, Leslie, spuse el, redevenit serios.

Iar fata râse din nou.

Niciodată nu i se păruse mai frumoasă ca în dimineaţa aceasta. Era parcă o făptură în care se îngemănau aerul şi

lumina soarelui, un fel de irealitate năucitoare, care nu aparţinea lumii triste a tânărului.

— Acasă era atât de plictisitor că am întins-o de acolo, şi când am văzut Izvorul Dorinţelor, am încercat să aflu dacă a fost în stare să mă înveţe câte ceva. Ce mai e nou, Dick?

— Mai nimic. Afară doar că l-am concediat pe Thomas. Poate îl reţii – un individ posomorât, care apărea pretutindeni unde nu era nevoie de el.

— Dar ce-a făcut?

— De fapt, nu mare lucru. A absolvit câţiva ani de închisoare, şi Puttler l-a recunoscut. Şi l-am surprins – azi dimineaţă la ora trei!

— Ieşind din bibliotecă; sigur că da, primul lucru a fost să-l pun să-şi întoarcă buzunarele pe dos. Mă rog, n-avea o sumă prea mare asupra lui. Dar vezi tu – cu neglijenţa asta a lui Harry în materie de chestiuni băneşti – cine ştie câţi bani o fi înstrăinat până acum?

O luară încetişor – Dick ducându-şi calul de frâu – de-a curmezişul timpului, în direcţia Willow House.

— Leslie, începu el, trebuie să-mi promiţi că ai să renunţi la hoinăritul ăsta. Dacă vrei să iei aer, atunci suie-te în maşină şi nu părăsi drumul.

— De ce? Doar ştiam că nu ţi-e frică de Abatele Negru? Zâmbi ea.

Dar tânărul rămase serios.

— De el nu, dar de ceea ce se ascunde după el.

Şi fiindcă deduse din chipul lui că nu e dispus să dea altă explicaţie, tânăra schimbă subiectul discuţiei şi îi povesti despre vizita pe care o aştepta.

— Cum, vrei să adăposteşti o rivală atât de primejdioasă? O tachină el.

— Nu fi atât de scârbos, Dick! Biata făptură îmi scrie că a uitat de mult momentul acela de efuziuni sentimentale ridicole ale lui Harry.

Dick râse de-i dădură lacrimile.

— Ei, drăcia dracului! Dacă înălţimea Sa contele ar bănui asta! „Efuziuni sentimentale ridicole”!

Ajunşi în apropierea casei, tânărul se opri.

— Deci, mică şi dragă Leslie, îmi promiţi că n-o să mai umbli haihui? Vezi, n-aş vrea să te superi, dar tot n-am încotro şi trebuie să-ţi spun că în zilele următoare asemenea plimbare ar putea să fie destul de riscantă.

Leslie reflectă câtva timp.

— E ceva în legătură cu comoara Chelford? Întrebă ea încet, şi spre mirarea ei, un gest al tânărului îi confirmă supoziţia.

XXXIII.

FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU ADEVĂRUL.

FATA PRIVI DUPĂ CĂLĂREŢUL CARE plecase în trap până când dispăru după o ridicătură a terenului. Apoi se răsuci şi, oftând uşurel, păşi spre intrarea casei.

Secrete peste secrete! Nu luase niciodată în serios povestea cu Abatele Negru, ci considerase apariţiile sale ocazionale drept nişte farse puse la cale de vreun sătean mai umblat într-ale istoriei. Cunoştea şi ea legenda. Dick fusese primul care îi spusese câte ceva, şi Harry, înrobit complet de marota lui privind trecutul, îi relatase până şi ultimul detaliu despre crima asta de acum opt veacuri. De ce era însă şi ea implicată în afacerea asta a Abatelui Negru?

În imediata apropiere a intrării, se ivi acum un individ într-un costum gri care nu-i stătea bine deloc, cu o ţigară între buze. Când Leslie ajunse în preajma lui, omul îşi scoase mâinile din buzunarele pantalonilor şi atinse cu un deget marginea şepcii sale de golf.

— Bună dimineaţa, domnişoară.

— Bună dimineaţa, Thomas.

— Pot vorbi câteva minute cu dvs, domnişoară Gines?

Tânăra ezită puţin cu răspunsul.

— Domnul Alford mi-a adus la cunoştinţă că te-a concediat. Regret că nu te pot ajuta nicicum.

Thomas îşi obligă trăsăturile la o grimasă.

— N-am reuşit să plac niciodată d-lui Alford, domnişoară. Doar un minut, spuse el precipitat, văzând că fata deschise uşa. Nu vin în faţa dvS. Cu o rugăminte, ci cu o informaţie, care în mod sigur vă va interesa tare mult.

Ochii ei cenuşii îl priviră cu un refuz rece.

— Nimic din ce mi-ai putea comunica nu prezintă nici cea mai mică valoare pentru mine, aşa că…

— S-o credeţi dumneavoastră!

Capul său se ridica şi se ridica aidoma bibeloului care se afla pe biroul fetei: mandarinul-care-moţăia.

— Cunosc un lucru pe care nimeni altul nu-l ştie. Oamenii vorbesc o groază despre comoara Chelforzilor, dar eu…

— Nu vreau să mai aud nimic, îl întrerupse ea scurt şi închise poarta.

Thomas se holbă furios în urma ei, şi vru să se îndrepte către una din ascunzătorile sale temporare. Deodată însă o inspiraţie bruscă îi trecu prin cap. Dacă unul dintre planurile sale urma să se realizeze şi ar fi făcut poate necesară o retragere precipitată de la Chelfordbury, atunci s-ar putea să-i prindă bine o cunoaştere mai amănunţită a casei din faţa lui, cu dependinţe cu tot.

Dincolo de gardul cel scund, se întindea o centură lată, constituită din tufe de dafin… Un minut mai târziu, Thomas dispăruse la adăpostul lor.

— Cu cine vorbeai, Leslie?

Cu ochiul acoperit de un bandaj, Arthur Gines se odihnea într-un şezlong aşezat pe gazon.

— Cu Thomas.

— Lacheul de la Fossaway? A avut ceva de transmis pentru noi?

— Nu. A fost dat afară azi dimineaţă. Dick îl consideră drept un hoţ.

— Dar ce, ai vorbit cu Dick? Întrebă Arthur mirat.

— Da, l-am întâlnit când se îndrepta către moară.

— Se pare că te vezi cam des cu domnul acesta, spuse el încruntându-şi fruntea. Dick încoace şi Dick încolo… Leslie, crezi că e bine să te joci cu focul? Nu prea am auzit însă că te-ai fi întâlnit cu Harry.

— Păi dacă Harry nici nu iese din biblioteca aia, replică ea cu un zâmbet, e aproape imposibil în schimb să nu dai undeva de Dick, dacă faci o plimbare pe afară. Şi nu văd nici un motiv pentru care l-aş ocoli.

Arthur Gines extrase o ţigară din pachet, şi o privi ţuguindu-şi gânditor buzele.

— Împotriva Iui Dick nu se poate spune într-adevăr nimic, decât că – în calitatea să de Second Son – e sărac ca un şoarece dintr-o biserică a unei ţări comuniste. Te rog să ai mereu în vedere acest lucru. Fiindcă – mărturisesc cinstit – n-ai altă şansă, decât cea de a te mărita cu un bărbat avut.

Prima aluzie mai clară privind realitatea! Leslie se pregăti s-o afle în întregul ei.

— Un bărbat avut, ripostă ea cu calm, nu prea s-ar interesa de baii mei. Dacă, să zicem, l-aş lua pe Dick, care e foarte eficient în probleme practice, ar fi de domeniul posibilului ca el să examineze îndeaproape situaţia acţiunilor şi a obligaţiunilor ipotecate pe care zic că le am.

Urmă o clipă de tăcere încordată.

— Nu mai există nici acţiunile, nici ipotecile, Leslie.

Avu nevoie de toată puterea voinţei sale pentru această mărturisire, şi nu îndrăzni să-şi ridice privirea, evitând astfel ochii fetei.

— Nici acţiuni, nici ipoteci, repetă ea încet. Deci avusesem dreptate deunăzi în maşină… Nu mai am nici un penny!

XXXIV.

EXISTĂ ÎNTR-ADEVĂR FEMEI MINUNATE.

ADEVĂRULUI I SE SPUSESE PE nume! Imobilă, Leslie se sprijinea de scaunul fratelui ei.

— Nu mai am nici un penny, murmură ea încă o dată.

Pentru a izbuti să vorbească, Arthur trebui mai întâi să-şi umezească buzele uscate.

— De multă vreme am tot încercat să-mi adun curajul necesar unei astfel de mărturisiri. Un laş şi un nemernic.

— Asta sunt! Ţi-au mai rămas câteva mii de lire de care n-am avut cum mă atinge; toţi banii ceilalţi, mai bine de un sfert de milion de lire sterline s-au dus: i-am tocat la masa verde şi la cursele de cai.

Îşi desprinse bandajul de pe ochi. Exceptând vânătaia de pe obraz, era alb ca varul.

— Bine că a dat Dumnezeu, şi am fost în stare să-ţi spun!

Când, în cele din urmă, căută către fată, nu întâlni în privirea ei nici urmă din ceea ce se aşteptase. Nici dispreţ şi nici consternare! Buzele cele roşii se deschiseseră într-o jumătate de zâmbet, şi în ochii ei nu se puteau citi decât blândeţe şi compătimire.

— Slavă Domnului! Şopti ea atât de încet că Arthur nu reuşi s-o înţeleagă.

— Chelford te va lua însă şi fără avere.

Cu un gest al capului, fata îl contrazise.

— I-am scris deja lui Harry că desfac logodna noastră, răspunse fata apoi.

Braţul ei lunecă sub al lui.

— Hai să dejunăm.

Scrisoarea ajunse la Harry Alford, conte de Chelford, împreună cu două sau trei scrisori de afaceri – în cea mai mare parte corespondenţa sa era constituită dintr-un necontenit schimb de scrisori cu anticarii londonezi, de la care cumpăra cu sârg tot felul de pergamente şi înscrisuri vechi. Când recunoscu scrisul, răsuci nehotărât plicul pe o parte şi pe alta, ca până la urmă – cu o lehamite evidentă, să-l desfacă totuşi.

Dragă Harry, De mai mult timp s-a cristalizat în mine convingerea că noi doi avem atât de puţine în comun, încât e mai mult ca sigur că o căsnicie nu ne-ar face deloc fericiţi. Cel mai corect din parte-mi, ar fi să-ţi restitui inelul de logodnă; dar din fericire – sau din nefericire – ai uitat să-mi

dăruieşti acest simbol. Îţi doresc toate cele bune şi sper că vom rămâne şi pe mai departe prieteni.

Leslie.

Harry citi rândurile, îşi trecu nedumerit palma peste frunte, se ridică din scaun şi dădu buzna în cabinetul de lucru al fratelui său.

— Citeşte asta! Ce părere ai!

— Îmi pare rău, spuse mezinul, după ce parcurse în grabă conţinutul.

— Rău?… Se scandalizã Harry. E o umilinţă! Voi trece drept imbecil… Şi observaţia asta despre inelul de logodnă este absolut lipsită de bun simţ! De ce aş fi cultivat tradiţia asta ridicolă şi stupidă dăruindu-i un inel, cu atât mai mult cu cât are deja unul foarte frumos. Cred că l-ai văzut şi tu – un briliant mare, pe care-l poartă mai totdeauna.

În ciuda surescitării şi a supărării lui Harry, Dick crezu că desluşeşte în vocea fratelui său şi ceva care aducea a uşurare. Dar vanitatea sa fusese rănită – iar acesta e un punct vulnerabil chiar la bărbaţi de alt calibru ca lordul Chelford.

— Şi fără vreo aluzie prealabilă! Doar a fost şi ieri aici, şi n-a suflat un cuvinţel.

— Nu cred că i-ai oferit prilejul, replică Dick; aproape că nici n-ai băgat-o în seamă. De ce nu eşti drept, Harry!

Înălţimea Sa îl scrută prin lentilele groase ale ochelarilor cu ramă din corn, şi spuse după aceea cu o blândeţe neaşteptată:

— S-ar putea să fie şi aşa. Poate că nici nu sunt persoana cea mai potrivită pentru o căsătorie – cărţile mele şi îndeplinirea misiunii îmi sunt de ajuns. Dar se va râde de mine, Dick!

Supărarea lui se stârni iarăşi…

Tot comitatul ştie de logodna noastră şi va încerca acum să iscodească în fel şi chip pricina rupturii. Parcă văd deja înfiinţându-se cete de reporteri curioşi, care…

— Trimite-i pe toţi la mine. Şi dacă nu ţi-i mănânc de vii.

Dar fratele lui tot nu era încă pe deplin împăcat.

— Ce oare o fi îndemnat-o să facă pasul ăsta? Crezi că a cunoscut pe-un altul, care să-i placă mai mult?

Ochii miopi se îndreptară iar spre chipul lui Dick.

— Asta ar face lucrul şi mai neplăcut. O, acest Arthur Gines! Mărturisesc că sunt foarte supărat pe el, fiindcă el a fost acela care m-a îmbiat cu fata.

— Hai să nu vorbim despre asta, îl respinse Dick.

— Şi ce naiba am de făcut acum? Întrebă lordul Chelford, în timp ce privea nemulţumit scrisoarea lui Leslie.

— Scrie-i câteva rânduri amabile, cum că eşti de acord, şi atâta tot.

— Totuşi, ce crezi, o fi pus ochii pe altcineva, reveni fratele vârstnic la întrebarea care-l obseda.

— Nu pe unul; cred că are o duzină în perspectivă, răspunse Dick oarecum brutal. Haide, omule, fă ce-ţi spun.

Mormăind, lordul Chelford reveni în bibliotecă.

Se eliberase deci! Mezinul nu ştia dacă lucrul acesta trebuia să-l bucure. Cu o săptămână în urmă, ar fi fost bărbatul cel mai fericit din Anglia; astăzi… Ridică din umerii largi, îşi scoase pipa din buzunar şi furios, începu să îndese tutunul în capul ei. Asta însemna o ruptură – cel puţin una temporară – între Harry şi cei doi Gines. Presupunând cazul că Harry transfera unui alt notar administrarea averii sale? Ruina lui Arthur ar fi fost pecetluită. Dick făcuse astfel încât falsurile fratelui lui Leslie fuseseră muşamalizate, iar în două trei luni ar fi reuşit chiar să facă astfel încât să şteargă chiar şi toate urmele, fără a aduce pagube domeniulub.

Dar dacă Harry ar insista în momentul de faţă să…

— Înălţimea Sa doreşte să vă vorbească, îi întrerupse comunicarea unui servitor, cursul neplăcut al gândurilor.

Cu părul vâlvoi şi fruntea cea palidă încreţită a mânie, Harry şedea la biroul său.

— Dick, aş vrea să rup relaţiile cu aceşti Gines, începu el, pricină pentru care te-aş ruga să încredinţezi unui alt avocat toate problemele mele. Fiecare poziţie din conturi să

fie verificată în amănunţime. Averea defunctei mele mame trebuie să fie în jur de cincizeci de mii de lire, şi vai de nenorocitul ăla, dacă-mi lipseşte un penny! M-a făcut el de râs în comitat, dar dacă mi se oferă prilejul, am să i-o plătesc!

Dick avu impresia că un bolovan enorm i se aşază pe piept.

— Şi la ce notar te-ai gândit?

— Sampson & Howard. Au o foarte bună reputaţie şi se pare că nu prea îl agrează pe Arthur Gines. Vrei să te ocupi tu de asta, Dick?

Tăcut, Alford dădu din cap afirmativ. De îndată ce izbuti să scape de fratele său, îşi scoase maşina din garaj şi se îndreptă spre Willow. Arthur se plimba de colo până colo pe pajişte, şi din atitudinea sa deprimată puteai lesne deduce că se întâmplaseră lucruri neobişnuite.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneata, Gines.

La sunetul acestei voci, avocatul tresări puternic şi se răsuci brusc.

— A, d-ta eşti! Harry ştie deja?

Dick confirmă.

— Şi probabil că e foarte supărat.

— Spumegă. Motiv pentru care am şi venit încoace. Unde-i Leslie?

— În casă.

— Atunci să ne îndepărtăm puţin, propuse Alford, şi când crezu că nu mai puteau fi auziţi, continuă: Harry s-a hotărât să transfere altcuiva administrarea averii sale. Cum stăm cu cele cincizeci de mii de lire sterline, lăsate de lady Chelford? Sunt intacte?

Arthur tăcu.

— Aş dori să ştiu dacă banii aceştia sunt intacţi sau nu, repetă Dick, de astă dată mai tăios.

— Nu, mărturisi avocatul răguşit. Nu mai există nimic din ei.

— Cum?… Toţi banii…?

— Da. M-am lăsat convins să-i investesc în zăcăminte de ţiţei americane. Acţiunile respective sunt cotate azi la doi cenţi pentru o mie de dolari.

Un geamăt se smulse din gâtlejul lui Dick.

— O, idiotule! Idiot afurisit! Îţi dai seama ce înseamnă asta? În chestiunea asta nu te pot aceperi, nici de dragul lui Leslie măcar. Descreieratule!

Cu un gest obosit, Gines îşi trecu mâna peste ochi.

— Ce rost are să-ţi manifeşti furia împotria mea? Spuse el profund afectat. Am ştiut că ziua aceasta tot trebuia să vină odată, şi sunt gata să înghit leacul acesta amar.

— Şi Leslie? Întrebă Alford sever. Să înghită şi ea hapul ăsta al d-tale?

Chipul alb al lui Gines se contractă spasmodic.

— Nu mai îmi vorbi despre ea, pentru numele lui Dumnezeu! Cât despre mine unul, m-am obişnuit cu ideea puşcăriei. Când mă gândesc însă la soarta fetei…!

— Nu încerci să te împrumuţi pe la prieteni?

Arthur izbucni într-un râs amar.

— Când e vorba de astfel de sume, nu mai ai prieteni! Nu Alford, cu mâna mea mi-am făcut-o, acum n-am decât să trag şi ponoasele. Când urmează să aibă loc transferul?

— De abia săptămâna viitoare voi da drumul ofertei scrise adresate firmei Sampson & Howartd – aşa că vei dispune astfel de opt zile pentru a încerca să salvezi situaţia.

Opt zile! Arthur îşi coborî capul şi începu să-şi chinuie buza de sus. Şi dacă i s-ar da opt ani – tot n-ar fi în stare să găsească o soluţie!

— Dar ideea cu tezaurul Chelforzilor scoateţi-o din cap de pe acum, spuse Dick liniştit, iar celălalt încremeni locului de spaimă.

— Cum adică… Nu înţeleg… Bâigui el.

— Îţi cunosc intenţiile şi din pricina asta trebuie să-ţi repet: nu încerca să vezi în asta o rezolvare. N-ar fi vorba decât să-l furi iar pe fratele meu – pentru a-ţi plăti datoriile faţă de el cu ceea ce i-ai prădat! Dar cu averea lui Leslie

care e situaţia? Probabil că nici ea nu mai există?! Bănuie ceva?

— I-am spus azi dimineaţă. N-a fost de fel zdruncinată, mai curând părea cumva mulţumită. Ce făpturi ciudate sunt femeile!

— Da, există femei minunate, spuse Dick cu blândeţe.

Se sui în maşină, fără a-i fi dat bineţe tinerei. Şi omul care se făcuse una cu pământul sub tufele de dafin, aşteptă în continuare, până când dispăru şi Gines. Apoi se târî de-andărătelea spre gard. Trecu peste acesta şi se grăbi spre oficiul telegrafic cel mai apropiat.

XXXV.

MILDER INSISTĂ.

CÂND D-L MILDER AJUNSE SEARA LA căsuţa-i de odihnă, constată că musafirul fuma în tihnă, aşezat pe una din treptele scării de la intrare. Cu toate că „vilişoara” era înconjurată de o cunună de arbori, iar în spatele ei curgea Ravensrill-ul, făcând imposibilă o tentativă de apropiere a vreunui indiscret – în ciuda acestora deci, Milder era neliniştit de o atare lipsă de prudenţă.

— Dacă intenţionezi să mai rămâi pe aici, atunci fă bine şi stai mai mult înăuntru. Nu vreau ca lumea să afle de şederea ta la mine. Şi acum să auzim noutatea cea mare!

Nimeni nu l-ar fi putut numi pe Thomas un bun povestitor, şi relatarea lui sucită fu împănată cu numeroşi „Cred că înţelegeţi despre ce e vorba, nu?”, „Nu ştiu cum să spun!” şi o groază de alte digresiuni. Avu nevoie de mai bine de o jumătate de oră pentru a reda – mai mult sau mai puţin exact – o parte din conversaţia pe care o surprinsese, când, la un anume punct al stufoasei sale istorisiri, se făcu auzit un fluierat interesat al d-lui Milder, care, de la un timp, începuse vădit să-şi ciulească urechile.

Arthur Gines administrase moştenirea lady-ei Chelford fără ajutorul său, şi ex-şeful de birou orbecăia în privinţa detaliilor acestei averi într-un întuneric total, ca şi cum

chestiunea respectivă ar fi fost în grija unei alte firme de avocatură.

Cincizeci de mii de lire sterline!… Da, asta depăşea într-adevăr tot ce-ar putea strânge un Gines presat de timp „Nu mai ai prieteni când e vorba de astfel de sume!” ar fi exclamat el, relatase Thomas…

Cincizeci de mii de lire sterline! Cu mâinile la spate şi foarte aferat, Milder începu să parcurgă încăperea în sus şi în jos.

— Şi apoi, d-le Milder, noaptea trecută a apărut iarăşi Călugărul Negru trăncăni Thomas. Am eu gândurile mele şi despre chestia asta. Ştiţi probabil că…

— Lasă-mă-n pace cu istoria asta neroadă, îi porunci celălalt.

Avea de reflectat la lucruri mai importante decât apariţia fantomelor familiei Chelifiord, şi pălăvrăgeala lui Thomas îi tulbură succesiunea ideilor.

Cincizeci de mii de lire! Păi pentru banii ăştia putea s-o… Putea s-o cumpere pe Leslie Gines. Nu mai mergea cu „că-o fi şi că-o păţi”. Pentru a-şi salva fratele de la închisoare, Leslie va fi negreşit în stare de orice sacrificiu. O, acum chiar că nimic nu mai stătea în calea realizării acestei dorinţe la care el aproape că şi renunţase. De astă dată îi avea pe toţi la mână: Leslie, Arthur şi… Dick Alford!

— Cred că e totuşi mai bine dacă mai rămâi aici, se adresă el oaspetelui său. Ai nevoie de bani?

— Deocamdată nu! Ştiţi d-le Millder, cred că am făcut o prostie îngrozitoare. Pe biroul lordului Chelford se află o cărţulie din acelea mucegăite, pe care-o tot citeşte iar şi iar – cred că ar fi în stare să dea şi o mie de lire pe ea. Şi tâmpitul de mine am avut dăunăzi sărăcia aia în mână şi n-am săltat-o!

— Şi poate că nu mai erai aici, ci în spatele gratiilor – pentru furt şi tentativă de extorcare. Ne-am înţeles deci: Atenţie! Mare atenţie să nu te vadă nimeni!

Două ore mai târziu, d-l Fabrian Milder se afla iar în confortabilul său cămin din Regent's Park şi întocmea un inventar exact ale hârtiilor sale de valoare care se puteau vinde foarte repede. Măi bine de o sută de mii de lire sterline. În afară de asta, mai avea o casă în nordul Londrei, precum şi un sold creditor la bancă, despre care se putea afirma că era absolut semnificativ. Şi nu avea decât cincizeci de ani! Mai avea în faţa lui peste cincisprezece ani de viaţă. Cum ar fi putut să-şi investească mai profitabil banii, decât să-şi cumpere fericirea?… O soţie tânără, frumoasă! Şi după aceea? Un testament în care ea va fi trecută ca moştenitoare, cu condiţia ca după decesul soţului să nu se mai recăsătorească. Şi toate astea laolaltă urmau să fie o lovitură de cuţit în inima lui Second Son, fiindcă omul ghicise secretul lui Dick Alford.

În dimineaţa zilei următoare, îşi petrecu câteva ceasuri la tribunal, pentru a studia prevederile testamentului lady-ei Chelford, vreme în care Arthur Gines se chinui să facă – în oarecare măisură – ordine în haosul problemelor sale. Şi în măsura în care lista datoriilor sale se lungea, omul păru cumva că se surpă, îmbătrânind.

Primul lucru pe care-l făcuse, fusese să stabilească valoarea exactă a sumei ce-i mai rămăsese lui Leslie, biată rămăşiţă a milioanelor de odinioară – mai puţin de două mii de lire sterline?!

— Ei, dar asta-i chiar mai mult decât mă aşteptam, Arthur, zâmbi sora lui, căreia îi comunicase rezultatul la micul dejun. Din asta vom putea trăi doi ani.

Omului îi trecu prin gând că probabil va trăi vreo cinci ani gratis, pe cheltuiala statului. Dar de ce să o loveşti din nou pe biata de ea, atât timp cât puteai evita asta…?

La ora cinci, când tânăra îşi bea singură ceaiul, fata în casă îi aduse o carte de vizită.

— N-aş vrea să-l primesc pe domnul acesta. Întreabă-l pe d-l Gines…

Apoi îşi aminti însă de încăierarea nocturnă şi de ochiul vânăt al fratelui ei.

— Nu, mai bine conduceţi-l totuşi încoace.

Milder se echipase ca pentru o vizită oficială. Joben, pantofi de lac strălucitori şi un trandafir galben şi mare la butoniera redingotei. Înainte de a apuca pe drumul pe ducea spre Willow House, trecu şi pe la „vilişoară”, pentru a se mai edifica asupra câtorva puncte din relatarea lui Thomas. Dar cuibul era gol…

— Mă tem că vizita mea nu vă e tocmai pe plac, domnişoară Gines, începu el. Întrucât am însă o chestiune de afaceri de discutat cu dvs., vă rog să-mi daţi ascultare câteva minute.

— Luaţi loc, vă rog, spuse ea rece.

O fixă cu privirea aceea ciudată, flămândă, pe care o mai remarcase pe chipul său.

— Aşa cum ştiţi, ani de-a rândul am fost mâna dreaptă a fratelui dvs., pricină datorită căreia sunt perfect orientat, nu numai asupra afacerilor sale personale, ci şi asupra acelora pe care clienţii i le-au încredinţat. Ca să vă faceţi o imagine asupra gradului în care sunt informat, pot să vă spun că nu mi-e necunoscută actuala dvS. Situaţie materială: marea dvS. Avere, este, la ora aceasta, perifrastic vorbind, o iluzie!

— Nu-i o noutate pentru mine, d-le Milder, răspunse ea liniştită. Şi aş regreta foarte tare, dacă v-aţi asumat toate ostenelile pe care le implică o călătorie până aici, doar pentru a-mi povesti atâta lucru.

Milder, care îşi promisese deja un efect senzaţional de pe seama acestei prime dezvăluiri, ştiu să-şi stăpânească foarte prost dezamăgirea, astfel că Leslie de-abia putu să-şi reprime un surâs.

— Atunci aş vrea să mai amintesc un alt lucru continuă el adunându-se, care de astă dată, nu vă priveşte direct. Fratele dvS. A preluat din partea unchiului său acum defunct, administrarea moştenirii lady-ei Chelford, în speţă titluri în valoare de cincizeci şi una de mii de lire sterline.

Inima ei aproape că încetă să mai bată. Bărbatul văzu cum obrajii fetei păliră, şi asta îl făcu să-şi recâştige şi restul siguranţei sale iniţiale.

— Cum am aflat, actualul lord Chelford intenţionează să facă uz de serviciile unui alt avocat, astfel că în termen de opt zile, d-l Gines va trebui să încredinţeze valorile respective noului notar.

— Şi? Şopti ea.

— Şi din efectele acestea n-a mai rămas nimic…

Leslie îşi ridică ochii, şi când omul desluşi suferinţa adunată acolo, aproape că simţi o părere de rău pentru fată.

— Sunteţi sigur de aceste lucruri?

— Absolut!

Urmă o pauză penibilă, în care ticăitul ceasului franţuzesc de pe şemineu răsună atât de tare, încât involuntar, cei doi priviră spre el.

— De ce mi-aţi spus toate astea?

D-l Milder îşi drese vocea.

— Acum vreo câteva zile v-am mărturisit – din păcate, pare-se, într-o manieră oarecum nepotrivită – că vă iubesc! Poate nu mă credeţi capabil de toată afecţiunea, de adoraţia din inima mea, de sentimentele pe care le nutresc pentru dvs. Dar vă iubesc, şi nu există pe lumea asta lucru pe care nu l-aş face pentru dvs.

Citindu-i gândurile, fata-l întrebă încet:

— Chiar şi procurarea a cincizeci de mii de lire sterline într-o săptămână, nu?

— Chiar şi asta.

Leslie se ridică din scaunul ei adânc.

— Vă voi scrie.

Vocea ei era atât de liniştită, de parcă ar fi discutat despre lucrul cel mai oarecare.

— Doresc însă ca răspunsul dvs. – fie el da sau nu – să-mi parvină mâine.

— Îl veţi avea.

Fără nici un alt cuvânt, bărbatul se îndreptă spre uşă, acolo unde se înclină adânc. Auzii paşii săi în hol – auzii bâzâitul unui motor devenind din ce în ce mai slab… Şi încă mai stătea încremenită în acelaşi loc.

XXXVI.

NICI DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE.

UŞA SE DESCHISE.

— Ăsta n-a fost Milder? Întrebă Arthur. De ce n-ai pus să fiu chemat? Ce voia individul?

— A venit din pricina moştenirii lui lady Chelford.

O privire aruncată fratelui ei o convinse că spusele lui Milder se bazau pe realitate.

— Dick ştie despre asta? Întrebă ea cu glas scăzut.

— Da, ştie. Şi ce crezi despre mine acum, Leslie?

— Ce cred eu are atât de puţină importanţă, Arthur… Poţi să faci rost de banii aceştia?

Era o întrebare inutilă.

— Dick zice că o să facă tot ce-i stă în putinţă, încercă el s-o liniştească, dar fata nu se lăsă influenţată.

— Şi ce se întâmplă dacă lucrul se află?

Tânărul inspiră adânc.

— O să te doară, Leslie; dar odată tot trebuie s-o afli. Temniţa.

Tăcere. Tăcere apăsătoare, întreruptă în cele din urmă de Arthur.

— Făcând vizita asta, Milder n-a intenţionat decât să-ţi aducă faptul la cunoştinţă?

— Da… A mai fost ceva.

— Aha, a făcut şi vreo propunere, nu?

Fata simţi începutul de ardoare din vocea lui… Înecatul încerca să spere într-un pai. Şi inima o durea la gândul că el – chiar şi în clipa în care ştia că nu merită nimic altceva decât dispreţul ei.

— Era în stare, fără nici un fel de protest, să ia în considerare o nouă jertfă din partea surorii sale.

— Desigur. Fiindcă însă nu ştiu ce să fac, încerc să mă sfătuiesc cu Dick.

— E într-adevăr nevoie să faci acest lucru? Cutează el să obiecteze.

— Da.

Merse spre telefon, dar când ridică receptorul, tânărul îi prinse braţul.

— Nu m-aş lăsa prea tare condusă de Dick ăsta; o avertiză el răguşit de emoţie. Poate că vei fi mai fericită cu Milder decât cu Harry.

Tăcută, se degajă de braţul lui, ceru legătura cu Fossaway şi află de la intendent că Dick plecase la Londra şi urma să revină de-abia la noapte. Sfârşită, puse receptorul în furcă.

— Tu ai timp o săptămână, Arthur; eu mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Mi se pare că situaţia mea e mai gravă.

O auzi urcând scările şi după câtva timp, făcu acelaşi lucru; strigă şi bătu la uşa ei. Era închisă… Răspunsul întârzia.

— Leslie!… Leslie!

Dar sora lui nu-l auzea. Cu chipul îngropat în perne, îşi lua rămas bun de la Dick Alford.

XXXVII.

AURUL ŞI PIETRIŞIUL.

MERGÂND ÎN DUPĂ-AMIAZA ACEEA în lungul lui Wardour Street, Alford văzu deodată o mutră cunoscută. Cu o legătură sub braţ, un bărbat tocmai ieşea dintr-o prăvălie, ca brusc să-şi schimbe direcţia şi s-o ia din loc. Ia te uită, Thomas! Ce-o fi cumpărat oare de aici?

Dick examină vitrina. Erau etalate tot soiul de costume de bal mascat, travestiuri şi deghizamente frivole care n-ar fi trebuit să se bucure de căutare, atunci când muşteriul era un fost lacheu rămas fără slujbă!

Dick Alford era destul de cătrănit; făcuse două vizite, şi de fiecare dată se alesese cu un refuz politicos. Acum era pe cale de a ajunge – de fapt era vorba, despre ultima lui

nădejde – la d-l Jarvis, prietenul din tinereţe al tatălui său, un om pe care războiul îl promovase de la condiţia unui serios şi eficient bancher de provincie, la statutul de director al celei mai mari bănci britanice, devenind şi lord Clanfield.

Financiarul îl primi cu o afecţiune sinceră, fiindcă din totdeauna Dick fusese favoritul său.

— Ei, dar ce te aduce în furnicarul ăsta?

Alford îşi spuse păsul în câteva cuvinte.

— Cincizeci de mii de lire, băiete!

Bătrânul domn îşi clătină capul nins.

— Ai nevoie de ei pentru tine?

— Nu, pentru un prieten foarte bun – vorbele acestea îl costaseră un mare efort – care e la ananghie.

— N-am ce-ţi face, Dick. Dacă tu ai fi în situaţia asta – dar nu eşti tu cel căruia i se întâmplă astfel de lucruri – atunci ţi-aş da banii aceştia din propriu-mi buzunar.

— Nici dacă-mi girez amicul?

Bancherul zâmbi.

— Dick, ce înseamnă asta? Ce şanse ai avea să restitui cei cincizeci de mii? Harry se însoară curând, şi peste un an apare un nou moştenitor?! Şi ce-i rămâne atunci lui Second Son?

Disperarea îl făcu pe Alford să povestească toată tărăşenia, fără a aminti desigur numele persoanelor implicate, iar lord Clanfield ascultă cu faţa îngândurată.

— Trebuie să-şi tragă ponoasele, Dick, spuse el, când vizitatorul său isprăvi. Mie-mi pare rău de biata fată! Sunt convins că vorbeşti de Gines, nu-i aşa? Nu, nu, n-are rost să tăgăduieşti – n-am de gând să abuzez de încrederea ta. Flăcăul mi-era de mult suspect. Odată tipul ajuns în spatele gratiilor, poţi avea bani câţi vrei pentru sora lui. I-am cunoscut bine atât tatăl cât şi unchiul, şi sunt convins că ambii i-au lăsat câte o moştenire consistentă – pe care nefericitul ăsta a izbutit să i le toace. Cum am spus, fetei i-

aş ajuta cu plăcere, nu trebuie însă să te implici atât pentru individul acesta jalnic, tinere prieten.

Epuizat şi abătut, Alford se reîntoarse la Chelfordbury; pe peronul gării dădu de Puttler care îl aştepta: omul era doldora de noutăţi.

— Drăguţul de Thomas se aţine în preajma noastră, şi anume în căsuţa lui Milder.

— Aşa? Făcu Dick.

Ce importanţă aveau pentru el Thomas, sau Milder, sau orice altceva pe lumea asta, faţă de soarta amară, ce o ameninţa pe Leslie!

— Şi d-l Milder ne-a onorat azi după masă, relată mai departe detectivul. L-am văzut ieşind cu maşina de pe aleea care ducea la Willow House, şi trebuie să spun că arbora mutra unui om foarte mulţumit de sine. A, da, mai e ceva: d-le Alford, am găsit arma!

— Unde? Întrebă tânărul brusc interesat.

— În râu. Se pare că individul era tare grăbit atunci când a aruncat-o acolo, fiindcă o parte a ţevii era vizibilă deasupra apei. Până acum şi-au încercat şansele cu cuţitul şi cu puşca; sunt curios cu ce-au să mai continue împotriva noastră.

— Cu fratele meu aţi mai vorbit?

— Da. În timpul ceaiului mi-a înfăţişat teoria sa despre „chesil-ul" amintit în jurnal. Nu i-am spus însă părerea mea despre această chestiune.

— Pot s-o aflu cumva?

— Sigur, răspunse celălalt încrezător. Lordul Chelford crede că expresia „chesil" ar denumi o unealtă. Pare a nu şti că vorbuliţa asta, pe vremea reginei Elisabeta, însemna prundiş.

Alford se opri surprins.

— Lucrul acesta e sigur?

— Cum să nu! Cunoaşteţi localitatea Chelsea, nu-i aşa? Continuă multilateralul domn Puttler. Ştiţi de unde-i vine numele? De la Chesil Ey, deci Chesil Island, adică „insula de

prund” sau „prundiş”. Acel „chesil” nou despre care pomeneşte jurnalul, nu-i altceva decât un nou transport de balast de la Brighthelstone, adică Brighton-ul de azi. Şi pentru ce avea vrednicul lord nevoie de pietriş? Oare nu cumva pentru mortar?

— Să nu începi şi dumneata cu comoara, că înnebunesc! Gemu Dick. Slavă Domnului că măcar d-ta nu crezi în ea!

— Eu? Exclamă uimitorul poliţist. Sunt la fel de sigur că tezaurul acesta există, cât de sigur că d-ta şi cu mine păşim alături pe şoseaua asta! Fratele dumitale are o carte, în care sunt consemnate toate câştigurile auxiliare mai semnificative ale reginei Elisabeta; nu uită nici să pomenească de milionul pe care l-a sfeterisit de pe vasele spaniole care, în drum spre Olanda, au fost obligate de o furtună să acosteze într-un port englez; aminteşte despre aurul pe care Drake şi ceilalţi corsari i l-au prădat – dar nu suflă o vorbuliţă despre barele de aur ale lordului Chelford.

— Şi-atunci unde-i aurul ăsta? Întrebă Dick supărat şi primi un răspuns enigmatic.

— Întrebaţi-mă asta înainte de plecarea mea de aici.

XXXVIII.

ASASINATUL.

DUPĂ CE MÂZGĂLISE O DUZINĂ DE scrisori pe care le încredinţase rând pe rând focului din cămin, Leslie izbuti în fine una pe care o vârî într-un plic, adresând-o astfel: FABRIAN MILDER ESQ26, 35 REGENCY MANSIONS, LONDON. Suna astfel:

Mult stimate d-le Milder, Accept condiţiile dvs. Banii – sau echivalentul lor – trebuie depuşi la filiala din Horsham a lui Southern & Midland Bank, pe numele de Leslie Gildes, astfel ca, de îndată ce căsnicia va fi avut loc, să pot dispune de ei – şi asta, întrucât nu vă pot pretinde să vă încredeţi în cuvântul cuiva din familia mea. Presupun că şi dvS. Vi se pare convenabilă o căsătorie civilă, care ar putea avea loc – graţie unei dispense speciale, chiar în zilele următoare, şi

vă rog să întreprindeţi toate cele de cuviinţă, şi să-mi comunicaţi, unde şi când urmează să vă întâlnesc.

Cu toate că nu aceasta este căsnicia la care mă gândisem, puteţi fi convins că vă voi fi o soţie devotată.

A dvs Leslie Gines.

Cutia poştală, situată la aproximativ o sută de metri, era golită şi la ora şapte seara. Dar un sentiment nedesluşit o obligă să amâne expedierea scrisorii cât se poate de mult, aşteptând ultimul tur al poştaşului – adică ora zece.

Îl văzu pe Arthur la cină, dar în afară de câteva lucruri comune nu spusese nimic altceva. Luându-şi cafeaua cu sine, fratele se retrase în camera lui de lucru, şi Leslie rămase singură -singură cu gândurile privind un viitor întunecat.

— Ce avea să spună Dick…?

Tânăra îşi strânse pleoapele, de parcă ar fi vrut să scape de viziunea tânărului şi buzele ei tremurară.

— Nici o slăbiciune, Danton!

Era una din devizele ei favorite din copilărie: folosită în clipele când lacrimile stăteau s-o podidească.

Plicul zăcea în faţa ei, cu adresa trecută şi francat. N-avea decât să-l pună la cutie, şi soarta ei – soarta cea mai cumplită pentru o femeie care iubeşte – îşi va urma cursul.

Arătătoarele înaintau mai departe, implacabil. Ora nouă… Nouă şi un sfert… Zece fără douăzeci. Strângând din dinţi, îşi luă pălăria şi mantoul şi se furişă afară.

Era foarte întuneric. Când ochii i se obişnuiră cu bezna, reuşi totuşi să desluşească drumul, pe sub copacii ale căror coroane se împreunau deasupra. Nu răsunaseră oare nişte paşi?… Nervii, îşi spuse ea; rămase însă totuşi locului, să tragă cu urechea. Nimic, totul era liniştit.

După câteva minute se afla în faţa cutiei. Un strop mare căzu pe mâna fetei. Auzii şuieratul vântului, care clătina încoace şi încolo coroanele pomilor, apoi se adăugă şi huruitul slab perceptibil al unei motociclete… Din depărtare se văzu o luminiţă pe şosea; plicul căzu în cutie.

Încotro, acum Dick! Trebuia să-i vorbească lui Dick.

Se lupta disperată cu dorinţa asta, dar când lumina factorului poştal străluci mai puternic, începu să urce în fugă dealul abaţiei; după un timp, ajunsă pe culmea acestuia, trebui să oprească pentru a-şi trage răsuflarea.

Acolo jos, pe drumul cel întunecat, se împlinea acum destinul ei: la început duduind zgomotos, apoi pierzându-şi zbârnâitul, motocicleta dispăru în cele din urmă şi din câmpul ei optic, atunci când luminiţa roşie a stopului de la spate fu înghiţită de curbă. Fata continuă să înainteze spre Fosaway, folosind însă acum drumul acela ceva mai scurt, care trecea prin vale.

Când traversase deja jumătate din Fâneaţa Lungă, se răsuci dintr-odată – spaima îşi înfipse ghearele în inima ei. Cineva se ţinea după ea!… Şi chiar dacă auzul nu percepea nici un zgomot, instinctul o avertiza şi făcea ca genunchii să-i tremure.

Calm, calm! Iată că din întuneric începuseră de-acum să se desprindă ulmii de pe drumul de acces al conacului, îşi iuţi umbletul, începu să alerge… O dată totuşi se întoarse şi păru că desluşeşte o umbră ce se mişca.

Calm, calm! Cu un oftat de uşurare, băgă de seamă că sub paşii ei se auzea scârţâitul pietrişului – începu să-şi impute teama fără rost. Dintr-odată însă auzi foarte clar nişte paşi.

— Cine-i acolo? Strigă ea.

Nici un răspuns; tropotul însă pieri. Leslie goni mai departe în direcţia castelului. Noaptea prinse însă un freamăt ciudat – ceva între tânguire şi şuierat se făcu auzit, iar tânăra, care nu ştia de unde îşi luă curajul, se mai răsuci o dată, şi pe fundalul luciului cenuşiu al lacului, văzu decupându-se conturul unei arătări, o sutană străjuită de o glugă hidoasă.

Cu un ţipăt disperat continuă să alerge. A, biroul lui Dick… Ferestrele erau deschise! Şi o clipă mai târziu, tânărul ţinea în braţele sale corpul care tremura.

Ascultă cuvintele ei precipitate, rostite cu respiraţia întretăiată, şi, după ce o aşează pe un scaun, ieşi în întunericul de afară, pentru a reveni după câtva timp, dând nedumerit din cap.

— Nimic de văzut, Leslie. Abatele Negru, spuneai?

— Nu ştii. Era cineva într-un veşmânt lung şi cu glugă, asta e sigur.

— Arthur nu te-a însoţit?

— Nu.

Şi apoi fata începu brusc cu ceea ce o mânase încoace:

— Dick, am aflat totul.

— Şi anume?

— Despre moştenirea lady-ei Chelford.

— Arthur ţi-a spus asta?

— Nu, Milder. Mi-a oferit azi după-masă banii.

Ochii săi se îngustară.

— În mod cert că nu pe degeaba. Şi… Şi ai fost de acord?

Răspunsul i se opri în gâtlej.

— Ai fost de acord? Repetă el.

Leslie dădu afirmativ din cap.

— Puţin mai devreme am pus la cutie o scrisoare către el, în care…

Alford îşi muşcă buzele şi o picătură de sânge răsări. Dacă ar fi asaltat-o cu imputări, dacă ar fi blestemat-o chiar, tot ar mai fi fost de suportat. Dar aşa?! Nu făcea nimic altceva decât s-o privească neajutorat.

— O, Dick… Dick!

Suspinând, tânăra îi căzu la piept.

— N-ai voie să faci asta, Leslie. Orice altceva, numai asta nu.

Incapabilă să articuleze vreo vorbă, fata îşi clătină disperată capul.

— Şi îţi repet totuşi că e de preferat orice alt deznodământ. Mai bine cinci ani de temniţă pentru Arthur, decât să-ţi transformi viaţa într-un iad perpetuu!

Vocea lui era aspră, poruncitoare.

— Milder! Cunosc specia! Nu la vârsta lui mă refer, caracterul lui mă îngrijorează, felul său infect de a fi. Chiar de-ar avea douăzeci de ani tot aş spune: Imposibil!

Se desprinse blând de el şi îşi şterse lacrimile.

— N-am altă alegere, Dick. I-am dat cuvântul şi nu pot să-l duc de nas… Doamne, dar ce-i asta, exclamă ea speriată…

De afară pătrunse un ţipăt strident, care aproape că n-avea nimic omenesc. Acum iar: ceva între geamăt şi oftat, dar atât de crâncen că inima-i îngheţă de frică.

Ridicând în grabă lanterna de buzunar de pe masă, Dick dădu buzna la fereastră.

— Ia-mă cu tine, te rog! Nu vreau să rămân singură.

Tânărul şovăi

— Despre parte-mi, haide! Spuse el răguşit, şi îi prinse mâna cu atâta asprime că fata tresări.

Unul lângă celălalt, alergară în întuneric. În apropierea drumului de acces, Alford îşi aprinse lanterna şi lăsă ca fasciculul de lumină să lunece deasupra pământului.

— Rămâi mai în urmă, porunci el deodată, şi Leslie văzu cum degetul de lumină, care tatonase încoace şi încolo, se opri asupra a ceva întunecat, mare şi inform, care zăcea acolo.

Din partea cealaltă se apropia Puttler în goană.

— Cine-i?

— Nu ştiu, răspunse Dick în şoaptă.

La picioarele lor, cu chipul ascuns în iarbă, se afla trupul încovoiat al unui bărbat, învelit într-o rasă neagră.

— Călugărul Negru? Se miră Puttler. E mort?

— Priviţi!

Alford arătă spre umărul năclăit de ceva vâscos şi spre rana îngrozitoare de la gât.

Puttler îngenunehiase deja, şi vârându-şi braţele sub corpul individului deghizat, îl răsuci cu băgare de seamă.

— Dumnezeule milostiv!

Cutremurându-se, cei doi bărbaţi priviră sideraţi chipul lui Thomas.

XXXIX.

DICK ÎŞI VA FACE DATORIA

— CINE ESTE? ÎNTREBĂ ŞI LESLIE, continuând să tremure când Dick reveni iar lângă ea.

— Unul dintre lacheii noştri.

— Thomas?

Nici ea n-ar fi putut să explice de ce trebuise să se gândească imediat la acesta.

— Da, Thomas.

Muţi, reveniră la micul cabinet de lucru. Dick sună şi porunci slujitorului care intră să-l trimită pe d-l Glover.

— Unde e lordul Chelford? Întrebă el după câteva minute pe intendent.

— Înălţimea Sa s-a culcat acum cinci minute.

— A auzit ceva?

— Despre Abatele Negru? Nu, Sir.

— Dar cum de-a ajuns la Abatele Negru? Întrebă Dick tăios.

— Când una dintre fete s-a uitat întâmplător pe geam, l-a văzut nu departe de casă şi ne-a alarmat.

— Ascultă, Glover. În preajma ulmilor zace Thomas într-o sutană neagră… Ucis!

— Atotputernicule! Doar nu Thomas al nostru? Thomas Fortune pe care dvs l-aţi concediat, Sir?

— Da. Dar nu povestiţi nimic despre asta, servitorilor daţi-le o explicaţie cât de cât plauzibilă şi trimiteţi-i îndată la culcare. Poliţia va fi şi ea curând aici, dar o să aranjez astfel încât oamenii dumitale să fie d-abia mâine dimineaţă audiaţi.

Când uşa se închise după bătrân, Alford se adresă cu un zâmbet amar lui Leslie Gines.

— Cât despre dumneata domnişoară, se pare că misiunea vieţii mele e să te conduc nestrămutat acasă.

— Nu pot rămâne aici, Dick? Îndrăzni ea să întrebe timid.

— N-aş dori ca poliţia să te găsească aici şi numele d-tale să fie pomenit în contextul acestei afaceri. Arthur e acasă?

— Da.

În aceeaşi clipă sună telefonul.

— Aici oficiul poştal, anunţă o voce. La aparat e lordul Chelford în persoană?

— Nu, d-l Alford. Ce s-a întâmplat?

— Aţi depus ceva corespondenţă pentru ultima ridicare pe azi, d-le Alford?

— De ce? Întrebă Dick precipitat.

— Fiindcă motociclistul nostru a raportat că s-a încercat pesemne forţarea cutiei poştale a domeniului, pricină datorită căreia a fost distrusă şi încuietoarea, astfel încât cheia factorului n-a mai putut s-o deschisă. Ca urmare a necazului ăstuia, toate scrisorile care au fost depuse între orele optsprezece şi douăzeci şi două n-au mai putut fi ridicate.

— Ei, iată un lucru care se nimereşte destul de bine! De îndată ce veţi putea goli cutia, vă rog să trimiteţi corespondenţa înapoi la Fossaway, fiindcă aş dori să reţin o scrisoare care nu mai e de actualitate.

Omul de la capătul firului păru oarecum nehotărât, fiindcă răspunsul nu veni decât după o jumătate de minut.

— Bine. În circumstanţele date cred că îmi pot asuma această răspundere. Noapte bună, Sir.

Dick Alford agăţă receptorul.

— Leslie, cutia noastră poştală n-a fost golită.

Încet, încet, fata realiză înţelesul vorbelor.

— Şi ce să fac acum?

— Permite-mi să reţin scrisoarea pe care voiai să i-o trimiţi lui Milder. Mai avem un răgaz de şase zile.

Tânăra îşi ţinu respiraţia. Pentru o secundă i se năzări imaginea fratelui în haine de puşcăriaş – apoi însă privi spre bărbatul din faţa ei. Ceva din încrederea lui, din puterea lui vitală, începu să se transfere şi ei.

— Procedează cum crezi de cuvinţă, şoptiră buzele ei tremurânde. Dar Dick, ce se va întâmpla după aceea?

— Îmi voi face datoria.

Şi tot restul nopţii acesteia, în vreme ce Leslie – încercând zadarnic să adoarmă – se răsucea când pe-o parte, când pe cealaltă, căută să afle ce vor fi vrând să însemne misterioasele cuvinte – fără să reuşească însă.

XL.

PUMNALUL LUI HUBERT DE REDRUTH -

NERAS ŞI ÎN RESTANŢĂ CU SOMNUL, Puttler îşi făcu apariţia în camera de lucru a lui Dick, îşi turnă o ceaşcă din ceaiul fierbinte pe care-l adusese intendentul, şi aproape că o goli dintr-o înghiţitură.

— Puteţi să-i mulţumiţi creatorului dvS. Că Scotland-Yard-ul a încredinţat rezolvarea acestui caz modestei mele persoane, făcu el, adăugând şi binecunoscutul său gest – clipitul din ochi. Dacă stai să te gândeşti că timpul pe care l-am avut la dispoziţie pentru cercetări n-a depăşit cinci ore, îndrăznesc să spun că munca mea înseamnă, de fapt, o performanţă. Am înţeles din spusele dvS. Că Thomas şi-a procurat echipamentul acela din Wardour Street, nu?

— L-am văzut în după-amiaza zilei de ieri, ieşind cu un pachet sub braţ dintr-un magazin care împrumuta costume de carnaval, şi m-am întrebat la ce bal mascat o fi având de gând să se ducă.

— Să recapitulăm materialul faptic, începu Puttler să enumere. Unu: Costumaţia. Doi: Omul se pregătea să spele putina. A încercat să deschidă cutia dvS. Poştală. Aveţi obiceiul să expediaţi anumite sume băneşti folosind pentru asta posibilitatea corespondenţei?

— Eu nu, dar fratele meu destul de des, cu toate că m-am străduit să-l dezvăţ de asta.

— Să revenim deci la dovada numărului doi: Intenţia lui referitoare la cutia poştală dă greş, dar în buzunarul său dăm de o cheie contrafăcută. Mai mult chiar: saltă din căsuţa de vacanţă a lui Milder tot ce crede că are cât de cât preţ, şi ascunde valijoara cu obiecte furate în spatele gardului viu de la Red Farm, unde, conform celor afirmate de dvs., Milder obişnuieşte deseori să-şi lase maşina. Şi că

mai intenţiona să dea şi-o spargere aici – probabil pentru a pune laba pe banii lichizi ce se află în biroul din bibliotecă – o dovedeşte „trusa de scule” pe care am găsit-o camuflată în răzorul de flori de sub fereastra stângă.

— Cum a fost ucis? Întrebă Alford.

Puttler se scarpină în cap.

— De un regiment întreg, dacă ar fi să ne luăm după aparenţe.

Cei doi răsuciră cazul pe o parte-şi pe alta, până când îşi făcu apariţia bătrânul intendent, cu rugămintea de a i se permite să se culce; apoi cei doi ieşiră în dimineaţa cea rece, în cenuşiul palid şi ostil, pentru a asista la cercetările pe care poliţia le întreprindea în parc.

— De fapt, cred că n-ar strica deloc dacă am fura şi noi câteva ore de somn, fu de părere Dick, şi nu terminase bine vorba că detectivul se aplecă şi luă ceva din iarba care era destul de înaltă aoolo.

Era un pumnal antic, cu un mâner înnegrit de vreme, pe care se putea desluşi o stemă, şi avea tăişul încă umed.

— Vă e cunoscut, d-le Alfortd?

— Da. E pumnalul care a aparţinut cândva lui Hubert de Redruth – adevăratul Abate Negru.

Maxilarele lui Puttler tresăriră.

— Şi unde era păstrat?

— Când l-am văzut ultima oară, răspunse Alford încet, atârna pe un perete din holul lui Arthur Gines.

XLI.

DISPARIŢIA

— CIUDĂŢENII PESTE CIUDĂŢENII! Sună comentariul lui Puttler.

— D-le Alford!… D-le Alford! Strigă o voce agitată; răsucindu-se, Dick îl văzu pe bătrânul intendent – de astă dată însă nu mai părea adormit, ci chiar foarte treaz şi cu chipul albit de spaimă – alergând spre ei.

— Ce s-a întâmplat, Glover?

— Alice… Fata în casă… Proasta de ea mi-a spus de-abia acum… Bâigui el cu respiraţia tăiată. E în birou.

Urmat de Puttler, Alford goni înapoi spre casă, fără să-şi dea seama despre ce era vorba. În scaunul său din faţa mesei de lucru, se ghemuise o tânără slujnică tulburată, care purta peste cămaşa de noapte un palton bărbătesc, şi căreia părul cel lung îi cădea despletit peste umeri.

— Te rog să-i repeţi şi stăpânului ceea ce mi-ai povestit, Alice, o invită gâfâind bătrânul intendent, care, la capătul puterilor sale, ajunsese şi el în pragul uşii.

Mai trecu un timp până când fata reuşi să vorbească inteligibil şi să povestească strania întâmplare. Din pricina unei puternice dureri de cap se culcase puţin înainte de ora unsprezece, şi adormise curând, astfel că nu auzise ţipetele acelea. Mai târziu în schimb – şi anume la două fără un sfert – cum arăta cadranul fosforescent al deşteptătorului ei – fu trezită de un tumult îngrozitor. Dedesubtul ei, în dormitorul lordului Chelford răsuna zgomot de pahare sparte, huruit de mobilă lovită şi mişcată din loc – părea că are loc o încăierare.

— Mai departe, mai departe, fetiţo! O zori Dick, chinuit de spaimă.

— Atâta, Sir. Asta e tot ce ştiu. N-am îndrăznit să mă ridic din pat; am rămas locului încremenită de frică – mi-era teamă ca nu cumva să dea cineva peste mine şi să mă omoare. Şi până la urmă am leşinat…

Dick Alford se găsea acum deja în hol, goni apoi în susul scării luând treptele două câte două. Uşa de la dormitorul fratelui era încuiată. Strigă, ciocăni, bătu cu vehemenţă… Nici o mişcare.

— S-o spargem! Strigă Puttler. Aduceţi o secure!

Două lovituri fură de ajuns să spargă tăblia într-atât, încât să-i permită lui Alford să-şi vâre mâna spre a da zăvorul la o parte.

În cameră domnea o harababură cumplită. Masa era răsturnată, şi nenumărate sticluţe de medicamente se

transformaseră în moviliţe de cioburi care răsăreau dintr-o băltoacă de esenţe şi mixturi ce se scurseseră din ele. Nu departe de masă se zăreau resturile a două scaune. Salteaua atârna până aproape de pământ, în vreme ce pernele se găseau la locul lor, deşi – la fel ca şi cearşafurile – erau ici colo pătate de sânge.

Alford alergă spre fereastra din mijloc, care era larg deschisă, şi o privire afară îi arătă că o tufă de rhododendron care se afla chiar dedesubt, era strivită ca şi cum ar fi căzut o greutate mare peste ea. Fără să mai stea pe gânduri, Dick se urcă pe pervaz şi sări în grădină, mai-nainte ca vreunul din cei de faţă să-l poată reţine de la acest gest riscant… Frunzele întunecate ale tufei erau şi ele pătate de sânge, şi după ce tânărul căută mai departe, descoperi că şi un sprijin – contrafort era mânjit cu aceeaşi substanţă vâscoasă.

Între timp – folosind calea normală de a coborî – se ivise şi Puttler lângă el.

— Această a doua nenorocire s-a întâmplat când eram în parc împreună cu poliţia locală, explică el.

— După descoperirea mortului ar fi trebuit să mă ocup de fratele meu! Se învinovăţi Dick. Măcar asta să fi făcut: să fi stat de strajă în faţa uşii sale. Bietul Harry. Bietul flăcău.

Continuară să înainteze pe cărarea pavată cercetând de zor cu privirile, şi acolo unde ea se termina întâlnindu-se cu un drum pietruit – descoperiră un soi de brazdă, aşa cum o face un obiect greu când este târât. Câţiva metri mai încolo urma încetă brusc.

— Aşteptaţi aici, îl invită Dick pe însoţitorul său.

Înconjură în goană aripa laterală a clădirii şi se opri în faţa corpului central, sub ferestrele bibliotecii. Una din ele era deschisă, şi după ce smuci perdelele înapoi, văzu îndată că şi ea fusese „vizitată” peste noapte. Unul dintre rafturile de cărţi era aproape golit, unul dintre sertarele biroului lui Harry era spart, iar pe parchet zăcea despuiată, caseta în care se ţineau banii…

La fel de repede Dick se întoarse la Puttler, pentru a-i comunica descoperirea, şi, împreună, preţ de o oră, scotociră temeinic suprafaţa din jur. Dar dincolo de drumul aşternut cu pietriş, nu dădură de nici un semn care să lămurească dispariţia lui Harry.

În faţa lor, la o distanţă de o jumătate de kilometru, vuia Ravensrill-ul; la stânga, dar ascunse din pricina locului unde se aflau cei doi observatori, se găseau ruinele abaţiei.

Mâhniţi şi descurajaţi, se reîntoarseră la castel, şi ajunseră acolo, chiar în clipa în care primul dintre reporterii avizi de noutăţi senzaţionale coborî din maşină.

XLII.

UN CEC ÎN ALB.

ÎN DIMINEAŢA ACEASTA D-L MILDER se scula deja la ora şase. Avusese o noapte agitată astfel că salută cu bucurie apropierea zorilor. Când sosi prima corespondenţă, cea de la ora opt, deschise personal curierului uşa, şi lăsă să i se înmâneze cele cinci sau şase scrisori, pe care le luă îndată în camera sa de lucru, unde începu să le examineze înfrigurat. Doar una purta ştampila care-l interesa, dar adresa fusese trecută de o altă mână decât cea la care se aştepta.

Agitat, omul sfâşie plicul şi scoase o foaie de hârtie pe care erau aruncate în fugă câteva rânduri.

Dacă ar fi să nu vă revăd, cele mai bune mulţumiri pentru găzduire. Păstraţi o amintire frumoasă bătrânului dvS. Prieten.

Vasăzică Thomas părăsise refugiul pe care el i-l îngăduise! Indispus, Fabrian Milder aruncă scrisoarea în focul din şemineu şi se grăbi la uşa dinspre coridor, pentru a-l intercepta pe factorul poştal ce trebuia să treacă pe acolo, după ce rezolvase şi etajele superioare.

— Nu cumva mai am totuşi încă o scrisoare?

Grijuliu, omul verifică tot conţinutul genţii.

— Nu, Sir. De altfel, corespondenţa din provincie e distribuită mai cu seamă în turul pe care îl facem la ora

zece.

Milder trânti uşa, şi se aşează la măsuţa pe care-l aştepta micul dejun. Niciuna dintre bunătăţile cu care aceasta era acoperită nu-l tentă însă!

Prost dispus, întinse mâna după gazeta de dimineaţă, care fusese aşezată cu grijă lângă tacâmul său, şi când o deschise, atenţia îi fuse atrasă de literele de-o şchioapă ale titlului unui articol ce se răsfăţa pe prima pagină:

CIUDATELE ÎNTÂMPLĂRI DINTR-UN CASTEL.

BÂNTUIT DE FANTOME.

Reportaj telefonic special din Chelfordbury

(Ora 2 a.m.)

Apariţia – despre care v-am mai informat şi anterior – a Stareţului Negru, a avut o urmare tragică. La ora 11 seara, d-l Richard Alford a auzit strigăte în parc, a alergat într-acolo, şi a găsit corpul unui om îmbrăcat într-o rasă călugărească. Pe corpul victimei s-au putut număra nu mai puţin de nouă răni! Decedatul a fost identificat în persoana lui Thomas Fortunate, până de curând lacheu al contelui de Chelford.

Milder scoase un icnet care-i trăda surpriza, şi ziarul îi scăpă din mână. Thomas!

Primul gând al său se ocupă de propria-i persoană. Dacă se află că Thomas locuise în căsuţa de vacanţă, înseamnă că va fi în mod sigur implicat în afacerea asta neplăcută. Va fi anchetat, va fi citat ca martor – şi asta într-o procedură având ca obiect o crimă! Nesimţitor, îl blestemă pe defunct pentru fapta sa nechibzuită; fiindcă Milder nu se îndoia o clipă că Thomas revenise la Fossaway, pentru a-şi înuşi restul banilor lichizi ai lordului Chelford.

Dar mai departe?! Thomas jucase şi mai înainte rolul Stareţului Negru, fiindcă mascarada asta. Îi facilita atingerea scopurilor? Să fi fost asta explicaţia apariţiilor misterioase?

Curând însă, gândurile d-lui Milder reveniră de la întâmplarea aceasta neplăcută la Leslie. Al doilea tur de distribuţie a corespondenţei va aduce desigur şi scrisoarea ei, şi atunci el se va arăta mărinimos. Nici un fel de negocieri, de târguieli, de clauze: cuvântul ei avea să fie de ajuns. De aseară deja, bărbatul îşi pusese răspunsul pe hârtie, răspunsul ce va documenta un gest nobil, care – doar cunoştea bine femeile!

— O va obliga.

Păşi spre seiful cel mic, îngropat în peretele străjuit de bibliotecă, acţionă încuietoarea complicată şi scoase plicul ce purta adresa fetei, pentru a-şi mai înfăţişa încă o dată acţiunea acestuia asupra unui caracter cum era cel al lui Leslie Gines, şi pentru a se îmbăta cu generozitatea pe care o dovedea.

Mulţumiri pentru scrisoarea dumneavoastră! N-am nici un dubiu că vă veţi ţine cuvântul. Răspunsul meu îl găsiţi alăturat: un cec în alb. Completaţi-l cu suma care-i necesară fratelui dvS. Pentru a se salva din situaţia aceasta nefericită. Banca a fost avizată să onoreze documentul fără întârziere.

Fabrian.

Lucru caracteristic pentru omul nostru – care avea câte un cont la trei bănci diferite – era că emisese cecul la banca la care soldul său era destul de apropiat de valoarea datoriilor lui Arthur Gines. Desigur că la fel de bine ar fi putut completa formularul cu suma care îi fusese solicitată – dar remiterea cecului în alb avea în ea un ce nobil, ceva care urma să trezească impresia că-i acordă tinerei carte blanche27 asupra întregei sale averi…

Aşeză iar scrisoarea în seif, şi de-abia închise uşa că răsună telefonul, făcându-se auzit cel care îi succedase la conducerea biroului. Aflase omul vreun zvon despre Arthur?

— De când aţi plecat de aici, d-le Milder, spuse funcţionarul, n-am mai dat cu ochii de şeful nostru. Dar şi

mai ciudat e faptul că toată corespondenţa pe care i-am trimis-o la Chelfordbury pentru a fi vizată şi aprobată, nu s-a mai reîntors. Ştiţi întâmplător ceva despre dânsul?

Milder încercă să-l liniştească, asigurându-l că avocatul, care nu se simţise bine câtva timp, urma fără doar şi poate să revină zilele viitoare la birou. Dar în adâncul inimii sale, el însuşi simţi o anume nelinişte vizavi de evenimentele de la Chelfordbury. Cine ştie câte lucruri se mai întâmplaseră acolo?… Trimise fata în casă să cumpere ediţia a doua de la ştandul de ziare, şi când ea se reîntoarse cu mâna goală, fiindcă presa de ora 11 nu sosise încă la Regent's Park, atunci se hotărî să ajungă repede până la Piccadilly Circus28, şi la nevoie chiar şi până în zona unde majoritatea ziarelor îşi aveau sediul.

Dar ediţia a doua a ziarelor de dimineaţă era deja distribuită la Oxford Circus. „ÎNGROZITOAREA CRIMA DIN SUSSEX! Striga unul dintre băieţaşii striviţi de povara ziarelor ce le cărau. UN CUNOSCUT CONTE A FOST RĂPIT ŞI UCIS! Nu se lăsa concurentul său, făcându-l pe Fabrian Milder să tresară în maşina care-l transporta.

XLIII.

SPRE O VIAŢĂ NOUĂ.

MILDER II PORUNCI ŞOFERULUI SĂ oprească, chemă cu un semn un vânzător şi îi smulse literalmente foaia din mână. Pe prima pagină se puteau citi următoarele:

LORDUL CHELFORD RĂPIT DE UN FĂPTAŞ NECUNOSCUT!

DUBLA TRAGEDIE DE PE UN DOMENIU DIN SUSSEX.

În parcul de la Fossaway al bătrânului castel.

— Veritabilă perlă a stilului Tudor care de veacuri este reşedinţa conţilor de Chelford – s-au auzit aseară (în jurul orelor unsprezece) nişte ţipete înfiorătoare; onorabilul Richard Alford – unicul frate al lordului Chelford, însoţit de plutonierul – detectiv Puttler – care-şi petrece concediul aici, au ieşit îndată pentru a afla originea straniilor zgomote. Spre disperarea lor, au găsit cadavrul unui om în

veşmintele celebrului Stareţ Negru. Dar în vreme ce poliţia locală – chemată bineînţeles imediat – se ocupa încă de cercetarea cazului, s-a produs o a doua crimă. Alice Barter, una din fetele în casă, a auzit în jurul orei unu, zgomote puternice în dormitorul lordului Chelford, care se găseşte sub camera ei. Copleşită de spaimă, tânăra a leşinat, aşa că a informat asupra celor întâmplate abia la ora patru dimineaţa. Când s-a forţat uşa dormitorului contelui, mobilierul distrus a depus mărturie despre o luptă îngrozitoare ce se purtase acolo. Cu cunoştinţa pierdută, sau mort, lordul Chelford a fost aruncat pe fereastră şi – aşa cum o arată urmele de pe drum – a fost luat de acolo târâş. Până în clipa acestei relatări telefonice a trimisului nostru special, toate cercetările privind locul unde se află actualmente dispărutul, au rămas fără rezultat. Cercetările sunt conduse de d-l Puttler de la Scotland Yard.

Puştiul cu ziarele încă mai aştepta să i se plătească, şi fu nevoit în cele din urmă să atragă respectuos atenţia clientului său, pentru ca d-l Milder să vâre mâna în buzunar şi să scoată mecanic un shilling29.

— Regency Mansions, de unde am venit, îi porunci el şoferului.

Şcolit într-ale legilor, ex-şeful de birou înţelesese pe dată că numele său va fi indubitabil amestecat în această tragedie. Thomas, un deţinut eliberat care şi-a găsit refugiul în casa de vacanţă a d-lui Milder, încearcă, ajutat sau nu de nişte complici – să comită o anume infracţiune şi este ucis. Lordul Chelford, logodit până de curând cu tânăra pe care Milder însuşi doreşte s-o cucerească, dispare în nişte circumstanţe care nu îngăduie nici un dubiu asupra morţii sale… Astfel că Fabrian Milder se apucă tacticos să-şi pregătească nişte depoziţii cât mai convenabile sieşi!

Când ajunse în faţa uşii, constată că, din grabă, uitase cheia acasă. Sună, şi fata în casă care-i deschise, îi înmână

şi cel de al doilea rând de corespondenţă sosit între timp. Nici o scrisoare de la Leslie!

— D-l Arthur Gines vă aşteaptă în bibliotecă, Sir. Vestea îl electrocută.

— D-l Gines?… Când a sosit?

— Acum zece minute.

Oare fata îşi trimisese fratele în locul scrisorii? Ştia deci şi Arthur de propunerea lui Milder? Ei, oricum ar fi, primejdia trebuia privită în faţă.

Într-adevăr, fostul său şef se afla în bibliotecă, aşezat în scaunul cel mai confortabil, răsfoind o carte şi în colţul buzelor cu o ţigare pe jumătate fumată.

— A, bună ziua, Milder!

Vocea lui suna veselă, aproape prietenoasă, aşa că inima ex-şefului de birou tresări de bucurie. Da, era vorba de un ambasador paşnic, trimis aici de sora lui, pentru a stabili toate detaliile necesare.

— Cel mai bine ar fi, zic eu, să tragem o linie după toate problemele trecutului, continuă Arthur. Amândurora ne-a jucat temperamentul o festă, şi ce s-a spus sau ce s-a făcut la supărare n-ar mai trebui luat în calcul… Deranjează că fumez?

— Dar deloc.

— După câte ştiu, aştepţi o scrisoare din partea surorii mele. Ei, mă cam tem că n-ai s-o primeşti.

— De ce nu? Întrebă celălalt, simţind că i se strânge inima.

Arthur aşează cartea la locul ei şi râse.

— Fiindcă prietenul Thomas care a dat aseară nişte spargeri engros mi-a furat şi mie, în treacăt fie spus, un pumnal vechi, un ceainic de argint şi alte câteva obiecte – şi-a încercat talentele, şi asupra cutiei poştale, reuşind cu ocazia asta să-i blocheze încuietoarea.

Milder izbuti să respire iarăşi normal.

— A! Deci cutia n-a mai putut fi golită?

— Aşa-i. Gines îndepărtă grijuliu scrumul într-o farfurioară de argint, înainte de a continua cu acelaşi surâs amabil:

Cum am auzit, se pare că doreşti să-mi vii în ajutor?

— Desigur. Aş vrea să îndepărtez anumite obstacole din calea dvs…

— Da, vezi, d-le Milder, încerc să-mi închipui că poate simţi nevoia de a-mi da o dovadă în ce priveşte sinceritatea d-tale.

— Nu înţeleg! Replică Fabrian Milder.

— Nu cumva şi d-tale ţi s-ar părea că lucrurilor le-ar sta mai bine dacă ai pune câteva rânduri pe hârtie, prin care declari că banii respectivi mi-au fost daţi cu titlul de împrumut? Şi asta, deoarece, deşi intenţionezi să te căsătoreşti cu sora mea, am destul amor propriu pentru a dori ca banii respectivi să nu fie consideraţi ca dar nupţial din partea mirelui sau ca un preţ pe care d-ta. Îl plăteşti pentru faptul că te însori; ţin foarte mult ca banii să treacă drept împrumut, aşa cum am mai spus.

Râse zgomotos.

— Nu te uita aşa la mine, bătrâne prieten! Nu-mi convine de fel ca lumea să spună: „Leslie Gines a fost vândută pentru cincizeci de mii de lire sterline!” Aş vrea să le arăt negru pe alb gurilor spurcate, că banii respectivi mi-au fost doar împrumutaţi.

Acum începu să apară un zâmbet şi pe figura colţuroasă a lui Milder.

— Nimic împotrivă! Se rezolvă pe loc. Vă e neplăcut dacă în scrisoarea respectivă folosesc apelativul „Dragă Arthur”?

— Da' de unde!

— Şi asta doar pentru a păstra în exterior aparenţele unor relaţii cordiale, continuă Milder, în vreme ce pana lui alerga peste hârtie. De altfel, Gines, n-am nici un fel de resentimente împotriva d-tale. Mi-ai fost util.

— Al naibii de util! Întări avocatul.

Luă scrisoarea în primire, o citi cu băgare de seamă şi o vârî după aceea în buzunar.

— Multe mulţumiri, Milder! De îndată ce cutia poştală va fi golită, o să ai veşti de la Leslie – dacă nu se adevereşte

presupunerea cum că Thomas, furios din pricina eşecului său, ar fi aruncat în interiorul ei câteva chibrituri aprinse. Curiozitatea mea nativă m-a îndemnat să adulmec niţel pe la fanta cutiei, şi cred că presupunerile poliţiei se vor adeveri.

Se ridică încet de pe scaun şi îşi înăbuşi un căscat.

— Noi ăştia din Chelfordshire şi din împrejurimi am avut o noapte afurisit de grea, aşa cum probabil aţi şi citit în presa de dimineaţă. Din nefericire, Leslie a fost martoră oculară când l-au găsit pe cel ucis, şi-ţi poţi imagina în ce hal se află acum. Acordă-i o zi sau două să-şi poată linişti nervii cât de cât. Biata de ea! Bun, şi acum arată-mi drumul, Milder. Moda asta a mobilierului îngropat în pereţi, te face să confunzi uşile!

Un taximetru îl duse pe Arthur în City, un altul până la mica-i reşedinţă de burlac. Îşi îndepărtă cu grijă – deşi cu evidenţă neplăcere – mustăcioara, îşi înlocui costumul elegant cu un altul mai simplu, albastru închis, îşi schimbă şi mai mult înfăţişarea punându-şi nişte ochelari mari cu ramă din corn, şi se aşează – după ce-şi examină cu o anumită satisfacţie chipul în oglindă – la birou, pentru a-i scrie câteva rânduri surorii. Apoi o ultimă privire de adio adresată acestei chilii confortabile care ar fi putut vorbi despre atâtea ore vesele…

Un al treilea taxi îl duse la aeroport.

— Paşaportul e în ordine, d-le Steele! Mulţumi funcţionarul care verifică documentele. Avionul e pregătit pentru decolare.

Cinci minute mai târziu, aparatul începu să se avânte în albastrul cerului, devenind apoi a pată din ce în ce mai mică…

Mai întâi Franţa, gândi d-l Steele – alias Gines – apoi Genova, dorind ca o linie maritimă italiană să-l transporte la Rio de Janeiro. Totul depinde de felul cum d-l Fabrian Milder va înghiţi hapul pe care i-l administrase pe neobservate!

XLIV.

CĂLUGĂRUL NEGRU AMENINŢĂ

— TOT CONŢINUTUL CUTIEI! A ARS!

Dick Alford o spuse vizibil satisfăcut. Sărmanul păcătos, tot a mai făcut şi el un lucru ca lumea, înainte de a-şi lua rămas bun de la viaţă!

— Şi în situaţia asta, ce fac cu d-l Milder? Întrebă Leislie lividă.

— Absolut nimic! Dacă are chef să-ţi scrie – şi probabil că o să aibă – atunci lasă-i plăcerea asta. Îţi dai seama, cred; atât timp cât nu se dă de urma lui Harry, fratele d-ale nu e ameninţat de nimic, aşa că…

— Crezi că mai trăieşte, Dick?

— Da… Cu toate că Puttler are o altă părere. Astăzi vom cerceta toată porţiunea de râu care poate fi avută în vedere; dar nivelul apei e oricum prea scăzut pentru a ascunde un cadavru cu totul.

Scoţând un geamăt, îşi prinse capul între mâini.

— O, mi-aş dori să fiu la milioane mile de aici -undeva, pe o stea îndepărtată!

— Situaţie în care – dacă spusele astronomiei nu înşeală – ţi-ar fi îngrozitor de cald, răspunse fata cu o încercare înduioşătoare de a-l îmbărbăta.

— Iar d-ta, mică Leslie, ar trebui deasemeni să pleci pentru câtva timp de aici, spuse el, mângâindu-i mâna. Ce zici de prozaicul Bornemouth? Sau de acest Margate, cam vulgar ce-i drept, dar atât de sănătos?

Fata dădu din cap negativ.

— Sau Londra, care ţi s-ar potrivi şi mai bine?

— Ţii foarte mult să plec de aici, Dick?

— Da, foarte mult, într-adevăr, răspunse el, iar felul cum accentuă cuvintele îi trădă îngrijorarea.

— Dick, vrei să-mi răspunzi la o întrebare, fără însă a recurge la subterfugii?

Şi cum tânărul făcu un gest afirmativ, Leslie continuă:

— Sunt ameninţată efectiv de-o primejdie:?

— Desigur. Ţie ţi-era destinat glonţul care l-a nimerit acum câteva zile pe Puttler, şi să ştii că venea de la un ţintaş care-şi cunoştea meseria. Dacă proiectilul şi-ar fi continuat traiectoria, atunci cred că locul impactului se situa cam la nivelul inimii tale.

Tânăra îl privi neîncrezătoare.

— Dar de ce? N-am duşmani, n-am făcut nici un rău nimănui!

— Şi totuşi există un om pe lume care te urăşte şi care mă urăşte. Tot mai vrei să rămâi?

— O să-l rog pe Arthur să mă ia şi pe mine la Londra.

Promisiunea îl mai linişti pe Dick.

Tocmai când cobora scările de la Willow House pentru a se reîntoarce la Fossaway, pe aleea de acces se ivi bicicleta lui Puttler.

— Ceva nou? Strigă tânărul interesat.

Detectivul îi înmână o coală ministerială pe care cineva trecuse cu nişte litere de tipar stângace:

LORDU KELFORD E-N SIGURANŢĂ. NU-L.

CĂUTAŢI C-ALTFEL MOARE.

K. LUGARU NEGRU.

Greşelile de ortografie erau flagrante.

— Asta era prinsă de un copac, la jumătate de cale între ruine şi sediul domeniului, informă Puttler. Şi cel mai ciudat lucru dintre toate, e că doar, cu o jumătate de oră mai înainte scotociserăm toată zona aceea a parcului.

— Nu poate decât să fie o glumă proastă, interveni şi tânăra sau credeţi ce scrie aici?… O, Dick, nu vă pot ajuta în vreun fel? Doar cunosc partea asta a ţinutului ca pe buzunarul meu, şi sunt convinsă că există locuri pe care poliţia le-a trecut cu vederea. Aşa, de pildă, văgăunile acelea mici scobite în malul Ravensrill-ului…

— Au fost şi ele verificate, cu toate că în multe din ele nu încape nici măcar un câine ceva mai mare. Dar dacă tot vrei să fii utilă, atunci vino mai încolo la Fossaway şi ocupă-te

puţin de corespondenţa mea pe care am neglijat-o zile de-a rândul.

N-avea de fapt nevoie de ajutorul ei, dar atâta vreme cât fata se mai afla prin locurile acestea, prefera pe cât posibil să n-o scape din ochi.

— Când vii, o faci cu maşina, dar să nu te îndepărtezi cumva de drumul principal, nici să nu opreşti dacă te strigă cineva, chiar de ţi se pare că e vorba de o persoană pe care o cunoşti foarte bine, o avertiză el.

În pofida grijilor ei, fata râse.

— Cât de alarmant sună asta…!

După ce Alford şi Puttler plecară, se ocupă câtva timp de chestiuni gospodăreşti, stabili împreună cu bucătăreasa ceea ce urma să fie gătit pentru cină la care urma să ia parte şi Arthur – întrucât trebuia să revină până atunci – şi tocmai se aşezase în faţa oglinzii să-şi potrivească pălăria, când cineva sună la uşa de la intrare. Îndată după asta, fata în casă o anunţă pe d-ra Wenner.

— O, Doamne! Pe asta chiar că am uitat-o de tot!

Dar ducându-se spre hol, îşi dădu seama că în clipa de faţă nu există pentru ea nimic mai plăcut decât compania unei femei.

— Sunt atât de bucuroasă să zăbovesc iar în ţinutul ăsta atât de drag mie, făcu volubil Mary Wenner. E minunat să vezi asemenea locuri tihnite, mi-am zis trecând cu maşina pe lângă castel.

— Aparenţele înşeală, d-ră Wenner.

— De ce nu-mi spuneţi simplu: Mary? Urăsc toate formalităţile. Şi atunci vă pot spune şi eu Leslie, nu? Leslie! Un nume minunat. E drept, la fel de potrivit atât pentru băieţi cât şi pentru fete. Lucrul ăsta nu v-a deranjat niciodată?

— Până acum, nu! Surâse Leslie amuzată, în timp ce-şi conducea vizitatoarea spre camera destinată musafirilor. Arthur se află la Londra, trebuie însă să revină la cină. Aţi citit ziarele de dimineaţă?

Domnişoara Wenner îşi clătină cu energie capul.

— Nu citesc niciodată ziarele. Şi aşa nu publică decât minciuni.

— Atunci nu ştiţi chiar nimic despre tot ce s-a întâmplat la Fossaway?! Se miră Leslie şi începu, văzând uimirea de pe faţa celeilalte, să relateze despre evenimentele nopţii trecute.

Mary Wenner ascultă frisonând, şi gura ei prinse cu timpul, din pricina stupefacţiei şi a oroarei, să semene din ce în ce mai mult cu un „O” supradimensionat.

— Bietul Harry! Suspină ea. Câteodată te înţelegeai destul de greu cu el, dar oricum, era totuşi un om foarte drăguţ. Cred că nu-mi luaţi în nume de rău că-mi permit să exprim opinii despre el?

— Nu. Probabil că încă nu ştiţi: Am desfăcut logodna!

— Cum? Strigă Mary Wenner uluită. Pariez că-i opera lui Dick Alford.

— Domnul Alford n-are nici cea mai mică legătură cu chestia asta! O contrazise Leslie, după care Mary supuse îndată unei revizii temeinice critica ei pripită adresată lui Alford. Dispunea de o capacitate de adaptare într-adevăr remarcabilă!

— Daca stai să te gândeşti mai bine, nu-i un tip rău! Se făcu ea auzită. Multe trăsături din caracterul său chiar îmi plac, şi apoi arată nemaipomenit! Ce nu mi-a convenit însă, a fost aerul lui cam înfumurat – iată ceva ce nu înghit nimănui. Dar de ce încercări cumplite are acum parte…!

Şi după ce se scufundă câtva timp într-o tăcere care trebuia să-i ateste sensibilitatea, continuă:

— Cred că mi-am ales un timp foarte nepotrivit pentru o vizită, d-ră Leslie. N-aţi vrea mai degrabă să mă reîntorc la Londra?

— Doar o clipă! Răspunse gazda ei şi grăbindu-se spre hol, ceru legătura cu Dick Alford.

— Cum să nu, ad-o cu tine! Decise el. Găsesc că e o idee foarte bună. Şi, Leslie, poate că ar fi cel mai nimerit, dacă

aţi rămâne amândouă peste noapte aici. Lasă-i vorbă lui Arthur să vină şi el încoace.

Nu doar că Mary Wenner n-avu nimic împotriva acestui aranjament, ci manifestă o bucurie care în circumstanţele date părea chiar deplasată.

— A, şi ce-o să mai scotocim! Jubilă ea. Cunosc toate cotloanele şi ungherele bătrânei şandramale. Vă spun, Leslie, comoara poartă vina pentru toate astea. Harry s-a dedicat cu trup şi suflet căutării acestui absurd elixir al vieţii, şi cine ştie dacă nu cumva a ajuns astfel să aibă un anturaj nepotrivit!

— Anturaj?! Bine, dar Harry aproape că nu ieşea niciodată! Protestă Leslie.

— Aşa…?! Ba o întindea chiar destul de des la Londra, atunci când d-l Alford lipsea, surprinzător sună răspunsul. Atunci trebuia să-i comand întotdeauna un taxi de la Horsham, care-l lua de undeva din zona de coborâş a drumului, şi în acelaşi fel îşi aranja şi returul. Câteodată mai îmi telefona şi de la Londra pentru a se informa dacă Second Son revenise sau nu.

Oare Dick va fi având habar de asta?… Reflectă Leslie.

— Ba mai mult, când d-l Alford a fost reţinut o perioadă mai îndelungată la moşia din Yorkshire, Harry făcea de trei ori pe săptămână drumul la Londra, trăncăni Mary mai departe. Dar ce are a face? Toţi bărbaţii tineri trebuie să-şi facă uneori de cap!

XLV

„DOAR ŞOARECI ŞI AMINTIRI”?

NIMIC N-AR FI PUTUT CARACTERIZA mai bine capacitatea de adaptare a lui Mary Wenner, decât maniera în care ea se comportă atunci când se văzu cu Dick Alford. În privirea ei exista o pudicitate, un fel de intimitate sfioasă, care trebuia să işte aparenţa că se vrea ascunsă, în fine, ceva care urma în mod fatal să-l determine pe un privitor neavizat să creadă că, iată, o pereche de vechi îndrăgostiţi, smulşi unul de lângă altul de nişte împrejurări haine, se

revăd după ani de despărţire. Fandoseală care-i stoarse – pentru prima oară de douăzeci şi patru de ceasuri încoace – un zâmbet lui Dick cel obosit şi disperat…

Pusese – în aripa de răsărit a clădirii – să fie pregătite nişte camere pentru cele două tinere; încăperile respective se aflau la capătul celălalt al coridorului unde se găseau şi dormitoarele celor doi fraţi Alford şi se dovediră a fi mici şi prietenoase – ba chiar şi comunicau între ele cu o uşă. Ultima cameră de lângă ele urma să fie ocupată de Arthur.

— Şi Puttller doarme tot pe palierul acesta, observă el. „Doarme” e un fel de a spune, nu cred că bietul de el va avea parte de prea multă odihnă.

După asta, cele două tinere se năpustiră cu râvnă asupra teancului de chitanţe, facturi, deconturi şi alte cele, care se adunaseră în ultimele patru zile, şi Mary Wenner care era într-adevăr o persoană capabilă, având şi avantajul cunoaşterii nemijlocite a uzanţelor şi realităţilor de la Fossaway, se dovedi de mare ajutor. Şi la prânz rămaseră tot singure – Dick se scuzase din pricina unei inspecţii de mult scadente.

— Între zidurile astea bătrâne chiar că te cuprinde groaza, observă Mary, şi nervozitatea ei nu era contrafăcută. Înfiorătoare, toate astea! Sărmanul Thomas ucis, Harry dispărut nu se ştie unde…!

Deodată sări în sus; obrajii îi păliseră.

— Nu se ştie unde?” Ba eu ştiu! Eu ştiu unde este Harry! Ştiu! Ştiu! Trebuie să vorbesc imediat cu d-l Altford! Strigă ea teribil de surescitată.

Cuminte, Leslie Gines alergă deîndată la telefon şi făcu apel la Red Farm.

— Tu eşti, Dick? Ce bine că te-am prins atât de repede!

— Am şi bănuit cine e, când a sunat telefonul. Iar s-a mai ivit vreun necaz?

— Deocamdată nu. Dar Mary Wenner vrea să-ţi vorbească urgent. Cred că ştie unde e Harry.

— Ce?… Mă întorc imediat la Fossaway.

Cele două tinere merseră în întâmpinarea lui, până la capătul aleei de acces.

— Să mă fi părăsit oare tot flerul în materie de oameni? Cum de nu mi-a venit ideea asta mai devreme? Se lamentă d-ra Wenner. După păţania aceea teribilă prin care am trecut, d-l Milder şi cu mine în urmă cu câteva nopţi, să nu mă gândesc eu imediat la asta – zău aşa, încep să mă mir de propria-mi neghiobie!

Cu nerăbdare crescândă, Alford ascultase această introducere dezbinată.

— Deci, după părerea d-tale, unde se află fratele meu?

— Unde? Se auzi replica triumfătoare. Unde? Sub abaţie! Haideţi să vă arăt unde.

Câteştrei traversară Poiana Lungă, şi în vreme ce înaintau spre ţinta lor, Mary le împărtăşi detaliile aventuroasei ei expediţii care avusese ca obiect căutarea faimosului tezaur.

Cu răsuflarea tăiată şi nevenindu-i să-şi creadă urechilor, Leslie Gines ascultă fascinată istorisirea. Chiar dacă i-ai fi atribuit fostei secretare a lui Harry o imaginaţie prea bogată, chiar inventată de tot n-avea cum să fie povestea!

Neîncrezător, Dick verifică şi el piatra cea mare de colţ a turnului, şi privi încordat cum Mary îşi vârî forfecuţa în rostul acela. Într-adevăr, piatra angulară se răsuci fără zgomot în balamalele sale invizibile şi făcu să apară o deschizătură de doisprezece până la cincisprezece ţoii…!

— Mai bine rămâneţi aici până când arunc eu o privire.

— Vă trebuie o lanternă, d-le Alford, atenţionă d-ra Wenner.

Avea una în buzunarul hainei sale, fiindcă în prima parte a zilei, în cadrul inspecţiei, scotocise prin tot felul de cotloane întunecate ale unor hambare şi poduri de case. Cu inima ticăind de emoţie, Leslie văzu cum tânărul dispăru în intrarea cea îngustă. La scurt timp după aceea i se auzi vocea:

— Haideţi încoace!

— Eu una nu! Făcu Mary speriată. Mi-e de-ajuns o dată!

Aşa că Leslie pătrunse de una singură în turn şi coborî cu băgare de seamă treptele acoperite de muşchi, şi iluminate acum de lanterna lui Dick.

Împreună cu însoţitorul ei, se afla acum în încăperea aceea boltită. Tânărul încercă mai întâi prima dintre uşi, apoi pe cealaltă, dar niciuna din ele nu cedă, lăsă fasciculul de lumină să colinde pereţii şi podeaua ca, dintr-o dată, să-l aţintească mai multă vreme asupra unei lespezi sparte.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea anxioasă.

— Nimic! O asigură el, îndreptând lanterna asupra ieşirii. Înapoi la lumea de afară! Aici nu există decât şoareci şi amintiri. Am ştiut întotdeauna că mănăstirea are şi bolţi subterane… Cronicile amintesc despre asta. Haide să ieşim!

Leslie ajunsese deja la scară. Dar însoţitorul ei uită de astă dată să lumineze treptele, aşa că tânăra fu obligată să urce pe bâjbâite; răsucindu-şi capul, observă că Dick urca de-a-ndărătelea, îndreptând fasciculul lanternei asupra treptelor pe care le lăsase în urmă-i.

— Grăbeşte-te! Stărui el.

Atât de repede cât îi permitea întunericul şi pietrele cele umede, tânăra se precipită în sus, şi ajunse în sfârşit afară. Dick n-o urmă îndată, şi când apăru în cele din urmă în deschizătura îngustă, lumina crudă a zilei sublime şi mai mult lividitatea spectrală a chipului său.

— Ce-ai văzut acolo Dick? Întrebă ea speriată.

— Nimic!

Piatra de colt se răsuci şi îşi reluă locul.

Doar Mary Wenner nu percepu atmosfera de teroare pe care tânărul o adusese cu sine din bolţile acelea. Sporovăia neîntrerupt, în vreme ce creierul lui Leslie nu reuşea să formuleze decât una şi aceeaşi întrebare: Ce văzuse Dick acolo jos? Ce i se arătase în câteva fracţiuni de secundă în lumina lanternei?

Nu departe de castel, tânărul îşi luă rămas bun, pentru, aşa cum spunea el, a mai controla nişte lucrări agricole. Leslie, a cărei inimă îngheţase din pricina unei frici fără

nume, nu mai îndrăzni să-l deranjeze cu întrebările, dar, în vreme ce Mary se grăbi spre prânzul ei întrerupt, se postă în spatele unor copaci de pe o ridicătură a terenului, de unde urmări neobservată traseul lui Dick.

Câtva timp nu-l mai zări, aşa că se văzu obligată să se caţere pe un dâmb mai înalt. Bănuiala i se confirmă: tânărul ajunsese aproape de turn… Acum se aplecă spre piatra de colt… Şi dispăru.

Trecură zece minute, apoi un sfert de oră. Ceasul din turla bisericii din satul vecin bătu de două ori şi fata tot mai aştepta. În tăria cea limpede o privighetoare îşi răspândea cu dărnicie cântul pătimaş, greierii ţârâiau, de pe islazul din apropiere se auzea mugetul vitelor care păşteau liniştite – iar acolo jos, în spaimele singurătăţii şi ale întunericului, se desfăşura poate o tragedie.

Leslie era cât pe ce să alerge spre mănăstire pentru a-l urma în adâncul pământului, când Dick se văzu din nou. Ieşi încet, închise intrarea şi se sprijini de zidul cel vechi; braţele îi atârnau pe lângă corp, capul era lăsat în jos.

— Imagine grăitoare a disperării.

Şi când, în cele din urmă, plecă de acolo, o făcu cu mersul unui om sfârşit.

XLVI.

CAPTIVUL.

LA O ORA DUPĂ CE LESLIE revenise la conac i se înmână o scrisoare recomandată, care fusese predată la Willow House şi care îi era adresată; recunoscu îndată scrisul de pe plic – era cel al lui Arthur!

Ce rost va fi având mesajul? Trebuia să rămână la Londra mai mult decât intenţionase?

Dragă Leslie, Totul s-a rezolvat; chestiunea de a te căsători cu Milder nu se mai pune în nici un caz. Plec acum în străinătate, unde o să aştept până când lucrurile vor fi date uitării. Te rog să faci uz de împuternicirea alăturată.

Arthur.

Un simţământ deznădăjduit de singurătate o cuprinse. Şi aşa cum făcea, mereu când nu mai ştia încotro s-o apuce, îl căută pe Dick.

— Poate că e într-adevăr cea mai bună soluţie, Leslie, încercă el s-o liniştească. Ia arată-mi şi mie împuternicirea aceea.

Fata extrase din plic o a doua coală împăturită, şi-o aşează pe biroul lui Dick.

— O împuternicire legalizată la notariat, care-ţi dă dreptul să vinzi firma GINES & GINES… Hm, iată un lucru care nu-i rău; cred că se poate obţine o sumă frumuşică. Dacă vrei, mă ocup eu de asta.

— Dumneata, Dick? Cred că pe umerii d-tale apasă şi aşa destul de multe! Răspunse ea surprinsă. Dar ia spune, ai găsit ceva în subterană?

Tânărul sări în sus şi răspunse tot cu o întrebare.

— M-ai văzut reîntorcându-mă acolo?

— Dick, te rog să nu te superi pe mine – buzele ei tremurau da, aşa este, te-am spionat… Dar mi-era teamă pentru d-ta.

— Nu exista nici un motiv pentru aşa ceva, mormăi el. Mi se păruse că am văzut pe podea ceva care ar fi putut să fie un indiciu. Dar n-a fost nimic important.

Şi după aceea imediat schimbă, tema discuţiei, astfel încât convingerea fetei, că i se ascunde ceva, se întări.

Cina avu loc tot în absenţa lui Dick, astfel că bătrânul intendent îşi permise să intervină în discuţia celor două tinere.

— Nu cred că poliţiştii ăştia care au fost mobilizaţi pentru scotocirea parcului şi a împrejurimilor, s-au mai bucurat altundeva de atâta grijă cum este cea pe care le-o arată d-l Alford. Tocmai a trebuit să dispun să li se pregătească un paner în care găseşti tot ce-ţi pofteşte inima; pui rece, termosuri, vin vechi de Porto. Cred că nişte sandvişuri cu brânză şi câteva sticle cu bere ar fi fost de ajuns, nu de alta, dar pe urmă n-o să le mai placă mâncarea de acasă. Ba mai

vrea ca deseară să le ducă personal toate astea în parc – zău aşa, cred că asta se cheamă răsfăţ.

Leslie înregistra spusele şi inima începu să-i bată nebuneşte.

Înţelesese!

Nu poliţiei locale îi erau destinate alimentele, ci lui Harry. Pentru Harry care era ţinut captiv în subteranele abaţiei Chelford. De cine oare?

XLVII

„NEÎNŢELEGERI BANALE” SAU „DISPUTE GRAVE”?

DAR PLAGA CEA MARE A ZILEI acesteia o constituiau reporterii londonezi. Invadaseră pur şi simplu hanul sătesc „La leul roşu” şi aproape că nu era oră de la Dumnezeu ca unul sau altul dintre ei să n-o pornească spre castel pentru a-l intervieva „în exclusivitate” pe Second Son. E adevărat că doar unul dintre ei reuşi să-l dibuiască – şi asta se întâmplă în apropierea de Red Farm.

— Credeţi, d-le Alford, că dispariţia fratelui dvS. Poate fi pusă în legătură cu Abatele Negru?

— Ce înseamnă asta, „Abatele Negru”? Bănuiesc că nu faceţi parte dintre cei care cred în fantome, aşa că n-are rost să vă spun că Abatele Negru nu există şi că făptura care a apărut din când în când, nu poate decât să fie un om în carne şi-n oase.

— Deci ar fi vorba de o farsă?

— De fel. Mai degrabă cred că avem de-a face cu un lucru foarte grav.

— Vă rog să mă iertaţi, d-le Alford, dacă voi aborda acum o temă oarecum delicată. În cazul decesului fratelui dvs., desigur că atât titlul cât şi domeniul vă revin. Am înţeles că se vorbeşte mult despre antagonismele dintre dvS. Şi dânsul, care deseori au degenerat şi în conflicte publice.

— Fratele meu avea un temperament foarte irascibil, explică Dick, stăpânându-şi anevoie mânia. Dar exceptând nişte neînţelegeri banale, n-am ajuns niciodată la dispute grave.

— Ne puteţi confirma că d-ra Leslie Gines şi-a anulat de curând logodna cu fratele dvs.?

— Da, răspunse Alford cam repezit.

— Şi cu toate astea se află la Fossaway ca oaspete?

Reporterul văzu cum interlocutorului i se ridică sângele la cap şi se grăbi să adauge:

— D-le Alford, vă rog să nu uitaţi că n-aş vrea decât să dispun de argumentele necesare pentru a combate bârfa care creşte în zonă şi nu numai…

— Foarte drăguţ din partea dvs.

Tânărul izbuti chiar să schiţeze un zâmbet.

— Vă voi încredinţa acum unele chestiuni de care puteţi face uz în reportajul pe care intenţionaţi să-l scrieţi. Fapte grave m-au convins că d-ra Gines se află într-un pericol foarte mare. Motivele acestea – şi doar ele – m-au determinat să o rog să vină la Fossaway, unde se găseşte sub protecţia poliţiei. Şi mai există un argument care pledează pentru această soluţie provizorie: fratele d-rei Gines se află actualmente în străinătate.

— Credeţi că d-ra Gines este ameninţată de aceeaşi persoană care l-a ucis pe Thomas Fortunate şi care l-a răpit pe lordul Chelford?

Celălalt făcu un gest afirmativ.

— Vă mulţumesc, d-le Alford, se înclină reporterul. Veţi vedea că mica noastră discuţie a limpezit multe lucruri, ceea ce, în astfel de împrejurări e în avantajul tuturor.

Când, aproape de înserat, Dick intră în birou, o găsi acolo pe Leslie, şezând la masa lui de lucru; fata tocmai trecea adresa d-lui Fabrian Milder pe un plic.

— Ce i-ai scris? Vru tânărul să ştie.

— I-am comunicat că după o reflecţie matură, m-am hotărât să-i resping cererea în căsătorie.

Cu un gest înverşunat, Alford lipi timbrul cuvenit.

— Mă îngrijesc personal ca scrisoarea aceasta să nu aibă soarta precedentei. Şi, văzându-i chipul frământat de grijă adăugă încet: Biata de tine. Ai viaţă grea!

Trebui să strângă din dinţi pentru a-şi înfrâna pornirea de a o cuprinde în braţe, pornire care-l îndemna tocmai aici – atât de aproape de locul unde se petrecuseră nefericitele întâmplări – să-i vorbească despre dragostea ce-i invadase întreaga-i simţire şi care însemna acum o povară în plus pentru nervii săi şi aşa suprasolicitaţi.

— Du-te la culcare, pasăre ostenită, încercă el să glumească. Bietul de mine n-am încotro, trebuie să mai lucrez o groază.

— D-l Glover ne-a povestit că a trebuit să-ţi pregătească un coş cu de-ale gurii pentru poliţişti.

Pe chipul tânărului nu se clinti nici o fibră.

— Aşa e. Pentru cei care păzesc drumul în pantă. N-au cum să ajungă acasă, fiindcă nu există efective suficiente pentru a-i schimba.

Leslie Gines avu tact suficient ca să nu mai insiste, aşa că se îndreptă spre biblioteca unde o aştepta Mary Wenner. De când se lăsase seara, tânăra aceea atât de vioaie se transformase într-un pachet de nervi; fiece zgomot o făcea să tresare, pălea de-ndată ce o uşă se deschidea, ba scosese şi un lung ţipăt de spaimă, când, în timpul cinei, pe coridor se spărsese o farfurie.

— Nu sunt eu de vină, d-ră Leslie, se scuză ea. Casa asta mă face să intru în panică. Dacă nu mi-ar fi peste putinţă să vă las fără însoţitoare, aş fi întins-o de mult la Londra.

Şederea în biblioteca atât de cunoscută ei, imaginea fotoliului, acum gol – al lui Harry, alungaseră şi ultima ei fărâmă de curaj.

— O, d-ră Leslie, bine că aţi venit încoace! Cât v-aţi rezolvat corespondenţa, am bocit ca un câine de pripas. Of, bietul Harry – a fost totuşi un om nobil, un om cumsecade – atât doar că n-am putut înţelege niciodată de ce-l ura pe d-l Alford.

Leslie o privi neîncrezătoare.

— Îl ura?… Nu, cred că vă înşelaţi! Întotdeauna au fost un trup şi un suflet.

— Cunosc mai bine treaba asta, d-ră Leslie. Şi tot necazul vine de la portretul lui Lady Chelford… Acum vreo trei ani, nu ştiu ce l-a făcut pe Dick Alford să propună ca portretul respectiv să fie şi el atârnat în galerie, lângă celelalte – de unde i-o fi venit ideea asta nefericită, habar n-am! Cu atât mai mult cu cât ştia că Harry îşi diviniza mama. Iar în momentul când i-a mai scăpat şi că tabloul arăta „deprimant” atunci Harry şi-a ieşit complet din fire, şi, sărind de pe scaun, i-a aruncat în obraz d-lui Alford fel de fel de chestii urâte – în ciuda faptului că eram şi eu acolo. Nu i-au mai vorbit timp de două săptămâni!

Leslie îşi coborâse ochii în poală… Încet, încet, viaţa lăuntrică a Fossaway-ului începuse să i se dezvăluie: adversităţi şi conflicte, despre care nici măcar nu bănuise.

XLVIII.

LADY, LADY…

— POT SĂ LAS LUMINA APRINSĂ, d-ră Leslie? Întrebă Mary Wenner, de îndată ce tinerele intrară în dormitoarele lor.

— Dacă asta te liniştеşte, sigur că da.

Fossaway-ul se aproviziona cu curent electric de la un generator propriu, care se găsea într-o baracă mică, plasată între castel şi Ravensrill, şi care-şi datora existenţa unei iniţiative a lui Dick Alford.

Lordul Chelford continuase să menţină în dormitor tradiţionalele luminări, şi doar după multe insistenţe acceptase ca biblioteca să fie iluminată electric.

— Dacă v-aţi putea imagina cât de tare se temea Harry de curentul electric! Se auzi vocea lui Mary prin uşa de legătură deschisă. Era aproape ridicol. În timpul furtunilor cobora întotdeauna în pivniţă, iar în timpul verii avea şi un pat improvizat acolo, aşa fel încât putea şi noaptea…

În clipa aceea toate becurile se stinseră.

— Dumneata ai întrerupt lumina, Leslie? Întrebă speriată d-ra Wenner.

— Nu. Probabil că e un scurtcircuit, răspunse aceasta, ducându-se pe pipăite până la măsuţa de toaletă, acolo unde se aflau două lumânări. Când lumina săracă începu să pilpâie, o văzu pe Mary – palidă şi cu ochii măriţi de spaimă – sprijinindu-se de tocul uşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o însemna asta?

Leslie se strădui să zâmbească, deşi nici ea nu se simţea foarte sigură.

— Dar e un lucru care se întâmplă chiar şi în gospodăriile cel mai exemplar administrate! Şi cum uşa dinspre coridor e închisă, n-ar trebui să te temi, încercă ea să-şi liniştească tovarăşa.

Un ciocănit la uşă, şi apoi vocea lui Dick Alford.

— Leslie, nu te nelinişti. O mică defecţiune, care se va remedia în câteva minute.

La un sfert de oră după aceea se făcu iarăşi auzit.

— Din păcate, probabil că întreruperea va dura totuşi întreaga noapte. Glover s-a îngrijit de lumânări şi de chibrituri?

— Mulţumesc! Strigă Leslie prin uşă. Avem tot ce ne trebuie şi peste zece minute vom dormi deja.

— Eu una sigur că nu! Murmură d-ra Wenner. N-o să închid un ochi…

Îşi împături grijuliu hainele pe scaun – când se stinsese lumina le smulsese de acolo – apoi privi temătoare spre pat.

Iar o bătaie în uşă.

— Leslie, Puttler a dispus ca unul dintre oamenii lui să stea de gardă în faţa uşii voastre. Nu te nelinişti deci dacă o să-l auziţi pe coridor noaptea patrulând.

— De ce asta, Dick?

— Ei, pentru că d-ra Wenner e atât de excesiv de nervoasă şi fiindcă probabil o astfel de măsură o va face să se simtă mai în siguranţă. Şi, vă rog, cu toate că e atât de cald, nu dormiţi cu ferestrele deschise. Noapte bună!

Plecă, şi Mary Wenner privi cu o solemnitate tragică la tovarăşa ei.

„Nu dormiţi cu ferestrele deschise”. Iată ceva ce nu miroase a bine…!

Se apucară împreună să închidă canaturile cele mari ale ferestrelor, când Mary dădu brusc un chiot.

— Dumnezeule, sub patul meu se află un bărbat!

Cu inima ticăind sălbatic, Leslie săltă cuvertura care atârna până aproape jos şi scoase la iveală o pereche de cizme de călărie uitate acolo, ale cărei tălpi o speriaseră atât de tare pe Mary. Râseră amândouă dar hohotul avea ceva isteric…

— Tare aş vrea să pot împinge asta în camera d-tale! Neputincioasă, fata privi spre patul cel greu peste care se înălţa un baldachin masiv.

— Poţi să dormi în patul meu, dacă vrei; avem loc amândouă.

Propunerea lui Leslie fu primită cu recunoştinţă.

Jos, în bibliotecă, Alford se apucase să-i explice lui Puttler, care tocmai revenise de la Scotland Yard:

— Conductorul principal a fost tăiat – în imediata apropiere a grupului electrogen!

Plutonierul îşi frecă năsucul cel ridicol, şi o expresie de nelinişte se furişă în ochii săi cafenii.

— Pentru a supraveghea totul, am avea nevoie de-un întreg batalion. Am repartizat câte unul – din cei trei oameni care ţin direct de mine – în aripile de răsărit şi de apus ale conacului, iar cel de-al treilea se află în hol; poliţia locală împreună cu noi doi răspundem de parc şi de celelalte împrejurimi… Apropo, ce-i cu digul pe care l-am descoperit la limita de miazănoapte a domeniului? Unul dintre paznicii d-tale de vânătoare mi-a explicat că se numeşte „Epiul lui Chelford”. De ce-i spune aşa?

Dick n-avea chef de arheologie, dar pentru a-i fi pe plac lui. Puttler, îi explică în detaliu semnificaţia.

— Nu ştiu dacă aţi aflat deja că hrisovul prin care regele Henric ne-a dăruit aceste pământuri, a stabilit ca limita dinspre miazănoapte a lor o constituie apa Ravensrill-ului.

Un Chelford foarte şiret căruia pesemne că proprietatea i s-a părut prea mică, a avut într-o bună zi ideea să devieze cursul râului, mărind astfel domeniul cu peste o mie de pogoane. Epiul lui Chelford, este de fapt – respectând ordinul de mărime al construcţiile hidrotehnice – un dig pe care l-a înălţat în acest scop; cursul natural al Ravensrill-ului trecea prin „Poiana Lungă”. Care dintre predecesorii mei are acest furt rafinat pe conştiinţa sa, nu vă pot spune, întrucât cronicile îi trec numele sub tăcere. De fapt, întreaga poveste a ajuns la noi doar graţie tradiţiei orale.

— Care va să zică aşa, asta ar fi explicaţia…

Apoi se cufundară în tăcere amândoi, văzându-şi de gândurile lor. Când tânărul privi întâmplător spre peretele de care era lipit şemineul, mai zăbovi câtva timp asupra portretului cel mare de acolo.

— Lady, lady, spuse el încet. Câte necazuri mi-ai pricinuit!

Interesul lui Puttler se manifestă îndată.

— Cum aşa?

— Iată ceva despre care vom discuta într-altă zi. Ia să mă duc eu până la fetele noastre, să văd ce mai fac.

Urcă neauzit treptele. Când se apropie de uşă, lumina unei lanterne îl interceptă.

— Linişte peste tot! Şopti poliţistul care asigura paza. Şi, străduindu-se să calce cât mai încet, Dick reveni în bibliotecă.

Se stabilise ca el şi cu Puttler să patruleze în jurul clădirii. Zguduindu-l uşor, subofiţerul îl smulse pe la ora două din somnul în prada căruia, vlăguit, se lăsase.

— Luaţi, am încălzit asta pentru dvs., spuse detectivul întinzându-i o ceaşcă de cafea. Nici o noutate! Unul, dintre poliţiştii locali, a dat alarmă închipuindu-şi că vede ceva suspect – mă rog, acestor eroi li se năzărise că orice tufă pe care vântul o mişcă, e musai Abatele Negru.

Dick îşi coborî picioarele de pe sofa şi începu să soarbă cu plăcere lichidul cel fierbinte, în vreme ce mâna care rămăsese liberă fărâmiţa un biscuit.

— Mi-aţi adus hârtiile acelea de la Londra, d-le Puttler?

— Da. Se află şi ele în plicul cel albastru pe care vi l-am înmânat în bibliotecă.

— Ei, atunci e mai bine să le vâr în seif, spuse Alford, aşezând ceaşca pe masă. N-aş vrea ca slujitorii să dea peste ele.

Traversă holul, deschise uşa bibliotecii şi mecanic întinse mâna spre comutator, pentru a-şi aminti îndată că micul generator electric nu mai funcţiona. Da, dar avea o lanternă în birou! După ce o luă şi după ce-şi vârî în buzunar plicul cel albastru care se aflase într-adevăr pe tăblia biroului, simţi o adiere, rece.

Fasciculul de lumină lunecă peste şirul de ferestre, într-adevăr, ultima era deschisă şi perdeaua zăcea la pământ.

— Cum se poate una ca asta? Se miră detectivul, pe care chemarea lui Alford îl adusese grabnic acolo. Cu zece minute în urmă, când am făcut ultimul tur, fereastra era închisă.

Ochiul de geam, spart la nivelul rozetei care acţiona cremaliera, trăda modul în care intrusul pătrunsese în bibliotecă. Moviliţa de tul de pe parchet, şi galeria de susţinere a perdelei frântă, te îndreptăţeau să bănuieşti că necunoscutul se împiedicase la un moment dat şi încercase să-şi găsească un reazem.

— Ce-o fi furat individul?

Masa de lucru se dovedi a fi neatinsă. Dar când trecură pe lângă rafturile de cărţi, Puttler se împiedică.

— Cu asta ce-i aici? Întrebă el, arătând spre o scăriţă.

— Face parte din dotarea bibliotecii, astfel încât rândurile de cărţi, plasate ceva mai sus să fie accesibile; de obicei se afla în colţul de acolo.

Dick continuă să parcurgă rafturile de cărţi cu fasciculul lanternei, ajungând acum la spaţiul gol dintre cele două corpuri ale bibliotecii, spaţiu pe care-l ocupa portretul defunctei lady Chelford. Văzu străfulgerarea ramei aurite,

văzu atârnând mâna graţioasă şi împodobită cu inele, şi… Mişcarea circulară a fâşiei de lumină se opri.

Alford auzi cum detectivul – care era şi un brav epitrop – scăpă o înjurătură. El însuşi rămăsese fără grai… Lumina stăruia pe porţiunea unde se găsise capul femeii şi unde acum se căsca o deschizătură neagră.

Chipul şi umerii, femeii fuseseră decupaţi, şi anume, aşa cum o dovedeau contururile neregulate şi franjurii pânzei, de o mână nepricepută.

XLIX.

FANTOMA CEA NEAGRĂ A FOSSAWAY-ULUI LOVEŞTE IARĂŞI.

NU ROSTIRĂ NICI UN CUVÂNT PÂNĂ când nu reveniră în micul cabinet de lucru. Puttler se uită sumbru la cel de lângă el.

— Ce părere aveţi despre asta?

— Cerul va fi ştiind ce poate să însemne! Gemu Dick. Vreau să cercetez puţin şi împrejurimile clădirii, deşi nu mă aştept la marele lucru.

— Staţi puţin, d-le Alford, se împotrivi detectivul. Credeţi că sunt în stare să-mi dorm „felia” de somn care mi se cuvine? Doar o clipă, să-mi beau cafeaua, şi vă întovărăşesc. Gata, am terminat!

Suflă în bătrâna lampă cu petrol pe care o rechiziţionase din bucătărie.

— N-aveţi acum decât să trageţi înapoi perdelele de la fereastră, dacă vreţi să ieşim pe aici!

Afară, toate dormeau paşnic scăldate de razele lunii, şi când Dick desfăcu canaturile, îl întâmpină mireasma dulce-amară a pământului reavăn. Ridicase deja piciorul pentru a trece, când…

— Rămâneţi pe Ioc! Veni şoapta lui Puttler, în vreme ce mâna sa cea mare îi strângea acum braţul.

Dick se transformă într-o stană de piatră.

Continuând să-l ţină strâns, detectivul îşi plecase capul în faţă şi asculta cu luare-aminte.

— All right30 spuse el în cele din urmă, îi eliberă braţul şi, luând-o înaintea lui Dick, ieşi pe terasa cea mică.

Aruncă o privire rapidă în dreapta şi-n stânga.

— Dar ce s-a întâmplat? Întrebă tânărul.

— Cineva respiră în preajma noastră.

Şi observând mirarea lui Dick, Puttler repetă:

— Da, da; cineva respiră în preajma noastră! Probabil vă veţi închipui că o fac pe grozavul dacă vă spun că percep respiraţia cuiva chiar şi la zece, doisprezece metri. E una din numeroasele însuşiri mai puţin obişnuite pe care le am în comun cu rubedeniile noastre, animalele.

Dispăru fără zgomot spre apus; după scurt timp reveni şi mărşălui spre partea cealaltă.

— Mirosiţi ceva? Întrebă el, când ajunse iar pe terasă.

Dick inhala aerul rece al dimineţii.

— Nu, mărturisi el.

Fără comentarii, Puttler îi trase după sine, până la capătul aripii de apus.

— Şi cum?

Alford adulmecă iarăşi. O aromă dulceagă se făcu simţită, mireasma unei flori exotice, care i se păru pe undeva cunoscută.

— În casa asta fumează cineva ţigări parfumate, d-le Alford? Vru să ştie omul de la Scotland Yard, întrebare care-l făcu pe Dick să frisoneze.

— Fratele dvs.? Aşa? Ochii adânciţi în orbite ai lui Puttler scrutară chipul interlocutorului său. Şi unde le păstra?

— În bibliotecă.

Detectivul începu să cerceteze cu lanterna terenul, şi nu trecu mult timp că se aplecă şi culese o ţigară fumată pe jumătate, care avea un filtru special, din cele ce aveau încorporate petale de trandafir (sau cel puţin aşa susţinea reclama ce li se făcea). Căutarea nu mai relevă alte urme.

Pe aceeaşi cale revenind în clădire, trecură prin fereastra deschisă a biroului pentru a-şi extinde cercetările şi în

partea opusă; lumina lanternei continua să mătură terenul din faţa lor.

— D-le Alford, şopti Puttler, iarăşi o scară… Şi pot să jur că în urmă cu un ceas nu se afla aici.

O cercetă, fuscel cu fuscel. Era o scară lungă, flexibilă, care în partea ei superioară se îngusta foarte mult, şi care, aşa cum explică Alford, era utilizată pentru curăţirea exterioară a ferestrelor. De obicei era păstrată în grajd.

— Mai bine aţi fi prins-o acolo cu un lanţ de perete, sună dojana unui Puttler acum ursuz, după ce-şi termină inspectarea. Omul care a târât-o încoace, e identic cu cel oare a distrus cablul aerian, şi întâmplător…

De la mare distanţă, din adâncul parcului, se auzi strigătul răspicat şi poruncitor al unui bărbat.

— Stai! Care eşti?

— Vocea lui Renwick! Susţinu Puttler.

O luară la goană în direcţia din care răsunase strigătul, şi după câteva minute dădură de poliţist. Nu văzuse nimic, sună informaţa pe care o furniză, dar auzise nişte voci.

— Mai întâi râsul unui bărbat – un râs sălbatic, înfiorător.

— Şi ai primit vreun răspuns la somaţia dumitale?

— Nu. Doar că vocile au încetat. Ceva mai târziu am auzit iarăşi vocea femeii.

— Vocea femeii”?! Interveni Dick. Sunteţi sigur că era o femeie? Poate v-aţi înşelat?

— Ba nicidecum, d-le Alford.

— Şi din ce direcţie venea?

Poliţistul arătă spre Fâneaţa Lungă, scobitura aceea care semăna cu o vale puţin adâncă, aproape paralelă cu şirul de dealuri, şi la capătul căruia se înalţă şi mănăstirea. În stânga se vedeau câteva construcţii în care locuia personalul de serviciu al domeniului – paznici, argaţi şi vizitii – şi din fereastra unei asemenea căsuţe zărise pădurarul acela îngrozit pe Abatele Negru.

— Şi părea că persoanele care vorbeau se îndepărtează de dvs, aşa de parcă ar fi vrut să treacă dealul, spre râu… Sau

spre ruine, nu-i aşa? Presupuse Puttler.

— Mda… Poliţistul era nesigur – nu-i exclus s-o fi luat şi în direcţia aceea: dar nu sunt sigur.

— Cred că Renwick s-a înşelat, se exprimă Alford, când îl însoţi pe detectiv în direcţia indicată.

— Oare? Mai degrabă aş spune că are dreptate.

— Uneori, când locuitorii Chelfordbury vor să se ducă în satul vecin, o iau pe scurtătură, deci prin parc, evitând şoseaua – care le mai fură o jumătate de oră în plus…

— Şi fac ei lucrul ăsta la ora trei dimineaţa?!

— O fi fost pe undeva o petrecere dansantă! Insistă Dick.

Dar simţi şi singur cât de puerilă era obiecţia sa.

— Chiar şi dacă scuteşte o bucată de drum – nici un ţăran nu traversează un parc bântuit de stafii, şi în care, doar cu două zile în urmă, cineva şi-a pierdut viaţa, replică Puttler dârz.

Ajunşi la castel, după căutarea infructuoasă, detectivul decise în fine să-şi acorde o scurtă odihnă.

„Slavă Domnului că măcar fetele au reuşit să-şi facă somnul!” gândi Dick, în vreme ce paşii ultimului rond îl purtau pe sub ferestrele lor; involuntar, privi în sus.

Vânticelul dimineţii care trecea printre coroanele arborilor, şi umplea lumea de foşnetul şi şoaptele frunzelor întârziate, mişca şi canatul ferestrei camerei locuite de Mary Wenner. Iar în vreme ce urmărea acest balans, Dick blagoslovi cu o înjurătură indulgentă pe tânăra care nu se conformase instrucţiunilor sale.

La ora şase începură să se mişte primii slujitori; fumul porni să se ridice agale dintr-unul din coşurile masive. Alford tocmai privea cu invidie la criminalistul care sforăia pe sofa, când uşa se deschise violent şi Mary Wenner dădu buzna înăuntru.

— D-le Alford, aţi văzut-o pe Leslie?

Tânărul sări în sus cu atâta impetuozitate că Puttler se trezi.

— De ce? Păi nu e în dormitor?

— Nu. M-am trezit acum zece minute, am văzut că nu-i acolo, am mai aşteptat puţin gândindu-mă că ar fi în camera de baie, iar în cele din urmă m-am adresat poliţistului pe care l-aţi postat aseară în faţa uşii noastre. Susţine că nimeni n-a trecut pragul camerei!

Puttler se ridică drept ca o lumânare.

— Scara! Spuse el.

Lovitura îl făcu pe Dick să se clatine. Fantoma cea neagră a Fossaway-ului avea acum în ghearele ei pe tânăra pentru care el ar fi renunţat şi la mântuirea sufletului…

Detectivul alerga deja peste gazon. Da, stratul de flori arăta foarte clar urmele adânci şi gemene lăsate în pământ de drugii scării, iar pe fusceii acesteia încă se mai afla ici-colo puţin pământ reavăn. Propti scara de perete, urcă, şi de pe pervaz sări în cameră.

— Lipsesc atât rochia cât şi pantofii, scânci Mary, care, împreună cu Dick Alford, ajusese deja acolo. Şi eu să nu aud nimic atunci când ea s-a îmbrăcat!

Întrebată fiind, tânăra relată despre faptul că dormiseră în acelaşi pat, şi că ea una şi-aminteşte că lumânarea rămăsese arzând. Când însă Dick voi să verifice aceste spuse, descoperi că lumânarea nu arsese mai mult de o oră, dar judecând după chibriturile arse ce se găseau acolo – mai fusese aprinsă şi a doua oară.

Într-un moment în care se văzu neaobservat, Dick părăsi camera pe furiş – pentru a începe pe cont propriu şi în taină o foarte riscantă acţiune de investigare. Nimeni nu băgă de seamă când ieşi prin partea din spate a clădirii, nimeni nu-l văzu apoi cum, profitând şi de adăpostul taluzului, se îndepărtă în grabă…

Revenit după două ceasuri, află de la Puttler că se sunase de la Ministerul de Interne, şi Dick era rugat să se prezinte cât se poate de repede la Londra.

Asta mai lipsea! Să plece acum de la Fossaway!… Porunci să i se pregătească limuzina cea mare a fratelui său, pe care nici acesta n-o folosise mai mult de zece, cincisprezece

ori, dar al cărei uz fusese cu obstinaţie interzis tuturor celorlalţi.

Pe cale de a se urca în maşină, îşi aminti de o hotărâre pe care o luase în noaptea trecută. Se grăbi să ajungă în dormitor, încuie uşa pe dinăuntru; dintr-un sertar, care fusese şi el bine asigurat, extrase un obiect pe care-l vârî cu grijă în servieta sa cea mare. Două minute mai târziu, Rolls-ul cel cu capota ridicată plecă în grabă.

Cam la jumătate distanţă între Horsham şi Dorking, în zona unei bifurcări, se trezi cu o altă maşină că ţâşneşte în trombă – venind de pe drumul adiacent – şi voind să se înscrie pe sensul contrar. Dick evită în ultima secundă, coliziunea, acţionând cu disperare frâna şi obligând masiva limuzină la un derapaj de 180°; mai izbi şi o piatră kilometrică, evitând însă alte neajunsuri. O privire asasină îl fulgeră pe şoferul imprudent, a cărui mutră era ascunsă de o cască de piele şi nişte ochelari de protecţie uriaşi, apoi Rolls-ul îşi continuă înaintarea rapidă spre Londra.

Second Son nu observase însă că elanul provocat de derapaj şi potenţat de impactul cu piatra, antrenase şi servieta sa de piele care fusese aruncată din maşină şi căzuse pe şosea. Tipul cu ochelarii aceia mari văzuse însă scena şi reveni lângă piatra buclucaşă.

Şi aici, pe şoseaua singuratică, Fabrian Milder descoperi taina Abatelui Negru.

L.

TRAS PE SFOARĂ.

PE LA ORA NOUĂ DIMINEAŢA, D-L Milder, citindu-şi ziarul, se izbise de interviul pe care reporterul cel norocos izbutise să-l ia lui Dick Alford.

„Cum ne relatează d-l Alford, dânsul a rugat-o pe d-ra Leslie Gines ca pe durata călătoriei pe care fratele dumneaei o efectuează în străinătate să locuiască la Fossaway…”

Călătorie în străinătate? Milder îşi încreţi fruntea. Ce anume putea să-l determine pe Arthur Gines, acum, când

nu mai exista nimic de care să-i fie teamă, la o atare călătorie precipitată?

Şi în vreme ce încă mai cugeta asupra acestei probleme, fata în casă aduse corespondenţa de dimineaţă: cu mâinile tremurânde, omul sfâşie plicul pe care se etala ştampila. „Chelfordsbury” Citi de două… De trei ori cele câteva rânduri.

Asta era deci în spatele plecării ce-l nedumerise: Leslie Gines se răzgândise!

Nici nu conştientiză că tânăra nu-i făgăduise în mod ferm că se va mărita cu el. Dar fusese atât de sigur de asta, atât de convins că fata va fi de acord, că în clipa de faţă se simţi dus de nas. Râse sarcastic. Sigur că da, după dispariţa lui Arthur nu mai era necesar ca sora lui să se sacrifice.

Un trosnet arătă că scaunul aterizase pe parchet, micul dejun rămase neatins… Fabrian Milder se îndreptă, spre seif. Iată scrisoarea de răspuns către Leslie, gata de a fi pusă la poştă – imaginea care-i otrăvi şi mai mult inima.

Era pe cale de a distruge scrisoare, când îşi aminti de cecul în alb. Dar unde îl pusese? În plic nu era. Poate alunecase afară?!

Cu mâinile tremurânde, scotoci iar şi iar seiful. Nici urmă de formularul îngust! Încercă să restabilească data când îl văzuse ultima oară, şi îşi aminti că fusese tocmai în dimineaţa în care îl vizitase atât de neaşteptat.

Arthur Gines. Gândul îl făcu să pălească. Iar îşi munci memoria, încercând să reconstituie, minut cu minut, desfăşurarea acelei dimineţi fatale. Citise deci plicul, îl pusese la loc, împinsese uşa şi… Şi sunase telefonul, astfel că omisese să închidă seiful pe dată!

Spumegând de furie, ceru legătura cu banca.

— Aici d-l Milder. Aş dori urgent cu d-l director.

— Alo! Da, d-le Milder, despre ce este vorba?

— D-le Fletcher, v-am comunicat doar că vi se va prezenta din partea mea un cec în valoare de cincizeci de mii de lire sterline!

— Pe care l-am şi onorat conform domniei dvs.

Pentru o clipă totul se întunecă în faţa ochilor săi.

— Cine l-a prezentat?

— Arthur Gines – cecul era emis pe numele de Leslie Gines sau pe cel al aducătorului. De altfel, aseară v-am informat în scris despre aceasta. Nu v-a parvenit mesajul nostru?

— N-am parcurs încă toată corespondenţa. Mulţumesc!

Respirând precipitat, Milder agăţă receptorul. Deci acesta fusese motivul cererii – în aparenţă atât de ciudate – a lui Gines, de a i se adeveri în scris că banii reprezentau un împrumut! O mutare de şah foarte inspirată! Nu numai că Arthur Gines era în posesia a cincizeci de mii de lire sterline, dar mai avea şi scrisoarea asta care îl scotea basma curată în situaţia unei reclamaţii având ca obiect escrocheria.

Vinele de la fruntea lui Milder se umflară.

Înşelat! Tras pe sfoară…!

Dar după cinci minute de mânie turbată şi oarbă, mintea sa limpede se afirmă din nou. Nu, fata nu participase la trucul acesta. Întâmplarea nefericită că seiful rămăsese deschis, împreună cu curiozitatea deşănţată a lui Arthur, care şi mai înainte nu rezistase niciodată tentaţiei de a deschide corespondenţa personală a lui Milder ajunsă întâmplător în mâna sa, ei bine, toate astea contribuiseră la a crea situaţia de faţă.

Şi ce se va întâmpla dacă o va ameninţa acum pe Leslie cu o reclamaţie împotriva fratelui ei?… Poate că mai mult ca oricând s-ar simţi obligată să-i accepte propunerea, poate că incidentul de faţă chiar îi consolida poziţia vizavi de ea…

Se ridică precipitat, solicită telefonic să i se trimită maşina şi, bine dispus, se aşează la volan. Pentru a înainta cât mai rapid, Fabrian Milder evită şoseaua principală, pe care era un trafic foarte mare, şi făcu un ocol care urma să-l readucă pe traseul iniţial de-abia între Horsham şi Dorking. În stânga sa, pe direcţia spre Londra, drumul era liber; în dreapta, erau nişte tufişuri care stânjeneau vizibilitatea.

Milder acţionă claxonul şi se înscrise într-un viraj spre dreapta, care, cu treizeci de mile la oră, îl propulsă pe drumul naţional.

Limuzina cea grea care se apropia impetuos din partea cealaltă frână şi intră în derapaj. Omul de la volan, în care Milder îl recunoscu îndată pe Dick Alford, îi aruncă o privire furioasă dar îşi continuă drumul. Şi atunci Milder văzu geanta pe care manevra bruscă o azvârlise pe carosabil.

Nu era prea interesat să-şi facă mână bună cu Second Son şi să-i restituie obiectul pierdut, aşa că, destul de supărat de pricina întârzierii nedorite, aruncă geanta pe bancheta din spate. Acest ultim şoc avu însă ca urmare faptul că încuietoarea cedă şi când omul vru s-o readucă în poziţia iniţială, aproape că scăpă obiectul din mână. Fiindeă în interiorul genţii se afla… Rasa cea neagră şi gluga Abatelui Negru.

LI.

RATEUL UNUI DETECTIV AMATOR.

ERA OARE POSIBIL?… DICK ALFORD totuna cu Abatele Negru! Cât de puţin importantă era ameninţarea cu o acuzaţie de escrocherie, faţă de noua pârghie pe care o avea acum la îndemână!…

Aşează grijuliu servieta lângă el, şi continuă să ruleze, fără grabă, spre cârciuma de la Chelfordbury; omul era cunoscut acolo, aşa că birtaşul îl servi şi cu noutăţile cele mai fierbinţi.

— În cei treizeci şi patru de ani de când „Leul Roşu” îmi aparţine, n-am mai văzut o asemenea tulburare în satul nostru. Unii pretind a şti – aici vocea omului ajunse o şoaptă, că lordul Chelford a fost omorât de fratele său. Şi apoi mai e şi chestia aceea necurată cu domnişoara de la Willow House!

— Doar nu vrei să spui că-i vorba despre d-ra Gines?

— Ba da, chiar despre dânsa. Iată, cel de colo e căruţaşul, omul care a adus vestea.

— Ia fă-i semn să vină încoace!

Omul făcu o mutră destul de zăpăcită când se văzu deodată în centrul atenţiei tuturor.

— L-am auzit doar pe gentleman-ul care are o mutră de maimuţă spunându-i d-lui Alford: „După părerea mea n-o să i se facă nici un rău”. Şi tânăra care a fost mai demult secretara Luminăţiei Sale se văicărea necontenit: „Ce i s-o fi întâmplat oare?”

— Să sperăm că în curând se ia vreo măsură cu Călugărul ăsta Negru, se făcu şi hangiul auzit Muierile noastre sunt atât de speriate că veghează toată noaptea.

Milder îl privi decis.

— De astă mă ocup eu… Şi încă azi!

— Dumneavoastră?

Dar lui Milder nu i se păru momentul potrivit pentru astfel de dezvăluiri, aşa că se urcă tăcut în maşină şi rulă până la poarta care străjuia la începutul aleii de acces spre castel. Aici se afla un poliţist din Chelfordsbury, pe care ex-şeful de birou îl cunoştea din timpul şederii sale în căsuţa de vacanţă.

— D-l Alford nu-i deocamdată aici, Sir, îl lămuri el. Eventual discuitaţi cu d-l plutonier Puttler. Mi s-a dat ordin să nu permit accesul nici unui străin, dar cred că asta nu se referă şi la dvs.

De abia se oprise maşina în faţa portalului arcuit, că nu se ştie de unde apăru un individ ciudat, ale cărui braţe spânzurau până aproape de genunchi.

— Bună dimineaţa, salută automobilistul.

— Bună dimineaţa, d-le Milder Cu ce vă pot fi de folos?

— Aş dori să vorbesc cu d-ra Gines.

Dacă se aşteptase ca detectivul să se trădeze, atunci trăi o deziluzie. Puttler îl privi liniştit cu ochii săi melancolici.

— Domnişoara Gines?… Din păcate nu se află aici.

— Atunci poate cu d-ra Wenner?

— Este obligată să stea la pat şi medicul a dispus să nu fie tulburată.

— Îi merge atât de rău?

— Nu tocmai rău, dar nici prea bine, se exprimă prudent detectivul. Nu prea i-a priit odihna în casa aceasta oarecum zgomotoasă, ceea ce pe undeva e şi de înţeles.

— Ştiţi cumva încotro a plecat d-ra Gines?

Puttler dădu din cap negând.

— Nu, nu mi-a comunicat.

— Poate vreţi totuşi să-mi spuneţi dacă i s-a întâmplat ceva sau nu? Stărui înfuriat omul.

— După câte ştiu, nu e cazul, răspunse Puttler cu acel calm imperturbabil care nu putea fi întrecut decât de ambiguitatea sa voită. Sunteţi un prieten al d-rei Gines?

— Logodnicul, îi scăpă lui Milder.

— Aşa… Parcă ştiam că v-a dat plasă! Şi fiindcă tot sunteţi aici, d-le Milder, aş vrea să vă pun şi eu o întrebare: cum de v-a venit să găzduiţi un fost deţinut – vorbesc despre Thomas Fortunate – în căsuţa dvS. Destinată petrecerii week-end-ului?

Ocazie ca Milder să-şi plaseze prompt răspunsul pregătit din timp.

— Antecedentele sale mi-erau necunoscute. Mi-a povestit că a fost concediat de la Fossaway, şi cum aveam nevoie de un paznic, l-am angajat, trăind apoi cea mai penibilă surprinză, când, cu vâlva care s-a făcut în jurul morţii sale, am aflat despre trecutul său. Vreţi să aveţi acum amabilitatea să permiteţi înmânarea cărţii mele de vizită d-rei Wenner?

— Nu ţine, d-le Milder! Îl asigură aproape vesel detectivul. În momentul de faţă sunt un fel de combinaţie de medic de casă şi lord Chelford; cu alte cuvinte: în timpul absenţei d-lui Alford răspund de toate. Dacă vreţi să-l aşteptaţi, atunci aveţi la dispoziţia dvS. Salonul desigur cu o condiţie: nu trageţi personalul de gâlci. Admir detectivii amatori, d-le Milder, dar cazul de aici nu permite deocamdată imixtiunea outsider-ilor.

Milder, hotărât să nu părăsească Fossawayoul înainte de a afla adevărul despre Leslie Gines, n-avu încotro, şi trebui să

accepte această propunere.

— Trebuie să vă rog să nu părăsiţi încăperea, spuse Puttler, care îl conduse personal în salon. Dacă aveţi nevoie de ceva, atunci faceţi uz de sonerie. Observând scânteia ce se aprinse în ochii lui Milder, adăugă: Unul dintre oamenii mei care se pricep de minune la servit, vă stă la dispoziţie.

Răbdarea vizitatorului nu fu supusă unei probe prea dure. Acoperită de praf, limuzina lordului Chelford îşi opri cursa năvalnică în faţa portalului, unde, spre mirarea lui Dick, staţiona maşina aceea străină care aproape că se tamponase cu cea a sa.

— Milder, nu-i aşa? Întrebă el când dădu de Puttler în hol.

— Da, Milder – şi doldora de semne de întrebare. Aţi vorbit cu ministrul?

Alford confirmă cu un gest.

— Voia să ştie multe şi de toate: despre succesiune, Harry, domeniu, titlu, mă rog, lucruri din astea; dispariţia d-rei Gines nu-l interesează deloc. Viu sau mort – a decretat el, Harry trebuie găsit în următoarele douăsprezece ceasuri. Şi să ştiţi, d-le Puttler, că vom da de el în acest interval de timp.

Se îndreptă către salon.

— Doriţi să-mi vorbiţi?

— Pot afla de la dvS. Ce s-a întâmplat cu d-ra Gines?

— Dumnezeule, ce n-aş da să ştiu şi eu! Spuse Dick Alford, oferindu-i apoi o relatare amănunţită a peripeţiilor ce surveniseră noaptea trecută.

Dar în timp ce tânărul vorbea, un zâmbet sceptic se lăţi din ce în ce pe chipul colţuros al celuilalt.

— D-le Alford, am ceva de spus în privinţa dvs – dar aş vrea s-o fac în prezenţa unui martor.

— Cum doriţi, d-le Milder. Dick apăsă pe buton şi-i porunci slujitorului care intră să-l cheme pe d-l Puttler.

— D-l Milder are ceva… Să zicem, neplăcut… pe inimă, explică el subofiţerului, şi probabil că e mai bine s-o aflaţi şi dvS. În acelaşi timp ca şi mine. Vă rog, d-le…

— Lordul Chelford a dispărut acum câteva zile şi se presupune că Stareţul Negru e implicat în chestiunea asta. Şi eu cred la fel, întrucât nu-i poate fi deloc indiferent, cui va aparţine domeniul.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta? Se interesă Dick.

— Că dvs sunteţi Stareţul Negru, aşa cum am s-o dovedesc îndată. Când, grăbindu-vă spre oraş, era cât pe ce să vă ciocniţi cu mine, geanta dV. A fost aruncată din maşină; mi-am permis s-o ridic. Încuietoarea s-a slăbit puţin din pricina şocului, astfel că am putut vedea conţinutul: o rasă de călugăr… Una destul de purtată.

— Va trebui să faceţi dovada celor afirmate.

Puttler era cel care vorbise.

— Dovezi? Strigă celălalt triumfător. Vă rog să mă însoţiţi.

Urmat de cei doi, ieşi în grabă din casă şi, ajuns la maşină, ridică pledul sub care ascunsese geanta.

— Poftim, aici…

Cuvintele i se oprisă în gâtlej.

— Aici”… Îl încurajă detectivul.

— În urmă cu un ceas, geanta se afla încă sub acest pled. Alford, aţi sustras-o!

Dick zâmbi sarcastic.

— D-l subofiţer Puttler se afla în hol, şi vă poate confirma că m-am îndreptat direct spre casă de la volan; după ce am schimbat câteva cuvinte cu dânsul, m-am grăbit să ajung în plăcuta d-tale companie.

— De ce nu m-aţi învinovăţi pe mine? Interveni Puttler. Doar am fost şi eu în tot acest interval de timp în preajmă, nu…?!

Cel astfel ironizat îşi trecu privirea de la unul la celălalt. Era imposibil să se fi aliat; Puttler făcea parte, cum aflase, dintre cei mai buni poliţişti ai Scotland Yard-ului, aşa că despre corupţie nu se putea discuta.

— De astă dată m-aţi bătut, d-le Alford, se adresă el ridicând din umeri lui Dick. Dar n-o să am o clipă de linişte până ce d-ra Gines nu va fi găsită.

— Nu fiţi nerod, Milder, spuse Alford aspru. Dacă vreţi să ne ajutaţi ca să dăm de urma ei, cu atât mai bine. Indiferent că o faceţi ca prieten, ori ca duşman. Şi de veţi reuşi s-o aduceţi încoace, teafără vă voi mulţumi şi în genunchi!

Vocea lui Dick avea un tremur; în ochii săi era o expresie, pe care până şi Milder, în ciuda părerii sale preconcepute, n-avea cum să n-o înţeleagă. Întinse mâna, şi Dick i-o strânse cu putere.

LII.

PRIMEJDIE DE MOARTE.

ÎN CIUDA PRONOSTICURILOR sumbre ale lui Mary privind o noapte nedormită, de abia pusese capul pe pernă că respiraţia îi deveni regulată şi… Oarecum sonoră Leslie Gines zâmbi. Apoi încercă şi ea să adoarmă, şi când lucrul acesta se dovedi a fi cu neputinţă, începu să reflecteze asupra metodei ce urma s-o folosească: lectura unui roman poliţist, sau numărătoarea inversă de la o mie. Realizarea primei idei întâmpină dificultăţi, întrucât în cameră nu se afla nici o carte, iar pe poliţistul din faţa uşii nu îndrăzni să-l roage să aducă una din bibliotecă, de teamă că ar putea-o deranja pe Mary. N-avu deci încotro, şi stinse lumânarea. Număratul se dovedi a nu fi eficient în cazul ei, aşa că după câtva timp îl abandonă şi îşi lăsă gândurile să colinde. Fiecare bătaie a ceasului din turn o bucura – mai ales cea care marcase ora unu: de-acum nu mai era chiar atât de mult până în zori.

Ce zgomote ciudate răsunau în acest castel, vechi! Pârâituri şi şoapte, huruieli şi gemete. Şi, în ciuda neînfricării ei, Leslie se ridică pentru a aprinde iarăşi lumina.

Nemişcată, rămase întinsă pe spate. Deodată, i se păru că din tavan atârnă o frânghie, de capătul căreia se leagănă… O femeie!

Ochii i se deschiseră mari; aproape că nu-şi putu reprima un ţipăt, înţelese de abia acum că era nălucirea unui vis. Îşi

şterse fruntea umedă şi se uită a nu ştiu câta oară la ceas: peste cinci minute era unu şi jumătate!

Un zornăit ciudat în camera de alături…

Iarăşi linişte adâncă.

Dar acum… Acum se auzea foarte desluşit: zgomotul de pietricele aruncate în fereastră. Poate că era Dick… Poate că voia să-i vorbească?

Coborî cu băgare de seamă din pat, şi după ce-şi puse în grabă capotul, se strecură în camera de alături şi deschise fereastra.

Jos se afla un bărbat pe care nu izbuti să-l recunoască.

— Dumneata eşti, Leslie?

Harry! Totul începu să se învârtă în faţa ochilor ei, şi căutând un sprijin, se cramponă de pervazul ferestrei. Harry! Viu!

— Te afli într-o primejdie grozavă, Leslie. Îndată aduc o scară ca să poţi coborî.

Mai-nainte ca ea să articuleze un răspuns, ciudatul oaspete nocturn dispăruse, pentru a reveni îndată cu o scară care se îngusta în partea de sus, şi pe care o sprijini de perete.

— N-am cum să viu, Harry, şopti ea, sunt dezbrăcată. Nu-i mai bine să-l chem pe Dick?

— Nu, nu! Asta nu doar că va zădărnici încercarea mea de a te salva, dar va primejdui şi viaţa sa. Îmbracă-te repede!

Ce trebuia să facă? Prima ei reacţie instinctivă îi ceru să alerge la uşă şi să-i comunice paznicului incidentul… Cea de-a doua însă o făcu să-i urmeze sfatul. Se îmbrăcă foarte repede, sperând şi implorând în taină ca Mary să se trezească; apoi se căţără pe pervaz şi începu să coboare scara.

— Ce se întâmplă, Harry? Întrebă ea, ajunsă jos.

Dar omul îşi duse arătătorul la gură, şi o conduse, nu aşa cum se aşteptase ea – spre partea din faţă a clădirii – ci cu nişte ocolişuri care se foloseau de umbrele copacilor, pe drumul care trecea prin apropierea grajdurilor.

Un câine începu să hămăie.

— Harry, mai departe nu mai merg…!

— Trebuie, trebuie! Vocea lui stăruia, conjura. E vorba de viaţa noastră, de viaţa amândurora.

— Şi ce se va întâmplă cu d-ra Wenner, care doarme în camera mea?

— Spiritul mamei mele va veghea asupra ei – e camera în care a murit ea.

În faţa lor începu să scânteieze oglinda Ravensrill-ului, şi Leslie Gines se opri decisă.

— Nu mai înaintez un pas, Harry, şi sunt convinsă că te înşeli în privinţa primejdiei care zici că ne-ar ameninţa pe noi doi. Unde ai fost în acest timp? Dick e atât de îngrijorat!

— Dick?

Bărbatul izbucni într-un râs sălbatic – râsul pe care-l auzise poliţistul.

— Spui că Dick e foarte îngrijorat?… Hai că e bună! Zise el ironic.

Cum lumina lunii cădea acum din plin peste el, fata reuşi să desluşească noua lui înfăţişare: cu părul în dezordine, nebărbierit, mâinile şi faţa mânjite, îmbrăcat în frac, dar fără guler – Harry arăta mai mult decât înfricoşător. Speriată, fata dădu înapoi, dar deja bărbatul o prinsese de braţ.

— Dacă începi să ţipi, te arunc în apa râului şi îngenunchez pe corpul dumitale până când te îneci, îi şopti el – pe un ton ciudat de liniştit şi de detaşat – grozava ameninţare.

Iar instinctul ei o făcu să înţeleagă că nu era vorba de o frază goală, ci că realmente se afla într-o primejdie de moarte. Să încerce să scape cu fuga? Chiar dacă mâinile lui n-ar fi ţinut-o captivă, o asemenea tentativă n-ar fi avut sorţi de izbândă: în vremea studiilor sale universitare, tânărul trecea drept cel mai bun alergător al promoţiei. Şi în afară de asta, mai era şi un ţintaş de elită. De fapt… Gloanţele

acelea care o căutaseră pe ea, cum susţinea Dick... Nu cumva fuseseră trase tot de Harry...?

Simţi că îi tremură genunchii şi trebui să facă nişte eforturi disperate pentru a-şi stăpâni nervii.

Tânărul o târî mai departe. În faţa lor se iviră, sumbre, ruinele... Turnul...

Da, ştia acum unde voia s-o ducă. În tainiţele acelea boltite, în locul acela fioros pe care-l vizitase cu Dick. Şi Dick ştia că fratele său se ascunde aici.

Convingerea aceasta de neclintit o cuprinsese deja – încă mai înainte de a zări panerul cu merinde aşezat, pe treapta de sus a scării în spirală.

LIII

„. AM DE GÂND SĂ-MI VÂND SCUMP PIELEA..."

— DICK, DIAVOLUL ĂSTA L-A ADUS încoace, spuse Harry Chelford după ce aprinse lumânarea, arătând spre coş. Totul otrăvit!

— Otrăvit?!

Tânărul desfăcu un şerveţel şi arătă spre sandvişurile apetisante.

— Vezi scânteind cristalele acelea pe felioarele de carne? Ha, pe mine însă n-are cum să mă înşele! Hai mai departe.

Coborâră în încăperea boltită, în podeaua căreia se vedea acum o deschizătură destul de lată.

— Jos am o lampă, am şi nişte alimente – cât despre apă, se găseşte destulă. M-am pregătit de multă vreme pentru o astfel de situaţie. Poftim!

Acum, redevenit omul prevenitor şi politicos din totdeauna, prinse mâna fetei pentru a o conduce, şi ilumină treptele. Apoi făcu astfel încât dala de piatră să basculeze în vechea poziţie şi aprinse un felinar de vânt, alimentat probabil cu ulei de parafină, fiindcă trebui să se scurgă câtva timp, până când încăperea ajunse să fie iluminată mulţumitor.

Prima descoperire făcută de tânără, când îşi roti ochii prin subterana încăpătoare, o reprezentară două puşti.

— Da, am de gând să-mi vând scump pielea, zâmbi Harry, când observă direcţia în care privea.

O străveche masă dintr-un refectoriu, a cărei tăblie avea minim patru ţoli, un scaun sculptat, cu un spătar foarte înalt – aproape un tron – precum şi un pat de campanie, alcătuiau inventarul. În vreo câteva locuri tavanul părea că nu se sprijină nemijlocit pe pereţi, şi aceste deschizături asigurau primenirea aerului.

Un foşnet o făcu să se răsucească spre Harry. Spre nemărginita-i uimire, lordul Chelford, care tocmai terminase de desfăcut un sul, sărută cu devoţiune fâşia de pânză şi o prinse deasupra patului.

— Cât de frumoasă este ea, mama… Suspină el. Cât de încântătoare! Şi, în ciuda tuturor acestora, Dick o urăşte – ba mai mult: se pare că în timpul absenţei mele şi-a îngăduit chiar să aducă persoane străine în faţa tabloului, calomniind-o pe această martiră!

— Dar, Harry! Cum poţi susţine astfel de absurdităţi. Şii foarte bine că Dick n-ar fi niciodată în stare de aşa ceva!

Faptul că fata îi luase apărarea lui Second Son, nu păru să-l înfurie sau să-l deranjeze.

— Nu-l cunoşti, Leslie, explică el calm. Dick este totuna cu Abatele Negru. Până acum opt zile n-am ştiut nici eu de grozăvia asta; căutând întâmplător ceva în camera sa, am găsit într-un sertar pe care el uitase să-l încuie, o sutană neagră!

Tânăra nu crezu nici această ultimă afirmaţie, deşi era adevărată; dar instinctiv îşi dădu seama că ar fi fost cel puţin imprudent din partea ei să-l contrazică sau să se certe cu el…

— Îţi dai seama, Harry, nu-i aşa, că n-am cum rămâne aici, aruncă ea; în primul rând văd că nu-i decât încăperea asta, şi-apoi nu mă împac cu gândul să renunţ la una din slăbiciunile mele: baia zilnică…

Harry Chelford traversă încăperea, şi, dând la iveală o pânză de sac ce zăcuse până acum ascunsă într-un colţ,

spuse cu patos:

— Ai aici ce-ţi trebuie. Eu am să dorm sus, şi n-o să cobor decât în caz de primejdie. Situaţia noastră pretinde curaj şi răbdare, două însuşiri, care, după câte ştiu, nu-i lipsesc viitoarei mele soţii.

Vechiul său zâmbet prietenos i se aşternu pe faţă.

— Şi nu uita de cărţile care se află pe masă – toate merită să fie citite. Am trudit eu destul de mult până să le car aici, dar acum pot spune liniştit că nu-mi lipseşte niciuna de care am nevoie în continuare.

— Şi de când cunoşti subteranele astea, Harry?

— De şase ani. Le-am descoperit la cea de-a optsprezecea comemorare a zilei când a murit iubita mea mamă – a iubitei mele mame care a fost omorâtă, dacă trebuie să spun lucrurilor pe nume; nu există nici un dubiu că tatăl meu de la care Dick a moştenit toate defectele a ucis-o. Da, a spânzurat-o – crimă care a fost muşamalizată – răspândindu-se zvonul cum că mama şi-ar fi pus capăt zilelor.

Fiecare cuvânt era un neadevăr; dar tonul vocii sale te făcea să înţelegi că spusele acestea reprezentau convingerea lui nestrămutată.

După asta, devenit rezonabil, îi explică felul în care funcţiona lampa; îi arătă şi micul bazin în care se aduna apa ce izvora direct din stâncă, pentru ca apoi să se piardă în nişte adâncuri nevăzute; termină prin a-i ţine o scurtă prelegere despre rostul iniţial al subteranelor.

— Şi acum, noapte bună, Leslie, spuse el şi, după ce-şi luă una dintre arme, urcă.

Ajuns sus, acţionă grinda cea masivă de stejar care susţinea dala: lespedea de piatră basculă îndată. Prin creierul înfierbântat al tinerei fulgeră ideea de a se folosi de grindă pentru a nu-i mai permite lui Harry să revină; parcă ghicindu-i gândul, lordul Chelford blocă totul cu un bolovan de piatră.

— Vreau să mai citesc puţin, sper că lumina să nu te deranjeze, răzbătu de sus vocea lui.

Timp de o jumătate de oră, nimic nu tulbură liniştea. Leslie şedea pe pat, înconjurându-şi genunchii cu mâinile. Deodată îl auzi mişcându-se, şi o spaimă paralizantă o cuprinse.

— Leslie, nu ştii cumva dacă Thomas a lăsat pe cineva în urma lui? Că l-am omorât, a fost un act legitim; n-aş vrea însă ca ai lui să sufere din pricina asta, şi aş vrea să mă îngrijesc de ei.

— Nu Harry, nu ştiu nimic despre asta, răspunse ea.

Şi nu-şi mai recunoscu propria-i voce.

LIV

„RĂMÂI JOS, VIPERĂ BLESTEMATĂ!”

I SE PĂRU CĂ TRECUSE O VEŞNICIE când, în cele din urmă, lumina lui se stinse. Dormea oare? Dacă ar risca să se strecoare afară, pe lângă el?… Îşi aminti însă de o observaţie întâmplătoare a lui Dick, despre faptul că fratele său avea un somn deloc adânc, aşa că renunţă.

De câtă vreme şedea deja aşa, ameţită şi paralizată de simţământul neputinţei ei, n-ar fi putut spune. Probabil că trecuseră de-acum câteva ore, când Harry se ivi brusc, cu pătura pe umeri şi arma în mână; coborî cu paşi furişaţi treptele de piatră şi asigură lespedea cu grinda de stejar.

— Nici o vorbă! Şopti el, luând loc lângă ea. Vine!

Deasupra lor răsunară paşi.

Dick!

Îşi muşcă buzele pentru a-şi înăbuşi strigătul. Harry n-o scăpa din ochi – şi un strigăt ar fi însemnat moartea! Acum paşii se îndepărtară şi temnicerul ei se ridică.

— Îmi pare rău că a trebuit să te deranjez, Leslie, se scuză el, ridicându-şi puşca şi pătura.

Omul urcă din nou; liniştea se înstăpâni iarăşi.

Trebuie să mai existe o ieşire, dacă legenda despre stareţul cel damnat spune adevărul, reflectă Leslie… Şi, dându-şi jos pantofii, lunecă repede şi fără zgomot încoace

şi în colo, pentru a verifica fiecare piatră în parte; nici pardoseala, nici pereţii masivi nu-i îndreptăţiră de fel speranţa.

Când însă – cu ajutorul unei lumânări – exploră colţişorul unde se prelingea apa, descoperi un puţ îngust, din pereţii căruia, la intervale de câte un picior, ieşeau nişte trepte de metal semicirculare, şi, mult deasupra căruia strălucea.

— Da, chiar aşa era!

— O stea.

Îşi întinse mâna, dar treapta cea mai de jos se afla la cel puţin un metru deasupra vârfului degetelor. Cum ar putea ajunge până acolo?

A!… Privirea îi zăbovi asupra patului de campanie. Smulse cearşaful de pe acesta, şi cu ajutorul celei de-a doua puşti reuşi – după multe încercări infructuoase – să treacă un capăt prin fierul cel mai de jos. După alte zece minute, capetele cearşafului erau înnodate.

De-abia acum începea însă greul. Încercă să urce atârnată de mâini… Crezu că i se vor smulge braţele din umeri… Continuă să urce şi, cu răsuflarea tăiată, ajunse la treapta cea mai apropiată. Se împinse în sus, proptindu-şi spatele şi picioarele de pereţi şi izbuti astfel să se prindă de fierul numărul trei; continuă în acelaşi mod urcuşul până când picioarele ajunseră să stea pe primul semicerc.

Trebuiră să treacă nişte minute bune, până când respiraţia i se linişti cât de cât; reluă înaintarea chinuitoare, mai sus, din ce în ce mai sus, până – inima i se opri!

— Până la un fel de grilaj cu nişte ochiuri atât de mici încât nu puteai strecura nici palma printre ele.

Îngrozitor de dezamăgită, coborî. După ce deznodă capetele cearşafului, îl aşternu, mânjit de rugină pe pat. Când voi să aşeze şi arma în locul de unde o luase, îi veni o idee. Har Domnului, era încărcată, şi magazia mai conţinea şi muniţie de rezervă! Nădejdea începea să-i revină.

Încet, cu precauţii infinite, se furişă pe scări în sus- – totuşi nu îndeajuns de încet. Fiindcă deodată se auzi o voce

stridentă:

— Rămâi jos, viperă blestemată!

Prezenţa de spirit n-o părăsi. Izbi cu patul puştii în bolovanul care bloca trapa. Piatra se rostogoli zgomotos în adâncuri, deschizătura se obtură, iar mâinile tremurătoare ale fetei aşezară şi grinda de stejar astfel încât să bareze accesul.

Îl auzi pe smintit bătând cu picioarele şi strigând: îl auzi alergând încoace şi încolo, îl auzi turbând de mânie şi urlând, şi proferând nişte ameninţări despre care nu crezuse că gura unui om le poate rosti. Sfârşită de spaimă, coborî treptele poticnindu-se, şi se nărui pe podea.

LV.

SPOVEDANIA UNUI „ABATE”

ÎN ÎNCĂPEREA CEA MARE A bibliotecii de la Fossaway, un înalt funcţionar al Scotland Yard-ului luase loc în faţa lui Dick Alford.

— Fratele meu a fost întotdeauna un om ciudat, şi în urmă cu un an, mi-am dat seama că boala de nervi pe care o moştenise de la sărmana-i mamă începuse să progreseze de-o manieră ce arăta că o catastrofă era iminentă. L-am implorat să se supună controlului unui specialist, dar el ura medicii. Apoi am recurs la subterfugiul de a aduce în casă aceşti specialişti, recomandându-i drept comercianţi, misiţi şi mai ştiu eu ce; în prezenţa lor perfidia specifică bolii îl făcea să se comporte însă absolut normal. Situaţia mea era una foarte delicată. Aşa cum ştiţi sunt moştenitorul titlului şi al domeniului. Fiecare pas pe care-l făceam trebuia să aibă ca rezultat faptul că moşia trecea în mâinile mele, şi urma, dacă bietul Harry murea – şi medicul nostru de casă m-a asigurat că nu mai avea decât foarte puţini ani de trăit – să rămân poate pentru totdeauna cu stigmatul celui care şi-a ucis fratele. Am năzuit mereu ca numele familiei să rămână curat. M-am străduit deci ca Harry să nu se căsătorească.

— N-ar fi fost mai bine dacă aţi fi spus tinerei realitatea?

Dick tăcu un moment.

— Nu în acest caz. Existau nişte motive care…

— Ei, să lăsăm asta! Îl întrerupse funcţionarul, care intuise deja situaţia. Aşa că aţi făcut-o pe Stareţul Negru?

— Da, recunoscu Alford, de cele mai multe ori prezenţa acestuia mi s-a datorat într-adevăr mie. Harry se temea de abate şi nu îndrăznea să iasă dintre zidurile conacului, când se zvonea că sinistrul personaj bântuia; scopul meu era să-mi ţin fratele cât mai mult cu putinţă în casă, astfel încât accesele sale de demenţă furioasă să se petreacă în taină. Din păcate n-am reuşit întotdeauna şi urletele turbate despre care sătenii au tot amintit şi care i-au speriat atât de mult, arată tocmai aceasta. Cât despre mine – am fost un abate foarte puţin zgomotos, încheie el cu un zâmbet slab.

— Credeţi că fratele dvS. E răspunzător de dispariţia d-rei Gines?

— Fără îndoială. A convins-o în vreun fel să-l însoţească.

Dick inspiră adânc.

— Vă rog să mă credeţi, d-le colonel, n-aş mai vrea să retrăiesc ultimii cinci ani, nici chiar dacă mi s-ar oferi titlul, sau domeniul, sau chiar şi comoara Chelforzilor! Trebuie să vă spun că ştiu de la maică-mea că şi tata avea nişte temeri îngrozitoare în privinţa lui Harry. Şi cu toate astea, a fost la început un băiat vesel, căruia îi plăcea sportul şi care se interesa şi de domeniu, până când, cu vreo opt ani în urmă, i s-a cuibărit în cap ideea tezaurului – lucru care l-a făcut să se izoleze de toată lumea, pentru a putea să se dedice integral marotei acesteia. Faptul că şi alţii au început să se intereseze de comoară – Mary Wenner, Arthur Gines, Milder Thomas – scotocind ruinele sau castelul – adăugat refuzului d-rei Gines, au declanşat apoi nişte reacţii aberante nu doar împotrivă-mi, cel pe care dintotdeauna l-a urât: tentativele de asasinat, uciderea unuia dintre falşii Aliaţi Negri, propria-i dispariţie, răpirea lui Leslie…

— Deci n-a fost numai aurul de vină?

Dick dădu din cap negativ.

— De-ar fi fost măcar aurul – ar fi arătat totuşi preocupare -pentru ceva concret! Dar nu, Harry este obsedat de un flacon cu elixirul vieţii, despre care un bătrân Chelford scrie în jurnalul său.

În vreme ce convorbirea de mai sus avea loc în bibliotecă, Marry Wenner se preumbla prin parc alături de Milder; iniţial avusese de gând să se reîntoarcă la Londra cu trenul de dimineaţă, dar sosirea ex-şefului de birou îi schimbase intenţia.

Fata n-avea decât o singură explicaţie pentru dispariţia lui Leslie.

— Aţi scotocit pretutindeni prin mănăstire? Îl întrebase pe Dick nu doar o dată, ci poate de zece ori.

Mănăstirea! Acolo jos mai era şi uşa cealaltă, care putea duce la o ascunzătoare, şi care se împotrivise până acum tuturor încercărilor de a o deschide chiar şi cu forţa. Dar Second Son aştepta deja fierarul şi sculele comandate la Londra.

— Dacă ar fi după mine, dragă Fabrian, explică Mary Wenner, ar trebui ca d-ta să fii cel căruia să i se încredinţeze conducerea cercetărilor, fiindcă eşti singurul bărbat potrivit pentru dezlegarea acestei enigme. Vorbea tandru ca o logodnică, şi d-l Milder nu opunea decât o rezistenţă palidă. Am fost mai mult decât surprinsă când mi-ai povestit că ai avea cincizeci de ani – după înfăţişare judecind, nimeni nu-ţi dă mai mult de treizeci. Ai mult mai multă experienţă decât ceilalţi şi pe deasupra, jurist fiind, eşti şi avizat asupra tuturor trucurilor.

— Ei, nu chiar aşa, obiectă Milder, aducându-şi aminte de un anume cec în alb. Dar d-ra Wenner nu luă act de vorbele respective.

— Şi ce face de fapt acest aşa-zis detectiv? Îi ţine hangul lui Alford şi se scarpină în cap. Nu-i aşa, Fabe?

— Te rog să nu-mi spui Fabe, reacţionă el slab. Dacă trebuie să faci uz de prenume, atunci rosteşte-i toate silabele.

— Pe când dumneata eşti un bărbat de lume, Fabrian.

— Tânăra accentuă silabele – aşa că…

Se auzi pocnetul unei împuşcături şi ceva se înfipse cu zgomot uşor la picioarele bărbatului.

Se aplecă şi scoase acel ceva din pământ: era un glonţ.

— De unde naiba vine ăsta?

Ochii săi priviră în sus, către bolta cerească, dar avionul care avea să apară mai târziu şi care n-avea nimic în comun cu aceste misterioase exerciţii de tir, nu se arătase încă.

Dick Alford auzise şi el împuşcătura.

— Dumneata ai tras, d-le Milder? Strigă el, alergând spre cei doi de-a curmezişul pajiştei.

O nouă pocnitură! De astă dată însoţită de o ploaie de frunze desprinse din pom.

— Se trage dinspre ruine, se auzi strigătul poliţistului care patrula în acea porţiune a parcului.

Când detună şi cea de-a treia împuşcătură, Dick urca deja în fugă costişa.

— Şi acum reuşi să constate foarte exact că trăgătorul se afla în turn.

Din fericire, la faţa locului se aflau deja pregătite nişte lanterne şi câteva din uneltele ce urmau să-i servească fierarului pentru spargerea uşii. Tânărul aprinse îndată o lanternă şi acţionă cu limba cea mică a briceagului asupra resortului tainic; coborî treptele în goană… Ajunse într-o încăpere goală.

Îşi încercă norocul cu uşa misterioasă – la fel ca şi data trecută, era închisă.

— Coboară, Milder, strigă el peste umăr, când auzi apelurile acestuia. Nu-i nimeni aici.

D-l Milder coborî agil treptele acoperite de muşchi, şi privi în juru-i cu ochii săi inteligenţi şi pătrunzători.

— Ia uitaţi-vă la lespedea asta, d-le Alford, îl invită el deodată pe Dick. Nu prea seamănă cu celelalte! S-ar prea putea să astupe o intrare, răsucindu-se pe un fel de pivot.

Iar în acest caz, e aproape sigur că stă în poziţia actuală susţinută de o grindă transversală.

Se lungi jos, apăsându-şi urechea pe rostul dalei.

— Nu se aude nimic. Dar…

Nasul său filtră cu atenţie aerul.

— Acolo jos arde o lampă cu petrol sau a ars până de curând.

Dick se întinsese deja lângă el.

— Da, ai dreptate, confirmă el şi strigă sonor: Leslie!

Nici un răspuns! Strigă din nou… Iarăşi în zadar.

— O clipă, d-le Alford. Aduc sculele încoace.

Din camera turnului Milder reveni îndată cu două ferăstraie de tipul celor „coadă de şoarece” şi cu încă o lanternă.

— Presupun că grinda transversală e din lemn de stejar – constructorii epocii aceleia foloseau extrem de rar fierul.

Cei doi bărbaţi îşi dezbrăcară hainele, îşi suflecară mânecile, şi cele două pânze subţiri ale ferăstraielor îşi începură munca în spaţiul îngust dintre dale.

— Vedeţi că am dreptate – este într-adevăr din lemn! Se auzi după un timp glasul triumfător al lui Milder.

Dar lemnul opunea o rezistenţă grozavă, şi cu mult timp înainte ca grinda să fie secţionată măcar pe jumătate, transpiraţia le şiroia deja pe frunte.

Într-un târziu, pământul care se afla între cele două dale începu să dispară; mai întâi pe partea lui Dick, imediat însă şi din faţa celuilalt ferăstrău. Răzbiseră! Milder îşi puse piciorul pe marginea lespezii, şi aceasta prinse să se rotească.

Mirosul petrolului ars deveni acum pregnant. Dick îşi coborî lanterna în deschizătură şi încercă să desluşească ce se afla acolo. O masă, o armă pe jos – altceva nimic.

— Leslie!

Tăcere.

Coborî cu inima strânsă.

— Leslie…!

Un ecou batjocoritor veni din văgăuna cea mică de la capătul tainiţei. Bărbatul şi femeia care cu cinci minute mai înainte se luptaseră îndârjit, dispăruseră…

LVI.

FÂNTÂNA INTERIOARĂ

— LESLIE!

Răguşit de teamă, îi strigă numele iar şi iar. Lângă pat descoperi doi pantofi mici, şi lângă puţ văzu trei cartuşe goale.

Apoi – ridicând lanterna – observă treptele de fier. Iată drumul pe care apucaseră cei doi!… Îşi luă elan, se prinse de fierul de jos şi începu să urce, fără să-i pese de scrâşnetele elementelor mâncate de rugină.

— Nu, o evadare prin puţ nu e cu putinţă, spuse el abătut lui Milder, când reveni lângă acesta cu respiraţia tăiată. Un grilaj barează totul. Sunt convins că d-ra Gines, văzând petecul de cer, a tras cele trei locuri pentru a-şi semnaliza astfel prezenţa.

Cu un gest de disperare, Milder îşi trecu mâna prin părul cărunt.

— Dar unde, pentru Dumnezeu, s-au putut duce…?

Între timp apăru şi Puttler cu unul dintre oamenii săi de la Scotland Yard, şi câteşipatru ciocăniră fiecare centimetru pătrat al pereţilor şi al pardoselei. Nicăieri însă un sunet care să trădeze un gol dedesubt! Nicăieri nici cel mai mic orificiu, exceptând deschizătura prin care se scurgea apa izvorâtă din stâncă. Vrură să cerceteze şi porţiunea de podea care se afla sub masa cea grea. Tăblia ei groasă era susţinută de trei elemente curbe, care se ridicau dintr-un enorm soclu de stejar. Dar puterile unite ale celor patru, nu izbutiră să-l clintească defel.

— Curios, mormăi Milder, privind greoaia mobilă. De ce n-o fi orizontală?

Şi de-abia acum băgară de seamă că însăşi podeaua avea o uşoară pantă.

Întrucât apăruse şi fierarul, Alford propuse ca mai întâi să se forţeze uşa cea îngustă din încăperea de sus.

Răngile şi dălţile, pârghiile de fier şi levierele, trebuiră să muncească mai bine de o jumătate de ceas, înainte ca o plesnitură înfundată să anunţe că încuietoarea cedase. Se aflau în faţa unei încăperi nu prea mari, asemănătoare cu cea pe care o descoperise Mary Wenner. Dar băncile laterale lipseau, iar lanţurile şi cătuşele ruginite trădau că în vremuri de mult apuse cămăruţa servise drept temniţă. Într-unul din colţuri, un schelet albicios îşi sticlea dinţii către ei. Cine să fi fost nefericitul, care, departe de lumina aurie a soarelui, trebuise să sfârşească atât de îngrozitor în această celulă subterană…?

În mijlocul încăperii se afla un orificiu mare, circular, din care răzbăteau zgomotul unor picături de apă.

— O fântână! Spuse Dick Alford, când, iluminând deschizătura cu lanterna, observă undeva în adânc licărul unui reflex. O fântână interioară, aşa cum se găsesc aproape în fiecare construcţie veche.

Îşi legă lanterna de o frânghie şi cu băgare de seamă – o lăsă să lunece în jos; la vreo cincisprezece metri, lampa cea mică întâlni suprafaţa apei. Bătrânii fântânari făcuseră o treabă excelentă, fiindcă pereţii acoperiţi de muşchiul verzui păreau a fi în perfectă stare. Şi acum inima lui Dick avu o sincopă: din peretele, în aparenţă compact al fântânii, ţâşni o mână, o mână albă şi subţire – pe care scânteia un briliant bine cunoscut lui. Frânghia scăpă degetele sale tremurânde şi lămpaşul se stinse cu un sâsâit înăbuşit.

— Lanterna cealaltă! Strigă Dick. Şi o frânghie, repede!

Dar frânghia pe care o scăpase în fântână fusese singura, şi i se păru că trecuse o veşnicie, când, în fine, apăru omul lui Puttler cu o funie pe care o adusese de la castel. De-ndată ce un capăt al ei fusese prins de o rangă, ancorată la rândul ei de-a curmezişul cadrului uşii, tânărul începu să coboare.

— Stop!

Acolo unde se arătase mâna lui Leslie, se găsea o mică deschizătură dreptunghiulară… Dar mai erau şi altele asemenea, care, practicate la intervale regulate, alcătuiau un fel de spirală ce urmărea peretele fântânii – pare-se, un fel de răsuflători ale unui gang interior.

— O rangă!

Cu toarta lămpaşului între dinţi, Dick încercă să mărească fanta de aerisire, dar trebui să se convingă curând că blocurile acestea de piatră abia prelucrate, nu puteau fi dislocate decât cu dinamită.

— Depărtaţi-vă de perete – repede! Strigătul puternic al lui Milder reverberă sinistru.

Second Son văzu o mână năclăită de murdărie care ţâşnea dintr-o răsuflătoare, mai apucă să vadă şi scânteierea tăişului, şi simţi cum funia cedează rapid, pe măsură ce toroanele erau tăiate una după alta. O smucitură, şi căzu, căzu până când apa rece ca gheaţa îl înghiţi.

Când, pe jumătate încremenit de frig, reuşi să iasă la suprafaţă, văzu oscilaţiile unei lanterne ce cobora spre el şi-l auzi pe Milder ţipând:

— Prindeţi-vă de capătul corzii, ca să vă menţineţi mai uşor. Imediat vine şi frânghia!

Dick se supuse mecanic. Ochii lui se zgâiau spre deschizătura cu pricina; tot aşa făcea şi Puttler, care, sus, se întinsese pe burtă, cu capul şi umerii răsărind peste marginea puţului; ţintea cu revolverul său asupra locului de unde apăruse mâna!

Acum cobora spre el şi frânghia care-l susţinuse iniţial, dar Alford avea impresia că viaţa i se va stinge totuşi în închisoarea aceasta lichidă. Frigul glacial al apei începuse să-i paralizeze picioarele şi urca, încet, încet, spre inimă…

— Dick! Se auzi o şoaptă deasupra capului său, venind din deschizătura cea mai de jos, agaţă-te de mâna mea!

Deja pe jumătate în pragul leşinului, tânărul îşi întinse braţul, simţi că e prins de încheietură… Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, se afla întins pe iarbă, iar deasupra lui se boltea cerul albastru, din care cobora lumina aurie şi caldă a soarelui tomnatic.

— Unde-i Leslie? Întrebă el, ridicându-se în coate.

Cei din juru-i se priviră descumpăniţi. Delira oare…?

— Puttler, cum am ieşit de acolo?

— Milder v-a scos; l-am coborât cu funia.

— Dar Leslie îmi susţinea încheietura mâinii, strigă Alford surescitat. Nu se poate să nu fi văzut lucrul acesta, Puttler.

Detectivul dădu din cap, negând.

— Am văzut cum încercaţi să vă prindeţi cu stânga de deschizătura cea mai apropiată.

Clătinându-se, Dick se ridică greoi şi, cu un gest obosit, îşi trecu mâna peste frunte. Visase?… I se năzărise ceva din pricina unui început de agonie? Bine, dar inelul? Ar fi putut să jure că pe mâna ce se întinsese să-l ajute scânteiase briliantul lui Leslie. Nu, nu avusese halucinaţii! Undeva, în măruntaiele pământului, se afla făptura pe care o iubea – şi nu era în stare să facă nimic pentru salvarea ei.

LVII.

STRÂNSOAREA NEMILOASĂ.

LESLIE GINES ERA SIGURĂ CĂ grinda transversală de stejar nu va ceda. Îndrăzni chiar să se aşeze, dar îşi apăsă cu disperare mâinile pe urechi, pentru a nu mai auzi urletele celui care parcă turbase de mânie. Probabil că pradă unui asemenea acces, Harry ucisese mai întâi pe Thomas, în continuare îşi devastase apoi dormitorul, ca după aceea, prins de panică, să se refugieze în văgăuna sa. Încercă să-şi lase mâinile în jos. Da, slavă Domnului, dezlănţuirea zgomotoasă mai scăzuse în intensitate; omul gemea şi suspina acum, ceea ce era totuşi suportabil.

Răsuflând uşurată, Leslie aruncă o privire ceasului: timpul prânzului. La ora aceasta era imposibil să nu se afle cineva în parc, astfel că se ridică pentru a aduce la îndeplinire un anume plan în care îşi pusese mari speranţe. Stând sub puţul obturat de grilaj, slobozi trei împuşcături spre tăria

cerului, care se strevedea albastru prin caroiajul zăbrelelor. Cel de-al treilea glonţ atinse una din bare, şi iscă un sunet amintind de zumzăitul unui bondar.

În încăperea de deasupra era linişte acum. Deodată se auzi însă vocea lui Harry; tonul era scăzut, rugător cumva:

— Leslie?!

Pentru a-i desluşi mai bine spusele, fata urcă treptele.

— Vor veni încoace, Leslie. Nu-i aşa că vei spune că nu ţi-am făcut nici un rău?

— Cum să nu! Îl asigură ea cu ardoare.

La scurt timp după asta se auzi hârşâit de paşi, apoi iar vocea lui Harry.

— Hello, Dick! Sper că nu ţi-ai făcut prea multe griji din pricina noastră, bătrâne?

Leslie nu-şi mai acordă răgazul de a asculta şi răspunsul. Trase zorită de grinda de stejar, şi în secunda următoare intrarea era deblocată. Ajunse sus de-a buşilea – întuneric beznă?!

— Dick! Strigă ea.

Cineva o prinse brutal de mână, şi, îngrozită, îşi dădu seama că tropotul de paşi şi discuţia nu fuseseră decât o manevră a temnicerului ei.

Într-una din mâini, fata mai ţinea încă arma, dar mai-nainte ca s-o poată îndrepta spre el, Harry i-o smulsese. Obiectul căzu cu zgomot pe lespezile podelei.

Rezistenţa ei deveni din ce în ce mai slabă, confruntată cu strânsoarea unor braţe care păreau că dispun de puteri supraomeneşti…

— O să coborâm din nou, îi şopti el. A, în sfârşit, în sfârşit aflu şi eu adevărul. Deci Dick e cel pe care-l iubim, pe dragul de Dick îl vrem!

Chicotind uşurel, o duse până la capătul de sus al scării.

— Vrei să te cobori singură, sau e nevoie să-ţi dau brânci?

Cu genunchii tremurând, fata refăcu drumul în sens invers; Harry o urmă îndeaproape, oprindu-se doar o clipă pentru a aşeza grinda la loc.

— Stai jos!

Arătă spre jilţul acela înalt, atât de asemănător cu un tron, şi Leslie se supuse. Chipul ei era acum palid ca al unui mort, ultima pâlpâire de curaj i se stinsese.

— Ştii ce-ai făcut, Leslie? L-ai tratat cu dispreţ pe Harry, cel de-al optsprezecelea conte de Chelford, viconte de Carberry; ai conspirat cu cei care îl urăsc. Iar această vină nu poate fi ispăşită decât prin moarte.

Vocea lui avea un tremur. Leslie bănui că în felul lui de smintit, de om bolnav, îi părea rău de ea, că regreta şi deplângea necesitatea inexorabilă a morţii fostei sale logodnice. Tânăra întinse mâna spre el, implorându-l… În aceeaşi clipă bărbatul se năpusti spre ea şi îi încleştă gâtul.

Deasupra lor răsunară paşi. O voce adâncă. Dick!

Mâna stângă a lui Harry căută îndată lampa şi o stinse. Şi acum, cu ultimele puteri născute de disperarea cea mai cumplită, Leslie izbuti să se elibereze din nemiloasa strânsoare. Dar mai înainte ca din gâtlejul chinuit să poată ieşi un sunet, omul se aruncă din nou asupra ei. Degetele asasine îşi începură iar strânsoarea, şi fata se trezi împinsă spre masă, aproape răstignită pe tăblie! Probabil că trebuia să urmeze moartea! Un vuiet puternic în urechi, scântei jucând în faţa ochilor…

Leslie simţi cum masa greoaie ce împodobise cândva refectoriul prinde să se mişte, la început mai încet, apoi din ce în ce mai repede, lunecând pe direcţia axei longitudinale. Mâinile lui Harry se desfăcură de pe gâtlejul ei. Fata auzi zgomotul provocat de izbitura unui corp, un geamăt… Dar pasul ei următor călcă în gol. Nu putea decât să bănuiască adâncul ce se căsca dedesubt, şi în ciuda tuturor străduaniilor de a-şi redobândi echilibrul, se rostogoli şi alunecă pe nişte trepte care, rând pe rând, se dărâmară sub greutatea ei, până când picioarele i se sprijiniră pe ceva moale.

LVIII.

FRÂNGHIA TĂIATĂ.

ÎNTUNECIME DE NEPĂTRUNS! Nici un sunet nu venea de sus – postamentul cel greu al mesei lunecase înapoi, la fel de exact ca în urmă cu sute de ani, când Călugărul Negru era atât de mulţumit de această deschizătură, care în acelaşi timp era şi o poartă de scăpare.

— Cum s-ar putea face lumină aici?! Se întrebă Leslie suspinând, şi dintr-odată îi veni ideea să-l scotocească pe bărbatul care zăcea nemişcat. În buzunarul vestei găsi o cutie – chibrituri, cum o trăda zuruitul conţinutului, apoi însă degetele ei dibuiră în buzunarul fracului un obiect dur şi plat: lanterna electrică a lui Harry.

Lumina acesteia îi arătă fetei că se află la piciorul unei scări de lemn, ale cărei trepte putrede se rupseseră din pricina impactului. Undeva, la mijlocul ei, mai rezistase doar un fragment din balustradă sculptată.

Aidoma unor ciorchini de struguri, ciuperci cenuşii spânzurau de tavan; băltoace de apă umpleau denivelările podelei. Dar speranţele lui Leslie începură să se anime iarăşi, când văzu la dreapta şi la stânga câte un gang îngust.

Fasciculul luminos al lanternei se reîntoarse la Harry. Murise oare?… Îngrozită, zări buzele învineţite care tăiau cu o dungă orizontală chipul palici, pătat de sânge. Mâna ei tremurândă se vârî sub vestă: Slavă Domnului, inima bătea!

Îi spălă faţa cu băgare de seamă, şi-n vreme ce-i lega rana cu o fâşie de mătase ruptă din rochie, bărbatul deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat, Leslie?

— Masa a prins să lunece, şi noi am căzut prin deschizătura astfel apărută.

Harry îşi găsi ochelarii, rămaşi ca prin miracol intacţi şi şi-i puse. Cu ajutorul fetei, izbuti să se ridice; examină plafonul: chiar deasupra treptei celei mai de sus, răsăreau de acolo două tije lungi de lemn.

— Asta trebuie că sunt mânerele care acţionează de aici asupra mesei. Dar n-au cum să ne folosească, Leslie! Patru

metri înălţime, şi scara năruită! Dar de fapt cum am ajuns noi printre zidurile astea?

Se uită în jur indispus.

— Hai să vedem ce-i cu gangul din stânga!

Gangul se dovedi a fi de fapt un urcuş abrupt, care se învârtea – în maniera unui tirbuşon – mereu în aceeaşi parte. Deodată fata se opri. Un uşor licăr de lumină se făcu observat, şi când ea se aplecă, zări o deschizătură dreptunghiulară, acoperită în partea cealaltă de o perdea de plante acvatice, prin care se cernea o lumină gălbuie. Continuară să urce încet – Harry era într-o condiţie fizică atât de precară că trebuia să se sprijine de umărul ei – şi trecură pe lângă alte trei asemenea fante, din care cea mai de sus, neacoperită de viţe, lăsa să treacă un uşor curent de aer. O înşelau oare ochii sau prin faţa găurii pendula o frânghie? Îşi trecu mâna prin deschizătură pentru a încerca să tragă spre sine obiectul. Deodată însă, frânghia dispăru, şi cu ea şi luciul acela galben. Deci totul nu fusese decât o nălucire a nervilor ei suprasolicitaţi…!

— Nu mai pot, gemu Harry.

Clătinându-se, ajunse lângă perete şi lunecă la pământ, unde rămase ghemuit cu capul în piept.

— Poţi rămâne o clipă în întuneric?

Lordul Chelford dădu din cap afirmativ. Leslie continuă repede ascensiunea, până când ajunse la o galerie îngustă, perfect dreaptă şi cu pereţii căptuşiţi cu plăci de gresie. Plină de noi speranţe, îşi grăbi paşii. Dar ce era asta?… Un zid puternic se ridica în faţa ei şi împiedica orice înaintare. N-avea de unde să ştie şi nici n-avea cum să ghicească adevărul: se afla în faţa baricadei pe care, răzbunător, lordul Chelford o ridicase în calea rivalului său, a omului cu sutana neagră.

Dezamăgită, Leslie făcu calea întoarsă. Când se apropie de locul unde îl lăsase pe Harry, îl auzi chicotind uşor.

— Leslie, îi şopti el. Nici nu bănuieşti cât de binevoitor s-a arătat norocul faţă de mine.

Urechea ei surprinse sunetul unor voci, şi una dintre ele era în mod sigur a lui Dick!

— Dar ce s-a întâmplat! Se interesă ea, ascunzându-şi cu greu emoţia.

Iar chicotitul acela neliniştitor, dement.

— Am văzut funia lunecând prin faţa orificiului şi mi-am amintit la timp de asta.

Rânjind, îi arătă briceagul.

Leslie simţi că i se opreşte respiraţia.

— Şi de funia asta… Atârna cineva?

Harry confirmă solemn.

— Duşmanul de moarte al meu şi al omenirii: Richard Alford.

Fără să mai spună vreun cuvânt, fata literalmente că zbură în josul galeriei, rotindu-se în vârtejul spiralei ameţitoare. Ajunsă la fanta cea mai de jos, îngenunche şi smulse perdeaua vegetală.

— Dick! Agaţă-te de mâna mea!

Acum, putu să-l vadă; chipul său era palid şi crispat.

Îşi trecu mâna prin deschizătură şi prinse o încheietură îngheţată. Apoi o smucitură brutală o trase înapoi: Harry o ajunsese din urmă. Un plescăit puternic fu ultimul zgomot pe care-l mai auzi, înainte de a-şi pierde cunoştinţa.

LIX.

PERIPLUL SUBTERAN CONTINUĂ.

CÂND SE TREZI O ÎNCONJURĂ O linişte mormântală. Pipăi în dreapta şi în stânga… Nimic altceva decât stâncă aspră. Deodată degetele ei se loviră de ceva rece şi neted. Era briceagul lui Harry.

Totul reveni brusc în faţa ochilor ei lăuntrici. Dick în apa cea atât de rece, Dick luptându-se cu moartea, ba poate deja mort! Îşi strânse palmele atât de tare, că unghiile pătrunseră adânc în carne, şi durerea aceasta o feri de un nou leşin. Încetul cu încetul, prinse să gândească mai liniştit. Dick n-avea cum să fie singur, aşa că însoţitorii săi făcuseră desigur tot ce era posibil pentru a-l salva.

Când îşi căută batista pentru a-şi şterge de pe frunte transpiraţia pe care spaima i-o aşezase acolo, dădu peste o cutiuţă. Dar era atât de epuizată, că trebui mai întâi să treacă un timp până când izbuti să aprindă primul chibrit.

Departe, foarte sus, tavanul; pereţi îndoiţi spre interior, ducându-te cu gândul la forma unei clepsidre; podeaua din piatră cioplită grosolan! Unde se afla oare…?

Ecoul anunţă nişte paşi ce se apropiau. Puse bine briceagul şi aşteptă.

— Iar în formă, Leslie? Întrebă Harry Chelford.

Acum părea complet normal.

— Nu te supăra că te-am lăsat singură; m-am dus să caut o ieşire de aici.

— Unde ne găsim?

— Habar n-am. Când ai leşinat, te-am luat în braţe şi coborând pe gangul acela şerpuit, am ajuns în văgăuna asta curioasă – să ştii că nu eşti deloc uşoară, adăugă el cu un soi de naivitate, care aproape că-i smulse tinerei un zâmbet. Ştii, Leslie, mi-a venit o idee. Găurile astea de aerisire pe lângă care am trecut, se află în peretele unei fântâni, şi sunt convins că tezaurul se găseşte pe talpa acesteia. De-am putea ieşi de aici ca să pot discuta cu Dick. Atât de inteligent cum e, ar fi imposibil să nu găsească foarte repede gura puţului.

— Şi ai descoperit vreo ieşire, Harry?

— Nu. Am ajuns într-un labirint, din care cu greu am reuşit să revin aici… O Doamne! În ce hal îţi sunt picioarele!

Picioarele lui Leslie, tumefiate şi însângerate, de care spânzurau ciorapii făcuţi ferfeniţă, ofereau într-adevăr un aspect lamentabil. În clipa următoare Harry îşi dăduse deja pantofii jos.

— Încalţă-i pe aceştia, îi porunci el, şi cum fata şovăi, bărbatul îngenunche şi îi vârî degetele în pantofi. Dar n-am verificat încă totul, continuă el, mai rămâne să vedem ce-i cu gangul din dreapta. Din păcate, e parţial astupat, şi

stânca arată destul de friabilă. Dar care o fi fost pricina leşinului dumitale, Leslie?

— Nervii, pesemne.

Era inutil, ba poate chiar şi primejdios, să-i povesteşti adevărul.

— Mi-am închipuit eu. Şi fiindcă văd că te simţi mai bine acum, hai să începem cu călătoria noastră de recunoaştere.

O luă înainte, stingând când şi când lanterna, pentru a cruţa bateria.

— Complexul acesta ciudat de construcţii nu e de sorginte anglo-saxonă, ci trebuie pus în relaţie cu populaţia străveche a Britaniei. E într-adevăr un sentiment fabulos să treci prin aceste galerii cioplite de oamenii cavernelor. O să-l rog pe Dick să asigure iluminarea electrică a acestei lumi subpământene, şi după aceea o voi dona statului.

Urmăriseră probabil aproape o jumătate de oră traseul culoarului care urca necontenit, când Harry se opri. În faţa lor se afla o aglomeraţie de sfărâmături de rocă, atât de înaltă, încât între vârful ei şi tavan, de-abia mai exista un spaţiu prin care cineva ar fi putut înainta târâş.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse tânăra respirând uşurată. Simţi curentul de aer?

— Bineînţeles.

Unul după celălalt, se strecurară cu băgare de seamă prin trecerea aceea strimtă. O umbră neagră trecu fulgerător pe lângă ei, aşa că Leslie se dădu brusc înapoi, ţipând.

— Nu trebuie să te temi! O linişti Harry. Nu-i decât o nevăstuică. Şi pe acolo pe unde o nevăstuică poate intra şi ieşi, merită să ne încercăm şi noi norocul.

După ce degajară porţiunea mai îngustă reuşiră să înainteze. Gangul se lăţea şi-i conduse într-o încăpere tetragonală. Din tavanul boltit coborau stalactite care luceau feeric, iar pe pereţi se prelingeau mici pârâiaşe de apă extrem de rece.

— Cât de puternice sunt aceste picături şi cum au străpuns piatra! Exclamă Harry, arătând puzderia de găuri

mărunte care ciuruiau podeaua. Apoi traversă cu paşi repezi încăperea şi dispăru în galeria care continua oarecum aliniamentul gangului.

— Vino, vino! Îl auzi ea îndată jubilând. Lumina zilei!

Leslie se repezi într-acolo, şi prima senzaţie pe care o avu fu cea a unei călduri binefăcătoare.

Deasupra lor se deschidea o crăpătură naturală a stâncii, când atât de lată că un bărbat putea înainta târâş, când atât de îngustă încât abia puteai să-ţi treci mâna pe acolo. Iar la capăt strălucea cerul albastru…

— Iată şi explicaţia aerului proaspăt pe care l-am simţit adineauri, Leslie. Hai să vedem încotro ne duce galeria.

Nu ducea prea departe. După câţiva metri ajunseră la capătul ei – în faţa lor se ridica un perete de stâncă…

Se priviră năuci.

— Trebuia să ne întoarcem în galeria de unde am venit, rosti Harry îngrijorat.

Cuvintele de-abia spuse şi primii paşi de-abia făcuţi, bubuituri şi vuiete surde ajunseră la urechile lor; stânca de sub picioare se cutremură, şi din gangul de dincolo de încăperea în care se aflau stalactitele răbufni o trâmbă de fragmente mărunte de stâncă şi de praf.

— Aşteaptă, Leslie.

După câteva minute Harry reveni.

— Stâncile care alcătuiau tavanul s-au prăbuşit la vreo câţiva zeci de metri mai încolo, raportă el şi vocea îi tremura. Leslie, cred că suntem iremediabil pierduţi.

LX.

DEUS EX MACHINA31

O BAIE FIERBINTE ŞI O MASĂ consistentă, dar ale cărei îmbucături riscară mai tot timpul să i se oprească în gât, îl restabiliră în oarecare măsură. Mai exista o speranţă, chiar dacă nu era decât una foarte, slabă. Trimisese administratorul adjunct la Londra pentru a aduce dinamită, dar cum explozivii nu se vând la tejghea în felul în care se face cu brânza sau cu untul, trebui ca mai întâi omul să

îndeplinească fel de fel de formalităţi şi să obţină nu ştiu câte aprobări, până când reuşi să anunţe telefonic la Fossaway că era în posesia bizarului material.

Însoţit de Puttler şi de Milder, Dick Alford tocmai se îndrepta iarăşi spre mănăstire, când detectivul zări deasupra lor un monoplan, care, după ce execută două bucle măiestre, se angajă într-un picaj temerar.

— Cred că primim o vizită, spuse el surprins.

Şi într-adevăr, avionul reuşi o aterizare care confirma talentul remarcabil al zburătorului, şi după ce mai rulă duduind cam o sută de metri, se opri lă capătul Poienii Lungi. Un bărbat se extrase din carlingă: Arthur Gines!

Fruntea sumbru încruntată a lui Milder îi stârni un uşor zâmbet.

— Iată suma pe care ţi-o datorez, d-le Milder, spuse el, smulgând un teanc gros din buzunarul combinezonului său de zbor, asta în cazul că francul nu s-a devalorizat de când am luat startul de la Paris. Ce înseamnă să împrumuţi cuiva nişte bani „cu inima curată” – aşa cum ai făcut d-ta! Scurta mea şedere pe Continent a fost mai mult decât fructuoasă, şi norocul unui anume Steele s-a dovedit a fi mult mai mare decât ghinioanele însumate ale lui Arthur Gines. Mi-a reuşit, în fine, lovitura cea mare pe care am aşteptat-o atâta amar de vreme. Am izbutit să fac să sară o bancă în aer – d-le Puttler, nu Banque de Paris! Ci cea a cazinoului – aşa că sunt în situaţia fericită de a-mi achita datoriile, mulţumindu-i încă odată d-lui Milder. Şi dacă nu-mi primeşte gratitudinea, de-aia nu mai pot!

Ex-şeful de birou luă tăcut pachetul în primire, în vreme ce exuberantul Gines se răsuci spre Alford.

— Cum am citit toate ziarele englezeşti pe care am putut să pun mâna, am aflat aseară şi despre dispariţia lui Leslie. Oricum, voiam să revin acasă, dar ştirea m-a făcut să iau legătura cu Aeroclub de France, astfel că în noaptea trecută – punând în mâna cuiva o mică parte din suma

câştigată la joc – am ajuns proprietarul avionului de colo. Care-i situaţia? Aţi găsit-o pe Leslie?

Dick îi înfăţişă pe scurt întâmplările care avuseseră loc în ruinele mănăstirii. Când ajunse însă la proiectul său mai nou de eliberare a fetei, Arthur Gines îl opri îngrozit.

— Stop! Stop! Înainte de a mă dedica ştiinţelor juridice, am studiat câteva semestre construcţiile subterane. Şi pe baza cunoştinţelor mele – fie ele şi sumare – vă asigur că, acţionând cu explozivi pentru a mări vreuna din gurile acelea de aerisire, n-o să faceţi altceva decât să provocaţi surparea întregului puţ; nu trebuie să uitaţi procesul de degradare lentă la care zidăria lui a fost supusă timp de sute de ani. Vai de cei care se vor afla în apropierea acelui loc, atunci când veţi declanşa explozia! Haideţi să văd şi eu subteranele – că tot muream de nerăbdare să pătrund tainele lor…

Coborâră în încăperea unde se afla uriaşa masă de refectoriu, şi când Arthur observă că podeaua e înclinată, făcu un lucru pe care ei îl omiseseră. Se propti în ea. La început mai lent, apoi din ce în ce mai repede, mobila cea masivă prinse să lunece spre perete, aşa că Arthur de abia mai avu timp să-şi aşeze tălpile pe soclu şi să-şi prindă mâinile de marginea tăbliei, când se căscă deschizătura din podea. Apoi masa parcurse drumul invers şi reveni la vechiul loc.

Repetă manevra, având grijă să blocheze mobila. Dick coborâse deja, în vreme ce ceilalţi încă mai asigurau colosul. Văzu scara sfărâmată, şi ceva îngust şi întunecat, zăcând nu departe de ea. Era o fâşie de mătase.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse el liniştit, când ceilalţi aterizară lângă el. Milder, dumneata împreună cu Puttler o luaţi pe gangul din dreapta, noi ne ocupăm de celălalt.

Dar spirala aceea curioasă îi conducea la peretele transversal de care se izbise şi Leslie; şi, la fel ca şi fata, Dick şi Arthur Gines făcură abătuţi calea întoarsă.

La piciorul scării de lemn distruse, ceilalţi aşteptau deja.

— Gangul din dreapta, sună relatarea lor, e complet astupat de nişte pietre căzute.

Şi soarele care cobora spre apus îşi aruncă ultimele raze asupra celor patru bărbaţi acoperiţi de praf albicios, care, cu disperarea pe chip, strecurându-se prin deschizătura turnului ajunseră iarăşi în lumea de sus. Aceleaşi raze mai aureau şi arcada cea spartă a ferestrei, care semăna mai mult ca oricând cu un înfricoşător şi diabolic semn de întrebare…

Deodată, Arthur Gines, care se răsucise pentru a-şi ascunde lacrimile, se întoarse brusc.

— Alford, te-ai gândit până acum la „Izvorul Dorinţelor”?

— Dumnezeule! Strigă Dick agitat. Asta chiar că e o idee grozavă!

Şi cu nişte paşi enormi, mult în faţa celorlalţi, alergă spre râu, traversându-l imediat. O nouă scânteie de speranţă se aprinsese în inima lui Dick Alford.

LXI.

HELLO!

— CÂT E CEASUL? ÎNTREBĂ HARRY.

Nu rostise o vorbă de două ceasuri, ci, cufundat în reflecţii întunecate, zăcuse doar ghemuit la pământ.

— Dă-mi lampa, îl rugă Leslie Gines şi răspunse după ce aruncă o privire ceasului brăţară: Şapte fără un sfert. Vai, Harry, mi-e aşa de foame.

— Zău? Mie de fel; în schimb simt un fel de vid ciudat în cap. Dar tot nu mi-ai spus cum am ajuns în văgăuna asta groaznică?!

— Ai fost foarte bolnav, Harry, replică tânăra cu blândeţe. Delirul provocat de febră te-a mânat încoace.

Bărbatul începu să mediteze.

— Da, acum mi-amintesc, răsună glasul lui peste cinci minute. Am avut nişte vise teribile… În general dorm foarte prost; şi cu toate astea, Dick se tot răţoieşte la mine pentru că mă folosesc de balsamurile acelea. Da, e un om ciudat, bunul meu Dick, dar e totuşi loial până la Dumnezeu.

A zecea oară poate, îşi îndreptă iar lanterna spre tavan.

— Boltit şi ăsta! Un tremur îi străbătu corpul. Să sperăm că nu ni se întâmplă nimic.

— Bolta asta ţine, încercă Leslie să-l liniştească. Şi când vom fi în fine afară, organizăm o petrecere mare.

Bărbatul râse încet.

— N-o să ieşim nicicând de aici. Aceasta-i sfârşitul casei Chelford. Se gândi câtva timp. Dar nu! Mai există şi Dick; el va prelua atât titlul cât şi domeniul. Ce zici, Leslie, nu-i ciudat că s-a împotrivit întotdeauna proiectelor mele matrimoniale? Aceasta-i singurul lucru pe care nu-l pot înţelege în cazul lui Dick, fiindcă el nu cunoaşte nici invidia, nici gelozia.

— Cred că te înşeli, Harry. Voia doar să nu iei femeia care nu ţi se potrivea.

— Ba nu, nici logodna noastră nu-i convenea, îi explică el indignat. Ori o fată mai bună ca dumneata nu cred că aş fi putut găsi. E adevărat că nu sunt eu de prea mare falâ, dar oricum…

— Hello!

Vocea răsună puternic, de parcă aparţinea cuiva care se afla în interiorul încăperii. Leslie văzu cum însoţitorul ei tresare, gest care se transformă îndată în nişte contractări spasmodice ale întregului corp.

— Hello!

Aprinzând lanterna, tânăra alergă spre locul din care zărise petecul acela de cer.

— Hello!

— Tu eşti, Dick?

Şi de sus răsună un „Slavă Domnului” răguşit.

Din încăperea stalactitelor răsună însă acum un râs demonic. De acolo o ameninţa primejdia cea mai mare: Leslie Gines era singură cu un nebun!

LXII.

DEMOLAREA.

DUNGA AURIE A APUSULUI DE SOARE se desena pe conturul deschizăturii.

— Harry e cu tine, Leslie?

— Da.

— Ţi-e foame?

— Foarte tare chiar. Dar asta nu contează… Pot să mai rezist şi douăsprezece ceasuri fără hrană. Ne aflăm într-un fel de peşteră şi n-avem cum să ieşim de aici, deoarece galeria s-a surpat în urma noastră.

— Şi cât de lungă e galeria asta?

Leslie reflectă un moment.

— Cam patru sute de metri.

— Şi ce distanţă e de la racordul ei cu peştera în care vă aflaţi până la locul unde s-a prăbuşit tavanul?

— Cel mult nouă metri.

Tânăra n-avu cum să audă geamătul lui.

— Leslie!

— Da!

— Vezi că dau drumul unei corzi de care e prinsă o busolă. Va trebui să-mi spui în ce direcţie se află capătul galeriei.

După un minut sosi şi răspunsul.

— Exact spre apus.

— Şi câţi paşi sunt din punctul în care te afli acum, până la marginea peşterii?

— Opt.

— Asta înseamnă că peştera se află chiar sub albia râului, concluzionă inginerul constructor pe care administratorul adjunct îl adusese cu sine de la Londra, când rezolvase şi problema explozibilului.

— Şi nu putem mări deschizătura acestui aşa-zis „Izvor al Dorinţelor”?

— Imposibil, d-le Alford. Lucrările de minare şi derocare ar dura săptămâni în şir… Şi mai apare riscul ca procesul de prăbuşire al stâncilor, deja început, să evolueze imprevizibil…

Acum interveni şi Puttler.

— Dar de ce n-am aduce Ravensrill-ul în albia sa iniţială?

— Asta e! Exclamară la unison constructorul şi Arthur Gines, strângând mâna enciclopedicului poliţist.

Zece minute mai târziu, se vădi din plin şi eficienţa lui Mary Wenner, care pur şi simplu se dezlănţui la telefon. Mobilizaţi de pe o rază de douăzeci de mile, toţi întreprinzătorii disponibili puseră în mişcare coloane de căruţe, maşini şi autobuze, ce se îndreptară spre Fossaway. Muncitorii necesari se treziră aproape luaţi pe sus din case şi cârciumi, din cantine, cluburi şi cinematografe. Cu fiecare oră numărul lor creştea, până când, scăldaţi de lumina rece a lămpilor de acetilenă, o armie de mai bine de o mie de oameni trudi febril la demolarea „Digului lui Chelford”.

Masivul rambleu scăzu din ce în ce, astfel că la scurt timp după miezul nopţii, Ravensrill-ul se revărsă spumegând în vechea-i albie, pe care trebuise s-o abandoneze de atâtea veacuri. În urma lui rămase o masă întunecoasă de plante acvatice, din care ţâşneau deseori săgeţi argintii – păstrăvi şi ştiuci.

— Dacă dăm de stâncă, suntem terminaţi, spuse inginerul. Dar aş jura că fundul albiei propriu-zise e constituit din nisip.

— Şi din pietriş, completă Puttler.

— Nu, Sir. În Ravensrill nu s-a găsit niciodată pietriş sau balast. Şi e foarte bine că-i aşa: astfel vom înainta mai repede.

Galeria verticală începută fu pe dată sprijinită cu nişte căptuşeli de lemn, şi de-abia se ajunsese la adâncimea de doi metri, că maistrul care conducea lucrările strigă:

— Prundiş!

— Probabil că doar o lentilă foarte subţire, explică surprins inginerul, care coborâse imediat scara şi examinase neaşteptatul depozit. Oricum, e vorba şi de un material de foarte bună calitate.

Înaintarea se dovedi dificilă. Se trecu la ridicarea unui eşafodaj pe care se montară îndată nişte scripeţi, şi Dick se

folosi de răgazul acesta pentru a face o scurtă vizită la „Izvorul Dorinţelor”.

— Tu eşti, Dick? Răspunse Harry apelului său. Nu-mi arunci şi mie o sculă oarecare, să vă ajut şi eu din partea aceasta, lucrând pe aceeaşi verticală?

Şi pentru a nu-i altera actuala dispoziţie paşnică în care se afla, Second Son făcu îndată să coboare o rangă. Dar pentru nerăbdarea lui Harry treaba mergea prea încet, şi cum fierul greu maniabil se şi înţepeni de câteva ori, criza deveni inevitabilă.

— Dar grăbeşte-te, la naiba! Nu-mi convine să zac pe aici de pomană. Ştii doar că mă aşteaptă o grămadă de lucru: manuscrisele acelea…

Teama lui Dick spori. Cunoştea prea bine simptomele care obişnuiau să premeargă crizelor.

— Fii atent cum manevrezi ranga, îl avertiză el, ca nu cumva să te trezeşti îngropat sub nişte blocuri de piatră.

Dar discuţia fu continuată de Leslie, fiindcă Harry, de cum desprinsese ranga de coarda de care fusese legată, o şi zbughise de acolo.

— Dick, n-ai cum să-mi faci rost de vreun tranchilizant pentru Harry? S-ar putea să fie nevoie de aşa ceva…

— Aşteaptă un moment. Se rezolvă imediat. Medicul casei, care şi el făcea parte din statul major convocat, îi dădu două tablete cafenii.

— Mulţumesc. Era tot ce spusese fata când hârtia în care se aflau medicamentele căzu la picioarele ei.

LXIII.

CÂND LEGENDA SE ADEVEREŞTE.

HARRY SE MUNCISE ÎNTRE TIMP CU un bolovan ce i se păruse că are o mărime potrivită, şi-l adusese de-a rostogolul din gangul surpat până la punctul ce-l interesa; suit pe acest „piedestal”, izbutea acum să acţioneze cu ranga asupra unei porţiuni din plafonul boltit care i stârnise interesul. La prima vedere, părea că este vorba de o rozetă alcătuită din şase părţi simetrice. Lucra concentrat, astfel

că fata avu acum timp din belşug pentru a examina mai cu atenţie strania peşteră.

Nişte deschizături nu prea mari şi circulare, practicate la intervale regulate în pereţi, îi stârniră curiozitatea.

Dar de-abia după ce găsi un cârlig lung de fier, atât de mâncat de rugină încât izbuti să-l frângă cu mâinile, înţelese cel puţin una din destinaţiile încăperii – temperaturile coborâte de aici oferiseră monahilor posibilitatea să-şi conserve alimentele – şi mai ales carnea!

De aici şi strădania pe care şi-o dăduseră să netezească foarte mult pereţii şi să amenajeze un plafon atât de artistic ornat.

Harry încă se mai muncea să introducă ranga într-o fisură.

— Dick n-are nici un zor să ne salveze, mormăi el mânios, ştergându-şi transpiraţia.

— Sunt convinsă că te înşeli! Ripostă Leslie.

Opoziţia fetei îl întărâtă şi mai mult.

— Eşti o smintită! O repezi el. Toate femeile sunt nişte smintite! Şi dacă-ţi spun că asta e o conspiraţie, pentru a…

Se întrerupse brusc şi îşi trecu mâna peste frunte.

— O, dacă aş fi adus cu mine portretul! Când mă gândesc că din cauza dumitale a trebuit să-l las acolo – şi poate că porcul ăsta îl batjocoreşte acum!

Leslie privi spre tavan.

— Dar văd că ai înaintat binişor, Harry, îl lăudă ea, şi izbuti astfel să-i mute atenţia de la subiectul incendiar pe care-l abordase.

— Să ai încredere în mine, Leslie – sunt singurul om din lume pe care te poţi bizui! De-acum nu mai ai duşmani. Stareţul Negru e mort, şi sunt mândru că l-am ucis, sunt mândru că mi-am câştigat dreptul la recunoştiinţa întregului şir de strămoşi.

Încet, încet, tăişul răngii înaintase atât de mult în adâncul fisurii, că omul putea folosi acum instrumentul şi ca pârghie. Deodată piatra se lăsă puţin.

— Priveşte numai! Exultă el strident. Iată un lucru de care Dick nu m-ar fi crezut în stare.

Se opinti iar cu toată puterea şi piatra coborî destul de mult.

— Atenţie, Harry, ca nu cumva să te rănească atunci când se desprinde de tot!

Încă mai era îndeajuns de rezonabil pentru a-i lua în seamă sfatul. Îşi schimbă poziţia şi continuă cu dislocatul, până când, deodată, unul din cele şase elemente simetrice ale rozetei se prăbuşi zgomdtos la podea. Îndată prinse să curgă şi un puhoi de pietriş, iar bărbatul zgândărind de zor cu ranga, grăbi şi mai mult aceasta.

Deodată, în movila de pietriş care se adunase pe podea, se văzu un luciu metalic – o cutiuţă de staniu. Mai înainte ca ploaia de piatră ce continua să curgă să izbutească s-o acopere, Harry, întărâtat la culme, o smulse de acolo şi-i forţă capacul cu ranga, înăuntru se afla un ştergar de pânză aparent împăturit. Când voi să-l scoată din cutie, mâinile îi tremurară atât de tare, că Leslie interveni.

Ţesătura învechită ascundea în cutele ei ceva tare: o sticluţă!

Îndată obiectul îi fu smuls din mână.

— Elixirul vieţii! Gâfâi el. Cerul fie lăudat!

Leslie se aplecă puţin, pentru a vedea mai bine conţinutul. Dar bolnavul interpretă greşit mişcarea.

— Diavol ce eşti! Scrâşni el. Eşti în cârdăşie cu Dick… Vrei să-mi răpeşti viitorul! Dar n-ai să izbuteşti asta niciodată!

Smulse buşonul de lemn cu dinţii, duse lacom flaconul la gură… Şi-l goli până la ultima picătură.

— O, voi trăi veşnic! Iar dumneata o să pieri. Să te găsească moartă aici şi…

Un zgomot puternic îl făcu să se răsucească rapid. Prundişul continua să curgă aşa cum o face nisipul într-o clepsidră; dar acum căzuse ceva greu, asemănător unei lumânări galbene, scurte şi groase. Un alt obiect urmă. Apoi veniră câte două şi câte trei, veniră cu zecile şi cu sutele – un torent galben.

— Aurul! Răsună strident vocea lui Harry. Dar el n-o să-l aibă niciodată!

Braţul lui se ridică. În aceeaşi clipă Leslie se aplecă şi smulgând lanterna de pe jos, o izbi cu putere, de perete.

Şi-n vreme ce se târa prin întuneric spre crăpătura din stâncă, auzi deodată în spatele ei un trosnet şi un pârâit, auzi cum ceva se sfărâmă şi cade cu zgomot. Jumătate din planşeu cedase, iar pietrişul şi aurul se năpustiră la vale, până când peştera aproape că se umplu…

Când îl dezgropară mai târziu pe Harry Chelford, mâna lui îngheţată încă mai strângea cu putere sticluţa de cristal. Goală! Iar în privinţa conţinutului ei, nici cele mai detaliate analize fizico-chimice efectuate cu cei mai noi reactivi nu izbutiră să spună ceva!

LXIV.

SE ANUNŢĂ UN VOIAJ ŞI NU NUMAI…

CÂTEVA RAZE DE SOARE SE furişară prin jaluzelele lăsate. Leslie Gines sări în sus, iar în capul ei totul prinse a

se învârti frenetic. Apoi amintirile o copleşiră, şi închise ochii de parcă ar fi vrut să alunge o viziune oribilă.

— În sfârşit! Exclamă Mary Wenner uşurată. Toţi cei din casă şi-au făcut griji din pricina d-tale, chiar şi Fabe. Noroc că nu sunt o persoană geloasă!

— Cât e ceasul?

— Trei. Bine că n-a trebuit să trăieşti tot tumultul de afară. Peste tot doar muncitori terasieri, roabe şi cazmale! Se spune că treaba asta l-a costat pe Luminăţia Sa mai bine de douăzeci de mii de lire sterline.

Leslie o privi fără să priceapă.

— Luminăţia Sa?

— Vorbesc despre Dick, explică domnişoara Wenner. Tot la o jumătate de ceas a trimis pe cineva aici, ca să afle dacă te-ai trezit. Fabe s-a întors azi-dimineaţă la Londra.

— Fabe?… A, d-l Milder!

Un zâmbet mic se ivi pe buzele lui Leslie.

— Da, ne-am logodit. Evident, nu fac parte dintre tinerele care se aruncă de gâtul unui bărbat. Dar a ştiut să mă convingă. Şi hai să spunem lucrurilor pe nume: n-am încotro şi trebuie să recunosc că Arthur a suportat lovitura ca un adevărat bărbat.

— Care lovitură?

— Logodna mea. A – domnişoara Wenner suspină profund – uitasem că nu ştii asta: fratele dumitale m-a iubit mult, foarte foarte mult chiar.

La o jumătate de oră după aceea, Leslie Gines – încă destul de nesigură pe bietele ei picioare atât de afectate de asprimea stâncilor – reuşi să coboare totuşi scara interioară. Uşa biroului lui Dick era deschisă, şi văzu că tânărul se afla pe terasă, trântit într-un fotoliu comod de nuiele, cu o pipă scurtă în gură şi răsfoind un teanc de hârtii pe care le ţinea pe genunchi.

— O, Dick, arăţi de parcă ai avea o sută de ani în plus!

— Şi mă simt cu o mie de ani mai bătrân, răspunse el, conducând-o pe fotoliul său. Am reuşit să ascund ziarelor

cea mai gravă parte a tragediei. Bietul Harry! Biata victimă!

— Victimă? Repetă ea mirată.

— Victima mamei sale. Tata a constatat alienaţia ei mintală de abia după naşterea lui Harry, şi moartea ei a înlăturat una din marile griji ale vieţii sale. Cealaltă grijă a fost Harry… Pe care am preluat-o eu după aceea. Câte n-am încercat! După ce mi-am dat seama că nu-l voi putea convinge să accepte un consult medical, am adus aici tot felul de specialişti în boli de nervi „camuflându-i” în musafiri inofensivi… Zadarnic! Parcă intuindu-mi subterfugiul, Harry se arăta în perioadele respective perfect normal. În ultimul timp însă, accesele sale se înteţiseră şi nu mai aveau loc doar noaptea (pentru a explica oarecum urletele acelea sinistre, l-am „înviat” pe Călugărul Negru) iar mania persecuţiei i se exacerbase: mă considera cel mai cumplit duşman al său (vezi tentativa de a mă înjunghia) şi devenise teribil de agresiv – vizând nu doar persoana mea dar şi pe ceilalţi (gloanţele trase asupră-ţi, uciderea lui Thomas). Chiar şi aducerea detectivului Puttler de la Scotland Yard n-a mai reuşit să împiedice deznodământul, fiindcă boala a evoluat foarte rapid şi implacabil, perioadele de luciditate alternând cu celelalte în care se considera frustrat, ajungând astfel la adevărate explozii de mânie, la care – biata de tine – ai fost martoră şi cărora era cât pe ce să le fii şi victimă…!

Cât de ciudat totuşi, că înainte de moarte i-a mai fost dat să vadă tezaurul Chelforzilor. Şi cât de ciudat că nimeni n-a ştiut să găsească adevăratul înţeles al acelui pasaj din jurnalul de zi, care vorbeşte despre ce trebuie făcut în situaţia în care „seceta va mai ţine”. Anul fiind în continuare foarte călduros, Ravensrill-ul a secat pesemne de tot. Probabil că bătrânul lord Chelford a găsit o gaură profundă în albia râului, care reprezenta tocmai o altă ieşire din subteranele în care hălăduiseră cândva oamenii cavernelor – depozitând acolo lingourile sale de aur şi enigmatica

sticluţă, după care a acoperit totul cu prundişul acela cu greutatea specifică foarte mare, adus tocmai de la Brighton – şi pe care apa n-avea cum să-l antreneze.

— Eşti foarte bogat acum, Dick, nu-i aşa?

Tânărul confirmă cu un gest al capului.

— Foarte, într-adevăr, trebuie să mai rezolv câteva mărunţişuri, şi după asta ne permitem să călătorim un an prin străinătate, pentru a uita de tot ce-a fost urât. Şi dacă eşti de acord, voiajul ar putea să fie şi unul de nuntă. Ce zici, micuţă Leslie?

Tăcută, Leslie îi strânse mâna.

SFÂRŞIT

1 1 livră (poundân lb. Engl) = 0,435kg

2 Honourable – Titlu dat în Anglia copiilor nobililor de un anume rang.

3 Penny – moneda subdivizionară.

4 Second son – Fiul al doilea.

5 Ton sur ton – Nuanţe ale unei culori (în sens de minuţios asortat).

6 Bookmaker – Persoana oare ţine registrele de rămăşaguri la cursele hipice.

7 Ladylike – (Ca) o doamnă, distinsă, de lume bună.

8 Master – şef, conducător.

9 OK – în regulă.

10 Ma parole – Pe cuvântul meu.

11 Cresus – Rege al Lidiei, vestit pentru bogăţiile sale.

12 Bref – pe scurt.

13 Mah – jong – Joc de origine chinezească asemănător cu dominoul.

14 The Ape – Maimuţă.

15 Kniekerbockers – Pantaloni largi care se încheie la genunchi.

16 idem 17

17 Fortune – Unfortunate – Joc de cuvinte, primul însemnând Norocosul, celălalt, evident, Ghinionistul.

18 idem 19

19 Într-un fel desigur că d-l Puttler nu greşea prea mult. Din pletora de robinsoni care au apărut după cel al lui Daniel Defoe (englez, desigur), se detaşează acel „R. C.” al germanului Ioachim Heinrich Campe, oare, alături de „Robinson elveţianul” al lui R. Wyss, se înscrie în fondul de aur al literaturii pentru copii. Evident, robinsonul german e cunoscut şi-n Anglia (N. T.).

20 Iată că în acest comitat britanic, bibliotecile nu aveau decât robinsonul nemţesc al lui J. H. Campe, în dauna celui autentic, englez sadea totuşi. (N. T.)

21 Desperados – Tâlhari, hoţi de drumul mare.

22 Stante pede – Pe loc.

23 Short and sweet – Scurt şi dulce.

24 Misal – Carte de rugăciuni cuprinzând ritualul liturghiei.

25 Vad – în limba engleză – „Ford”.

26 ESQ – Domnului, stimatului.

27 Carte blanche – A da mână liberă.

28 Adică până la Fleet Street.

29 Shilling – Monedă englezească de argint egală cu a douăzecea parte din lira sterlină.

30 All right – E în ordine.

31 Deus ex machina – Un zeu într-o maşinărie (lat.) Expresie ce semnifică o apariţie fericită şi neaşteptată, care dă o întorsătură bruscă şi o dezlegare favorabilă unei situaţii dificile.